

1990 ஆகஸ்ட் 23] [திரு. துரைமுருகன்]

வகையில் இந்த இலாகா செயல்படுகிறது. அதற்கு உங்களுடைய ஆதரவு வேண்டும் என்று கேட்டு, மன்றத்து உறுப்பினர்கள் பெருந்தன்மையோடு ஏகமனதாக இந்த தீர்மானத்தை ஆதரித்ததற்காக அனைவருக்கும் நன்றி தெரிவித்துக் கொண்டு இந்த தீர்மானத்தை நிறைவேற்றித் தருமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் (திரு. அ. இராசேந்திரன்) :
பேரவை முன்னுள்ள கேள்வி :

“1948 ஆம் ஆண்டு மின்சாரம் (வழங்கல்) சட்டத்தின் (மத்தியச் சட்டம் 54/1948) 65-வது பிரிவின் (1)-வது உட்பிரிவின்படி, தமிழ்நாடு மின்சார வாரியத்திற்கு ஒரு சமயத்தில் கடனாக இரண்டாயிரத்து நானூறு கோடி ரூபாய் இருக்கலாமென்று மேற்படி சட்டத்தின் அதே பிரிவைச் சேர்ந்த (3)-வது உட்பிரிவின்படி மடிவு செய்யும் மாநில அரசின் செயற்குறிப்பு ஏற்கப்படலாம்.”

தீர்மானம், பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்ட நிறைவேற்றப் பட்டது.

12-20 மணி

[மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் தலைமை]

(இ) இலங்கைத் தமிழர்கள் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண்டு அவர்கள் நிலையான நிர்மதியான வாழ்வைப் பெறவும் அரசுகளாக வந்திருப்போ அச்சமின்றித் திரும்பிச் செல்லவும் உரிய சூழ்நிலையை உருமாக்கிட வேண்டுமென இந்திய அரசைக் கோருதல்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. சருணாநிதி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நான் கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை மொழிகிறேன் :

“இலங்கை அரசின் இராணுவத் தாக்குதலால் நாள்தோறும் நாற்றுக்கணக்கான தமிழ் மக்கள் மாண்டு கொண்டிருக்கின்றார்கள். அஃதன்னியில் விமான குண்டு வீச்சுக்களால் பாதிக்கப்

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1990 ஆகஸ்ட் 23]

பட்டு தங்கள் உடமைகளை இழந்து உயிர் தப்பினால் போதும் என்று பல்லாயிரக்கணக்கான இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் தமிழ் நாட்டிற்கு அகதிகளாக வந்து குவிந்த வண்ணமிருக்கின்றார்கள்.

இலங்கையில் இவ்வாறு மனித உரிமைகள் மீறப்படுவதையும் அகதிகள் வருகையின் மூலம் ஒரு வகையான ஆக்கிரமிப்பை இலங்கை அரசு இந்திய நாட்டின் மீது செய்து வருவதையும் நாம் சகித்துக் கொண்டிருக்க முடியாது.

எனவே இதற்கோர் அரசியல் தீர்வு கண்டு இலங்கையில் தமிழர்கள் நிலையான நிம்மதியான வாழ்வைப் பெறவும் இங்கே அகதிகளாக வந்திருப்போர் மன ஆறுதலுடன் அச்சமின்றி தங்கள் நாயகத்திற்குத் திரும்பிச் செல்லவும் உரிய சூழ்நிலையை உருவாக்க இந்திய அரசு உடனடியாக முன்வர வேண்டுமென்று இந்தப் பேரவை இந்திய அரசைக் கேட்டுக் கொள்கிறது.”

உறுப்பினர்கள் கருத்துக்களை வழங்கிய பிறகு நிறைவாக என் கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திருத்தங்கள், திருவாளர்கள் கே. ரமணி, உ. ரா. வரதராசன் ஆகியோரில் ஒருவர் முதல் திருத்தத்தை முன்மொழிவார்.

திரு. உ. ரா. வரதராசன் : தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களின் தனித் தீர்மானத்திற்கு பின்வரும் திருத்தத்தை நான் முன்மொழிகிறேன் :

“(1) பத்தி (2)க்குப் பதிலாக கீழ்க்கண்டவற்றைச் சேர்த்துக் கொள்ளவும்.

“இலங்கை அரசு போராளிக் குழுக்களிடையே பிரித்தானியம் சூழ்ச்சியைக் கடைபிடிப்பதைக் கைவிட்டு, உடனடியாக ராணுவ நடவடிக்கைகளை நிறுத்திவிட்டு, இலங்கை இனப் பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வுகாணப் பேச்சுவார்த்தை நடத்த முன்வர வேண்டும். அவ்வாறு எல்.டி.டி.இ.யினரும் ஆயுத மோதலைக் கைவிட்டு, ஜனநாயகப் பாதைக்குத் திரும்பவும், அரசியல் தீர்வு காணவும் முன் வருவதோடு, இதர போராளிக் குழுக்களுக்கு எதிரான தாக்குதலை நிறுத்த வேண்டும். இலங்கையி

1990 ஆகஸ்ட் 23] [திரு. உ. ரா. வரதராசன்]

உள்ள தமிழர்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் அரசியல் கட்சிகள் மற்றும் போராளிக் குழுக்கள் அனைத்தையும் அழைத்துப் பேச்சு வார்த்தை நடத்தி தமிழ் மக்கள் கணிசமாக வாழும் இலங்கையின் வட கிழக்கு மாகாணத்திற்குப் பரவலான கூடுதல் அதிகாரங்கள் கொண்ட சுயாட்சி உரிமையை வழங்கி இலங்கை அரசு இப்பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வு காண உடனடி நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்”.

(2) பத்தி (3)-இல் உள்ள “இதற்கோர்” என்ற சொத் றொடருக்குப் பதிலாக “இத்தகையதோர்” என்ற சொத் றொடரை சேர்த்துக் கொள்ளவும்.

திருத்தம் முறைப்படி வழிமொழியப் பெற்றது.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : அடுத்த திருத்தம், திரு வாளர்கள் சோ. அழகர்சாமி, ஜி. பழனிச்சாமி ஆகியோரில் ஒருவர் முன் மொழிவார்.

திரு. ஜி. பழனிச்சாமி : தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களால் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிற அரசினர் தீர்மானத்தின் கடைசி பத்தியாக கீழ்க்கண்ட வாசகங்களைச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று மொழிகிறேன் :

“மேலும் உரிய சூழ்நிலையை உருவாக்குவதில் இலங்கை யிலுள்ள அனைத்து அரசியல் சக்திகளும் கூடிப் பேசி தமிழர் பாதுகாப்பிற்கும், பிரச்சினைக்கும் அரசியல் தீர்வு காண மத்திய அரசு முன்வரவேண்டுமெனவும் இப்பேரவை கேட்டுக் கொள்கிறது.”

திருத்தம் முறைப்படி வழிமொழியப் பெற்றது.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : தீர்மானமும் அதற்கான திருத்தங்களும் பேரவைமுன் விவாதத்திற்கு வைக்கப் படுகின்றன. உறுப்பினர்களுக்கு ஓர் அறிவிப்பு. இந்தத் தீர் மானத்தினுடைய நோக்கம், அதனுடைய அழுத்தம் அனைத்தும் அனைவருக்கும் தெரியும். எனவே, வேறு சிக்கல்களில், வேறு ஷகையான வாதங்களில் இதைத் திசை திருப்பி விடாமல், மிகுந்த

[பேரவைத் தலைவர்] [1990 ஆகஸ்ட் 23]

கவனத்தோடும், பொறுப்போடும் ஒவ்வொருவரும் ஐந்து மணித் துளிகள் எடுத்துக்கொண்டு உரையாற்றுமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன். முதலில் திரு. இரா. மோகன்....

திரு. எஸ். ஆர். பாலசுப்பிரமணியம் : தலைவர் அவர்களே, எதிர்க்கட்சி என்ற முறையில் முதலில் எங்களுக்கு வாய்ப்பளிப்பது தான் சரியாக இருக்கும்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : உங்களுக்குத்தான் முதலில் வாய்ப்புக் கொடுப்பதற்கு இருந்தேன். ஆனால் உறுப்பினர் இடத்தில் இல்லை. நான் மிகுந்த கவனமாக இருப்பேன் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமே? முதலில் திரு. பீட்டர் ஆல்போன்ஸ்.

12-25 மணி

திரு. கா. பீட்டர் ஆல்போன்ஸ் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, அரசினர் கொண்டு வந்திருக்கிற இந்தத் தீர்மானத்தின் மீது இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் கட்சியின் சார்பிலே கலந்துக் கொண்டு, கருத்துக்களைச் சொல்ல வாய்ப்பு தந்தமைக்கு நான் நன்றி சொல்லக் கடமைப்பட்டு இருக்கிறேன். தாங்கள் பேச அழைக்கின்றபோதே, இந்தத் தீர்மானத்தினுடைய கருத்தினை கவனத்திலே கொண்டு, உறுப்பினர்கள் வேறு எதைப் பற்றியும் பேசாமல், இந்த வட்டத்திற்குள்ளே நின்று நீங்கள் சுருக்கமாகப் பேசவேண்டும் என்று நீங்கள் கேட்டுக்கொண்டீர்கள். அந்த வட்டத்திற்குள்ளே நின்று பேசவேண்டும் என்பதில் எனக்கு கருத்து வேறுபாடு இருக்க முடியாது. ஆனால் இது தமிழ் இனத்தையே பாதிக்கின்ற பிரச்சினையாக இருக்கின்ற காரணத்தால், அதற்கு நீங்கள் கால அவகாசத்தை மிகவும் சுருக்குவீர்கள் என்று சொன்னால், இந்தப் பிரச்சினைக்குரிய நியாயத்தைச் செய்தவர்களாக நாம் இருப்போமா என்கிற சந்தேகத்தையும் நான் கிளப்ப ஆசைப்படுகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் க. அன்பழகன் : தலைவர் அவர்களே, இந்தப் பிரச்சினை ரொம்ப அவசரமானது என்ற காரணத்தால் தான் பேச்சிலே நேரத்தை ஓட்டவேண்டாம் என்ற கருத்தில் சொல்லப்பட்டது.

திரு. கா. பீட்டர் ஆல்போன்ஸ் : அவசரமானது என்பதை நான் ஒத்துக் கொள்கிறேன். அதே சமயத்தில் அவசியமானது என்பதையும் அரசுத் தரப்பிலே ஒத்துக்கொள்வீர்கள் என்று எண்ணுகிறேன். இந்தத் தீர்மானத்திலே பேசுவதற்கு முன்னாலே, எனக்கு ஒரு புதுக் கவிதை ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

1990 ஆகஸ்ட் 23] [திரு. சா. பீட்டர் ஆல்போன்ஸ்]

“இலைகளைப் பறிக்கிறபோதும்,
கிளைகளை முறிக்கிற போதும்
எதிர்த்துக் கேட்டிருந்தால், அவர்களுக்கு
வேர்களையே எரிக்கிற வீரம் பிறக்குமா?
கண்களைத் தோண்டிய பிறகு புருவத்தில்
பூசுவதற்கு மை சேகரிக்கும் மனிதர்களே
நீங்கள் பகலின் வெளிச்சத்தில்
யானையைத் தொலைத்துவிட்டு
இரவின் இருட்டில் எலிகளைத் தேடுகிறீர்கள்
பூந்தோட்டமே அங்கு பொசுங்கிப் போனபின்
மரங்கள் இப்போது கூடி
மாநாடு போடுவதிலே என்ன பயன்?”

என்ற புதுக்கவிதை எனக்கு ஞாபகத்திற்கு வந்தது. இந்தக் கவிதை இன்றையதினம் இலங்கையிலே நடந்து கொண்டிருக்கிற படுகொலைகளுக்கு அந்தப் படுகொலைகளின் எதிரொலியாக தமிழகம் வரலாற்றிலே ஒரு நாளும் சந்தித்திராத அகதிகளை எதிர்நோக்குவதற்குக் காரணமாக இருக்கின்ற பிரச்சினையாக இருப்பதால்தான் நான் இந்தக் கவிதை வரிகளை இங்கே சுட்டிக்காட்ட ஆசைப்பட்டேன்.

அரசியல் தீர்வு என்று சொல்கிறார்கள். அரசியல் தீர்வு என்று ஒட்டுமொத்தமாகச் சொல்லிவிட்டால் இந்தப் பிரச்சினை தீர்ந்துவிடாது. அரசியல் தீர்வு என்ன என்பதை, அரசுத் தரப்பிலே நீங்கள் எங்களுக்கு விளக்கவேண்டும். அந்த அரசியல் தீர்வு, அரசியல் தீர்வு என்றுதான் நாங்கள் ஆளுகின்றபோதும் சொன்னோம். ஆளும் கட்சியாக இருக்கின்றபோதும் சொன்னோம். எங்கள் தலைவர் பிரதமராக இருக்கின்றபோதும் சொன்னோம். இன்று எதிர்க்கட்சி வரிசையிலே இருக்கின்றபோதும் இந்தப் பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வுதான் என்று சொல்கிறோம். ஆனால் அந்த அரசியல் தீர்வு என்ன? ‘What is the Political solution?’ அதை இந்த அரசு எங்களுக்கு விளக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறது. எங்களைப் பொறுத்தவரையில், அரசியல் தீர்வு என்ன என்பதற்கு, நாங்கள் தெளிவான விளக்கத்தைச் சொன்னோம். இந்தியாவிலே இருக்கின்ற, தமிழகத்திலே இருக்கின்ற தமிழருக்கு என்ன அரசியல், சமூக பொருளாதார உரிமைகள் இருக்கின்றனவோ, அதே சமூக, பொருளாதார அரசியல் உரிமைகள் இலங்கையிலே வாழ்கின்ற தமிழனும் பெறவேண்டும் என்பதுதான் நாங்கள் நினைத்த அரசியல் தீர்வு. இந்தியாவிலே ஒரு தமிழகம் என்று சொன்னால், இலங்கையிலே ஒரு தமிழகம். இந்தியாவிலே ஒரு தமிழ் முதலமைச்சர் என்று

[திரு. சா. பீட்டர் ஆல்போன்ஸ்] [1990 ஆகஸ்ட் 23]

சொன்னால், இலங்கையிலே ஒரு தமிழ் முதலமைச்சர், இத்தியாவிலே தமிழ் மாநிலத்திலே தமிழ் பேசுகின்ற மொழி என்று சொன்னால், இலங்கையிலே இருக்கின்ற ஒரு மாநிலத்திலே தமிழ் பேசுகின்ற மொழி. இதுதான் நாங்கள் கண்ட அரசியல் தீர்வு. அதற்காகத்தான் 5 ஆண்டுகள் 6 ஆண்டுகள் 7 ஆண்டுகள் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் கட்சியும், எங்களுடைய இனிய தலைவர் ராஜிவ் காந்தியும், இலங்கை—இந்திய ஒப்பந்தம் கண்டார்கள். அமைதிப் படையை அனுப்பினார்கள். ஜெய வர்த்தனாவுடன் பேசினார்கள். உயிரைப் பணயம் வைத்து இலங்கை சென்றார்கள். அங்கே தமிழ் மாநிலம் மலர்ந்தது. தமிழன் முதலமைச்சராக வந்தார். தமிழ் அரியாசனம் ஏறியது. அதுதான் அரசியல் தீர்வு. ஆனால், அதற்கு பின்னாலே, அந்த நாட்டிலே நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிற சம்பவங்கள்—இங்கே எனக்கு ஒரு சந்தேகம் இருக்கிறது. இனப் படுகொலை என்ற வார்த்தையே இந்த தீர்மானத்திலே இல்லை. திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு மிகப் பிடித்தமான வார்த்தை. 1983-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 26-ஆம் தேதி, 27-ஆம் தேதி இதே மன்றத்திலே நடந்த தீர்மானத்திலே நீங்கள் இப்போது முன் மொழிகின்ற தீர்மானங்கள் நீங்கள் அன்று வழிமொழிந்து இருப்பீர்கள் என்று சொன்னால், இன்று இந்தப் பிரச்சினை வந்திருக்காது. அந்தச் சூழ்நிலையிலே என்ன மாற்றம் என்பதை நீங்கள் எங்களுக்கு விளக்க வேண்டும். அன்று நீங்கள் கொடுத்த தீர்மானத்திலே வழிமொழிகின்றபோது இந்த மன்றத்திலே நமது மரியாதைக்குரிய மாண்புமிகு சட்ட அமைச்சர் சாதித் பாட்சா அவர்கள் இங்கே பேசியிருக்கிறார்கள். அந்த வார்த்தைகளை நான் இப்போது உங்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். அன்று நண்பர் மரியாதைக்குரிய மாண்புமிகு ரகுமான்கான் அவர்கள் ஒரு திருத்தத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள், அந்த தீர்மானத்திற்கு. அந்தத் தீர்மானத்தையும் உங்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவர நான் விரும்புகிறேன். இலங்கைத் தமிழர்களின் எதிர்காலத்தை முன்னிட்டு இன்றுள்ள சூழ்நிலையில் அங்குள்ள தமிழர்களும், சிங்களர்களும் இணைந்து வாழ முடியாத காரணத்தால் இலங்கை வாழ் தமிழர்களுக்கு தனி ஈழம் அமைத்துத் தர உலக நாடுகள் முன்வரவேண்டும் என்று இந்த மன்றம் கேட்டுக் கொள்கிறது. அப்படி ஒரு திருத்தத்தை நீங்கள் எதிர்க் கட்சியாக இருக்கின்றபோது இந்த மன்றத்திலே கொடுத்தீர்கள். அடுத்து, இன்று இலங்கையில் தமிழர்கள் வாழும் பகுதியில், கலவரங்கள், கற்பழிப்புகள், இனக் கலவரங்கள் நடந்து கொண்டிருப்பதால், தமிழர்களின் உயிர், உடமைகளுக்கு பாதுகாப்பு அளிக்க, உடனடியாக ராணுவத்தை அனுப்ப வேண்டும் என்று மத்திய அரசை இப்பேரவை கேட்டுக்கொள்கிறது என்று அடுத்தாற்போல் அந்தத் தீர்மானத்திற்கு ஒரு விளக்கத்தை, ஒரு திருத்தத்தை இங்கே கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

1990 ஆகஸ்ட் 23]

[திரு. சா. பீட்டர் ஆல்போன்ஸ்]

12-30 மணி.

அதைத் தொடர்ந்து நமது மரியாதைக்குரிய சகோதரர் என். வி. என். சோமு அந்தத் தீர்மானத்தை வழிமொழிந்து பேசுகின்றபோது பேசி இருக்கிறார். “ இன்றைக்கு இலங்கையிலே இவ்வளவு கோர விளைவுகள் ஏற்படுவதற்குக் காரணம் ராஜீவ் காந்தி அவர்கள் திருச்சியிலே கலந்துகொண்ட ஒரு நிகழ்ச்சியிலே பேசினார். ” என்ன பேசினார்? “ இது இலங்கையிலே உள்ள உள்நாட்டுப் பிரச்சினை. அவர்களுக்காக அதிகம் பேசினால் லண்டன் வாழ் தமிழர்களுக்காகவும் பேச வேண்டும். அது முடியாத காரியம். கல்பாக்கத்திலே மீண்டும் இந்திராகாந்தி பேசினார். 24-ஆம் தேதி இலங்கையிலே அடக்கு முறை கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டிருக்கிறது, என்றால் அதை இன்னம்கூட, இந்திய அரசாங்கம் தலையிடாமல் எவ்வளவு வலுவாக, தெளிவாக, தைரியமாக, உணர்ச்சிபூர்வமான தலையிடாமல் இருக்கிறது என்பதை இந்தச் சபைக்கு நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன் ” என்று மரியாதைக்குரிய திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினுடைய அன்றைய உறுப்பினர் என். வி. என். சோமு இந்த அவையிலே பேசினார். அதைத் தொடர்ந்து இங்கே பேசிய நெல்லிக்குப்பம் கிருஷ்ணமூர்த்தி இந்த விவாதத்தில் பங்குகொண்டு பேசியபோது சொன்னார்.

“ அண்ணாவின் கொள்கைகளையும் திட்டங்களையும் நாங்கள் சொல்கிறோம். அண்ணா அவர்கள் எதைச் செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னார்களோ, அதைத்தான் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் சொல்கிறது. திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சியில் டுல்லாத காரணத்தால் அதை சொல்கிறது என்பது அல்ல. திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சியில் இருந்தாலும் அதைத்தான் நாங்கள் சொல்லியிருப்போம். அதைத்தான் நாங்கள் சொல்கிறோம். அந்தத் துணிவு உங்களுக்கும் வரவேண்டுமென்று ” கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். நெல்லிக்குப்பம் கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் எதிர்க்கட்சியில் இருக்கின்றபோது பேசினார். “ நாங்கள் எதிர்க்கட்சியாக இருக்கின்ற காரணத்தால் பேசுகிறோம் என்று நினைக்காதீர்கள். நாளை ஆளுங்கட்சியாக இருந்த போதும் நாங்கள் அதைத்தான் சொல்வோம். அந்தத் துணிவு உங்களுக்கு வரவேண்டுமென்று ” கேட்டுக்கொண்டு, அதற்கடுத்து சொல்கிறார்.

திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் விரும்பியதெல்லாம் பாரதப் பிரதமர் ஒரு கண்டனத்தைத் தெரிவித்திருந்தால் ஒரு அல்டிமேட்டம் கொடுத்திருந்தால் அது பெரிய தப்பில்லை என்பதாகும். சுண்டைக்காய் நாடாக அது இருக்கிறது. சாதாரணமாக ஒரு கிராமத்திலே பார்த்தால்கூட அது தெரியும்.

[திரு. சா. பீட்டர் ஆல்போன்ஸ்]

[1990 ஆகஸ்ட் 23]

ஒரு அப்பாவிப் பெண்ணிடம் ஒருவன் தகராறு செய்கிறான் என்று சொன்னால், அங்கே இருப்பவர்கள் என்ன சொல்ல வேண்டும்? அவனைப் பார்த்து நீ சரியாக நடந்து கொள். இல்லையென்றால் உதை வாங்குவாய் என்று சொன்னால் நிலைமை வேறு. அதைப்போல் பெரிய நாடாகிய இந்தியா இந்தப் பிரச்சினையிலே தலையிடவேண்டுமென்று கூட சொல்லவில்லை, அல்லது பட்டாளத்தை அனுப்பி இலங்கையை கபளீகரம் செய்து ஆக்கிரமிக்க வேண்டுமென்று அந்தக் கருத்தைக்கூட திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் சொல்லவில்லை. அந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு நீங்கள் இந்த தேதிக்குள் இந்த பிரச்சினையை தீர்க்க வேண்டும், கொலை வெறியைத் தடுத்து நிறுத்த வேண்டும். இல்லையென்றால் இந்தியாவிலிருந்து பட்டாளம்வரும் சூழ்நிலை வரவேண்டும். அது இந்தத் தீர்மானத்திலே இடம் பெறவேண்டும் என்று நெல்விக்குப்பம் கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் பேசியிருக்கிறார்கள். அதற்கடுத்து எங்களுடைய மத்திய அமைச்சர் அப்போது ராணுவ அமைச்சராக இருந்த வெங்கட்டராமன் அவர்களை, இந்த மாமன்றத்திலேயே, ராணுவத்தை அனுப்பாததற்கு நெல்விக்குப்பம் கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் சொன்ன வார்த்தைகளை நான் சொல்கிறேன். நான் அதை இப்போது சொன்னால், 'அன்பார்லிமென்ட்ரி' என்று ஆகிவிடும். இது சட்டமன்ற அவைக் குறிப்பிலே இருப்பதால் நான் சொல்கிறேன். "சமீபத்திலே இந்திய பாதுகாப்பு அமைச்சர் வெங்கட்டராமன் அவர்கள், நாங்கள் அவரைப் பாராளுமன்றத் தேர்தலில் ஆதரித்ததற்கு நல்ல பரிசு ஒன்றைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். கலைஞர் இப்படி ராணுவத்தை அனுப்பு என்று சொல்வது முட்டாள்தனம் என்று சொன்னார்கள். சிறந்த பேச்சு, ஏனென்றால் கலைஞர் அவர்கள் நம்முடைய வெங்கட்டராமன் அவர்களைத் தென் சென்னையிலே நிற்க வைத்து, அவர் பாராளுமன்றத்திற்குச் செல்ல வேண்டும், அது தமிழகத்திற்கு உதவியாக இருக்கும் என்று நம்பினாரே, அது முட்டாள்தனம் தான். ஆகையால்தான் வெங்கட்டராமன் முட்டாள்தனம் என்று சொன்னார்" என்று சொல்கிறார். இதுவந்து சட்டமன்றப் பேரவையிலே நடந்த விவாதத்திலே திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினுடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர் எதிர்க்கட்சி உறுப்பினராக இருக்கின்றபோது பேசுகின்ற விஷயம். அடுத்து திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினுடைய பொருளாளராகவும், இன்றைய தினம் நமது சட்டமன்றத்திலே, நம்முடைய அன்பிற்கும், மரியாதைக்கும் பாத்தியப்பட்ட சட்ட அமைச்சராக இருக்கின்ற மாண்புமிகு சாதிக் பாட்சா அவர்கள் சொல்கிறார்கள். என்ன சொல்கிறார்? இதைப்போன்ற ஒரு தீர்மானம் அரசியல் தீர்வு கேட்டு ஒரு தீர்மானத்தை இதே மன்றத்திலே நீங்கள் எதிர்கட்சியாக இருக்கின்றபோது, நாங்கள் மத்தியிலே ஆளுகின்றபோது, அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆளுகின்றபோது வந்தது. அத் தீர்மானத்திற்கு என்ன பதில் என்று சொன்னால், இந்தப்

1990 ஆகஸ்ட் 23]

[திரு. சா. பீட்டர் ஆல்போன்ஸ்]

பிரச்சினையைப் பொறுத்தவரையில் தனி நாடு, தனி ஈழ நாடு தான் பரிகாரம் என்று தெரிவித்துக் கொண்டு

“The DMK is prepared to pay any price, bear any burden, meet any hardship, support any friend, oppose any foe to assure the survival and success of Tamil Ealam.” என்று சொல்லி யிருக்கிறார்கள்.

இப்போது எங்களுக்குத் தெரிய வேண்டும். நீங்கள் அரசியல் தீர்வு என்று சொல்கிறீர்களே, அந்த அரசியல் தீர்வு இது தானா, அல்லது இப்போது இந்த நிலையிலே ஏதாவது மாற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறதா?

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : குறுக்கிடுவதற்காக வருந்துகிறேன். ஒன்பது மணித் துளிகள் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். விரைவாக முடிக்கலாம்.

12-35 மணி

திரு. சா. பீட்டர் ஆல்போன்ஸ் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, ஒரு முக்கியமான பிரச்சினை. நானும் அனாவசியமாகப் பேசவில்லை என்று நினைக்கிறேன். அடுத்து இப்போது நீங்கள் அரசியல் தீர்வு என்று சொல்கிறீர்கள். அரசியல் தீர்வு என்று சொன்னால் முதலிலே வேண்டியது ‘சீஸ் ஃபையர்’. அந்த சீஸ்-பையர் பெறுவதற்காக யாராவது உத்திரவாதம் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறீர்களா? நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்கள், நம்முடைய மதிப்பிற்குரிய பிரதமருடைய unnamed diplomat இலங்கையைப் பொறுத்த வரையில் அனைத்தையும் அவர்களே பார்க்கலாம் என்று நமது பிரதமரே அறிவித்திருக்கிறார்கள். நமது மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் இந்தப் பெரிய கடமையை ஏற்றுக் கொண்டு (குறுக்கிடு) செயலாற்ற வேண்டும். ஆனால் அவர் தீவிர வாதிகளை அழைத்துப் பேசினார்கள், போராளிகளின் இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களை அழைத்துப் பேசினார்கள். அவர்களோடு தொடர்பு கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு தகவல் கொடுக்கிற நிலையிலே அவர்கள் இருக்கிறார்கள். எங்களுக்கு என்ன தெரிய வேண்டும் என்று சொன்னால், இந்த 8, 9 மாதங்களாக ஆளுகின்ற பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்ட பிறகு, தேசிய முன்னணி சர்க்கார் பதவி ஏற்றுக் கொண்ட பிறகு, இந்தப் பிரச்சினையிலே ஏற்பட்ட முன்னேற்றம் ஏதாவது உண்டா என்று நீங்கள் எங்களுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும். அங்கே ஆளுகின்ற தேசிய முன்னணி அரசு இதுவரையில் சுண்டு விரலை தூக்கியாவது இந்தப் பிரச்சினைக்கு ஏதாவது செய்திருக்கிறதா? அப்படி செய்திருந்தால் அந்த விவரங்களை மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் எங்களுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும். எனென்று சொன்னால் (குறுக்கிடு).

[1990 ஆகஸ்ட் 23]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மத்திய அரசு என்று சொன்னாலே போதும் உடனே தீட்சிதர் எழுந்து விடுவார்.

திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீட்சிதர் : இந்த 6 மாத காலத்திலே சுண்டு விரல் பெருக்க வசதி இல்லை. பெருக்காது. இன்னும் நாள் போகப் போக அது பெருத்தால் சட்டை விரல் அளவுக்கு வர எத்தனை நாளாகும் என்று நான் உங்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். சுண்டு விரல் பெருத்த பின்பு கட்டை விரலாகும், அதற்குப் பிறகுதான் கையாகும். ஆனால் 1981-லே யிருந்து பல வருஷம் அவர்களுடைய ஆட்சிதாதானே நடந்தது? ராஜீவ் காந்தி ஆட்சி எத்தனை வருஷம் நடந்தது? இந்திரா காந்தி ஆட்சி எத்தனை வருஷம் நடந்தது? அப்பொழுதெல்லாம் அங்கே போராளிகளே இல்லையா? தமிழர்கள் ரத்தம் சிந்த வில்லையா? அப்போது என்ன பண்ணினீர்கள்?

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு தீட்சிதர் அவர்கள் வாதத்தைத் திசை திருப்ப வேண்டாம்.

திரு. சா. பீட்டர் ஆல்போன்ஸ் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நான் மரியாதைக்குரிய தீட்சிதருக்கு பதில் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : வேண்டாமே....

திரு. சா. பீட்டர் ஆல்போன்ஸ் : பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் இந்த மன்றத்திலே பேசுகிறபோது....

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : நம்முடைய நோக்கமே நிறைய உள்நோக்கி வாதங்களுக்குள் போக வேண்டாம் என்பது. நீங்கள் சொன்ன அந்தச் செய்தியை நோக்கி நகருங்கள் போதும்.

திரு. சா. பீட்டர் ஆல்போன்ஸ் : பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் பேசுகிறபோது ஐ.நா. சபையிலே இந்தப் பிரச்சினையை இந்தக் கருத்தினைக் கொண்டு வர வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். அப்படி ஐ.நா. சபைக்கு கருத்தினைக் கொண்டு வந்த பெருமை இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் உடையதுதான். இந்திய தேசத்தினுடைய வரலாற்றிலே, ஒரு மாநிலத்தை அழைத்து, ஒரு அமைச்சரை அழைத்து, அவர் தமிழராக இருக்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்து, அந்த அமைச்சருடைய தலைமையிலே ஒரு குழுவை ஐ.நா. சபைக்கு அனுப்பி அந்தப் பிரச்சினையை பேச வைத்த பெருமை யாருக்கு என்றால் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் கூட்டுக்கூட்தான்.

1990 ஆகஸ்ட் 23] [திரு. சா. பீட்டர் ஆல்போன்ஸ்]

நான் கேட்கிறேன் 8 மாத காலம் ஆகிவிட்டது தேசிய முன்னணி அரசு பதவி ஏற்று. இலங்கையிலே தமிழன் சாகிறான். தமிழனுடைய குழந்தை கறி வீற்கப்படுகிறது. தமிழச்சி கற்பழிக்கப்படுகிறாள் என்றெல்லாம் மேடையிலே பேசினீர்களே, நீங்கள் யாராவது அரசியல் அந்தஸ்து உள்ள தலைவரை அவர் தி.மு.க. அமைச்சரோ அல்லது இந்தியாவிலே இருக்கிற வெளி உறவு அமைச்சராவது இலங்கைக்குச் சென்று தமிழனைப் பார்த்து அவன் கண் நீரைத் துடைக்க வேண்டும் என்று நினைத்த சரித்திரத்தை நீங்கள் சொல்ல முடியுமா என்பதை இந்த அவையிலே நீங்கள் தெரிவிக்க வேண்டும். காங்கிரஸ் கட்சி மத்தியிலே ஆண்டபோது எங்கள் தலைவர் ராஜீவ் காந்தியே இலங்கைக்கு சென்றார். அது மட்டுமல்ல, தனித் தூதர் பார்த்த சாரதியை அனுப்பினார். இந்திய வெளி உறவு தூதர் நட்வர் சிங் சென்றார். எங்கள் தலைவர் மூப்பனார் அவர்கள் கூட இலங்கைக்கு சென்றார்கள். எங்கள் மத்திய அமைச்சர் சிதம்பரம் சென்றார், தமிழர்களுடைய கண்ணீரை துடைப்பதற்கு என்று உயிரைப் பாராது, சொந்தம் பந்தம் என்று பாராது சென்றார்கள். ஆனால் மேடையிலே தமிழ் தமிழ் என்று பேசவில்லை. (குறுக்கீடு) ஏதோ நாங்கள் எதுவுமே செய்யாது உங்களை செய்யுங்கள் என்று சொல்லவில்லை. உயிரைக் கூட கொடுப்பதற்கு தயாராக இருக்கிறோம் என்று வார்த்தைகளால் அல்ல, மேடையில் அல்ல. செயல் முறையில் நிரூபித்து காட்டி விட்டுத்தான் இன்று கேட்கிறோம். நீங்கள் என்ன செய்தீர்கள் என்று கேட்கிறோம். இலங்கையிலே தமிழ் மாநிலம் ஏற்படுத்தினோம், தமிழக முதல்வரை ஏற்படுத்தினோம். தமிழ் மந்திரி சபை ஏற்படுத்தினோம், ஆனால் அதை முடிவு என்று சொல்லவில்லை.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இன்னும் 2 மணித் துளிகள்.

திரு. சா. பீட்டர் ஆல்போன்ஸ் : It was only a begining. ஆனால் இப்போது இருக்கிற இந்த நிலைமைக்கு யார் காரணம்? இந்த நிலைமைக்கு என்ன காரணம் என்று தெரிந்து கொண்டால்தான் இந்தப் பிரச்சினைக்கு நீங்கள் தீர்வு காண முடியும். நாளைக் காலையிலே இங்குள்ள அகதியெல்லாம் இலங்கைக்கு ஏற்றி அனுப்பிவிட முடியாது. ஆனால் தீர்மானத்திலே சொல்லுகிறீர்கள். அப்படி ஒரு பாதுகாப்பு சூழ்நிலை வரவேண்டும் என்று நீங்களே தீர்மானத்திலே கேட்கிறீர்கள். அந்த பாதுகாப்பான சூழ்நிலை எப்படி வர முடியும்? நான் சொன்னால் உங்களுக்கு கோபம் வரும். எங்களது மரியாதைக்குரிய தீட்சிதர் அவர்களே சொல்லுகிறார்கள். இலங்கை அகதிகளை சென்று பார்த்து விட்டு வந்தபோது இலங்கை அகதிகள் அவரிடம் சொன்ன வார்த்தைகளை சொல்லியிருக்கிறார்கள், மீண்டும் அமைதிப்படை இலங்கை சென்றால்தான்

[திரு. சா.பீட்டர் ஆல்போன்ஸ்]

[1990 ஆகஸ்ட் 23]

இந்த அகதிகள் திரும்புவார்கள் என்று உங்களுடைய தோழமை கட்சியான தீட்சிதர் அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். (மேசையைத் தட்டும் ஒலி) (குறுக்கீடு).

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இந்த இடத்திலே தீட்சிதர் பதில் சொல்லத்தான் வேண்டும்.

திரு. ஓம். வெங்கடேஸ்வர தீட்சிதர் : நான் சொன்னதாக அந்த அகதிகள் சொல்லியிருக்கிறார்களே தவிர நான் அந்த வார்த்தையை ஒரு நாளும், ஒரு பெர்முதும் எப்போதும் சொன்ன தில்லை.

12-40 மணி

திரு. சா. பீட்டர் ஆல்போன்ஸ் : அதைத்தான் நான் சொல்கிறேன். அகதிகள் எங்களிடம் சொன்னார்கள் என்று நாங்கள் சொன்னால் அது உண்மைக்குப் புறம்பான செய்திகள் என்று சொன்னார்கள். இன்று உங்களோடு மத்தியிலே ஆளுகின்ற லாய்ப் பினை பெற்றிருக்கின்ற ஜனதா தளத்தினுடைய தலைவர் இந்த மாமன்றத்திலே சொல்லியிருக்கிறார். அந்த அகதிகளை நேராகப் பார்த்திருக்கிறார். பேசியிருக்கிறார். அந்த அகதிகள் சொல்கிறார்கள், மீண்டும் அமைதிப்படை இலங்கைக்குச் சென்றால் தான் நாங்கள் அமைதியாக வாழமுடியும் என்று. நீங்கள் அதைக் கேட்பதற்கு ஏன் தயங்குகிறீர்கள்? அதை ஒத்துக்கொள்கிறீர்களா என்று நாங்கள் தெரிய ஆசைப்படுகிறோம். வெறுமனே அரசியல் தீர்வு என்று சொல்லிவிட்டு, இது ஏதோ தமிழ்நாட்டில் இருக்கின்ற தமிழ் மக்களை மட்டுமல்ல, உலகத்திலே இருக்கின்ற தமிழர்களை ஏமாற்றுவதற்கு கொண்டுவரப்பட்ட தீர்மானமாக இருக்கக்கூடாது. இந்தத் தீர்மானம் உயிருள்ள தீர்மானமாக இருக்க வேண்டும். இந்த தீர்மானத்தின் மூலம் தமிழ் அகதிகள் இலங்கை நோக்கிச் செல்ல வேண்டும். அதற்கு what is the action plan or resolution? அதை நீங்கள் எங்களுக்கு தயவுசெய்து விளக்கக் கடமைப்பட்டவர்கள். இன்று அகதிகள் வருகையை முன்னிட்டு The Government has come to a stand still இன்று அரசு இயந்திரம் சிக்கி தவித்து திணறி நிற்கிறது. தாலுக்கா அலுவலகங்களிலே தாசில்தார் இல்லை. ஆர்.டி.ஓ. அலுவலகத்திலே ஆர்.டி.ஓ. இல்லை. கிராம நிர்வாக அதிகாரிகள் இல்லை. எல்லோரும் அகதிகள் முகாம்களில் இருக்கிறார்கள். வளர்ச்சிப் பணிகள் தடைப்பட்டன என்று மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்களே ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். 10 கோடி வேண்டும், 10 கோடி வேண்டும் என்று கேட்டீர்களே, இதுவரை 10 பைசாவை இந்த தேசிய முன்னணி அரசு உங்களுக்கு தந்திருக்கிறதா என்று நீங்கள் எங்களுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும். எங்கள் பிரதமர் இருக்கின்ற போது கடல் கடந்து கப்பல்கள் சென்றன, உணவுப் பொருள்கள் சென்றன, மருந்துகள் சென்றன.

1990 ஆகஸ்ட் 23]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : The last minute
16 மணித் துளிகள் ஆகிவிட்டன. முடித்து விடலாம்.

திரு. கா. பீட்டர் ஆல்போன்ஸ் : ஆக்ஷன் ஒரியன்டட் தீர்மானமாக இந்தத் தீர்மானம் இருக்க வேண்டும். இந்தத் தீர்மானத்திலே ஆதரிப்பதற்கும் எதிர்ப்பதற்கும் ஏதும் இருப்பதாக எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. எங்கள் கட்சி நிலைமை என்னவென்று கேட்கலாம். . இந்தத் தீர்மானத்திலே—

There is no meaning in it. It is only a Political mimicry It is only bad points together. It has no force.

போகாத ஊருக்கு காட்டுகின்ற பாதை; பிறக்காத பிள்ளைக்கு வைக்கின்ற பெயர்; இல்லாத பொருளுக்கு பேசுகின்ற வியாபாரம்; ஏற்கெனவே எழுதி முடிக்கப்பட்ட தவறான தீர்ப்புக்கு நடத்தப்படுகின்ற நாடக வழக்கு; உங்கள் வார்த்தைகளில் இது ஒரு அரசியல் சித்து விளையாட்டு; செப்பிடு வித்தை; வெறும் வார்த்தை ஜாலம்; இதை ஆதரிப்பதற்கும் எதிர்ப்பதற்கும் ஒன்றும் இல்லை என்று சொல்லி அமர்கிறேன். நன்றி, வணக்கம்.

திரு. இரா. மோகன் : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, உணர்ச்சிபூர்வமான ஒரு தீர்மானத்தினை நம்முடைய மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் இந்த அவையிலே கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இது முழுக்க முழுக்க இலங்கையிலேயிருந்து அன்றாடம் தமிழகத்திற்கு வந்துக்கொண்டிருக்கின்ற அகதிகளைப் பற்றிய பிரச்சினை. ஏறக்குறைய 80,000-க்கும் மேற்பட்ட அகதிகள் இதுவரை தமிழகத்திற்கு வந்து சேர்ந்திருக்கிறார்களே, அந்த அகதிகளை நாம் என்ன செய்யப் போகின்றோம்? என்ன நன்மை நாம் அவர்களுக்குத் தரப்போகின்றோம்? மத்திய அரசு இலங்கையிலிருந்து இப்படி ஆயிரக்கணக்கில் வருகின்ற அகதிகளை கருத்தில் கொண்டு என்ன நடவடிக்கையை எடுக்கப் போகின்றது? மத்திய அரசு இதிலே ஆக்கபூர்வமாகத் தலையிட வேண்டும். காரணம் நாம் ஒரு மாநில அரசாங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். நாம் படை எடுக்க முடியாது. நாம் இங்கேயிருந்து படையை அனுப்ப முடியாது. நாம் இங்கேயிருந்து நம்முடைய போலீசை அனுப்ப முடியாது. ஆக மத்திய அரசு இதிலே தலையிட்டு தமிழர்களுடைய வாழ்வைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்பதற்காக இந்தத் தீர்மானத்தை நம்முடைய மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இங்கே எனக்கு முன்னால் பேசிய நம்முடைய இந்திராகாங்கிரஸ் கட்சியினுடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர் என்னுடைய நண்பர் பீட்டர் ஆல்போன்ஸ் அவர்கள் புதுக் கவிதையோடு ஆரம்பித்தார்கள். மலர் தோட்டமே அழிந்து விட்டதே என்ற கவிதையோடு ஆரம்பித்தார்கள். எனக்கு அவர் கவிதை ஆரம்பித்தபோது பழைய பழமொழிதான் ஞாபகம் வந்தது. புதுக்

[திரு இரா. மோகன்]

[1990 ஆகஸ்ட் 23]

கவிதை மறந்து விட்டது. பழைய பழமொழி- 'பிள்ளையை கிள்ளிவிட்டு தொட்டிலையும் ஆட்டலாமா' என்பதுதான். எனக்குத் தெரியும். இந்திரா காங்கிரஸ் கட்சி பிரதமராக இருந்த இந்திரா காந்தி அம்மையார், இந்திரா காங்கிரஸ் கட்சி பிரதமராக இருந்த ராஜிவ் காந்தி அம்மையார், ஐ ஆம் சாரி ராஜிவ் காந்தி. (சிரிப்பு) முதலிலே அம்மையார் என்று சொன்னதால் இவரையும் அம்மையார் என்று சொல்லிவிட்டேன். சிரிக்கக் கூடாது. முன்னால் அம்மையார் என்று சொன்னதால், ராஜிவ் காந்தி என்று வரும்போது அம்மையார் என்று சொல்லிவிட்டேன் I am sorry for ha .

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : அப்பையார்..

திரு. இரா. மோகன் : பிரதமராக இருந்த பெரு மதிப்பிற்குரிய ராஜிவ் காந்தி அவர்கள் எல்லாம் எந்த அளவிற்கு போராளிகளுக்கு உதவுகிறோம் என்ற பெயரால் என்னென்ன காரியத்தைச் செய்தார்கள் என்பது நமக்குத் தெரியும். ஆயுதம் வாங்கினார்கள். பயிற்சி முகாமையே அமைத்து இங்கே பயிற்சிகளைத் தந்தார்கள். ஒரு கட்டத்தின் அந்த போராளிகளைப் பிரிப்பதற்கு என்ன காரியம் செய்ய வேண்டுமோ அதையும் செய்தார்கள். அதற்குப் பின்னால் இங்கே என்னுடைய அன்பிற்குரிய ஆல்போன்ஸ் அவர்கள் சொன்னார்களே, இங்கே தமிழ்நாட்டிலே ஒரு தமிழ் முதலமைச்சர் என்று சொன்னால் அங்கே இலங்கையிலே நாங்கள் ஒரு தமிழ் முதலமைச்சரை உருவாக்கினோம், வரதராஜபெருமானைக் கொண்டு வந்தோம் என்று சொன்னார்கள். அவர் என்ன மக்கள் ஏற்றுக்கொண்ட முதலமைச்சரா? வரதராஜப் பெருமாள் எங்கே இருக்கின்றார்? நம்முடைய அன்பிற்குரிய நண்பர்களைப் பார்த்துக் கேட்கிறேன். எங்கே அந்த வரதராஜப்பெருமாள்? (குறுக்கீடு) பாலசுப்பிரமணியம்தான் நிற்கிறார், வரதராஜப்பெருமானைக் காணோம். (குறுக்கீடு)..

12-45 மணி

திரு. எஸ். ஆர். பாலசுப்பிரமணியம் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, உடன்பாட்டின்படி தேர்தல் நடத்தப்பட்டு மக்களாலே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுதான் வரதராஜப் பெருமாள் அவர்கள் அங்கே முதலமைச்சராக இருந்தார்.

திரு. இரா. மோகன் : அங்கே நடைபெற்ற தேர்தல் லட்சணம் என்ன என்பது உலகிற்கே தெரியும். அப்படி ஒரு தேர்தல். ஆக, இதைத்தான் நீங்கள் சாதனை என்று சொல்லிக் கொண்டீர்கள். எங்கே அந்த வரதராஜப்பெருமாள் இப்போது? ராஜிவ் காந்தி அவர்கள் பிரதமராக இல்லை என்றவுடன், வரதராஜப்

1990 ஆகஸ்ட் 23] [திரு. இரா. மோகன்]

பெருமானும் நாட்டை விட்டே ஓடினார் என்ற செய்திதான் வந்தது. இப்படி ஒரு முதலமைச்சரா? எங்காவது பார்த்திருக்கிறீர்களா உலகத்திலே? ஒரு 'பப்பெட்' கவர்ன்மென்ட். பொம்மை அரசாங்கத்தை உருவாக்கி, பொம்மையைக் கொண்டு வந்து வைத்து எல்லா உரிமைகளையும் நாங்கள் தமிழர்களுக்குப் பெற்றுத் தந்து விட்டோம் என்று சொல்லி, ஒரு அரசாங்கத்தை அங்கே அமைத்தீர்கள். எங்கே போயிற்று அந்த அரசாங்கம்? எங்கே போனார் அந்த வரதராஜப்பெருமாள்? இதுவா உங்களுடைய சாதனை? (குறுக்கீடு).

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இதிலே ஒன்றும் பிரச்சினை இல்லையே! (குறுக்கீடு).

திரு. இரா. மோகன் : நீங்கள் பேசும்போது பேசலாம். நான் பேசி முடித்த பிறகு பேசலாம். (குறுக்கீடு). என்னுடைய நேரத்தை இது குறைக்கும். இதற்கு ஒத்துக்கொள்ள மாட்டேன். (குறுக்கீடு).

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திரு. குமரி அனந்தன், என்னவென்று சொல்லுங்கள்.

திரு. குமரி அனந்தன் : சபாநாயகர் அவர்களே, பொம்மை அரசாங்கத்தைக் கொண்டு வைத்தீர்கள் என்று சொன்ன காரணத்தினாலே நான் தலையிட வேண்டியிருக்கிறது. கொண்டு வைத்தீர்கள் என்று சொன்னது ராஜீவை. அதனாலே நான் நேரத்தை மனதிலே வைத்துக்கொண்டே சொல்கிறேன். வரதராஜப்பெருமாள் அங்கே முதலமைச்சராக இருந்தவர் இப்போது எங்கே என்ற ஒரு கேள்வியைக் கேட்கின்றபோது, நான் கேட்கிறேன். முதலமைச்சராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவருடைய சம்மதம் இல்லாமல் மாகாண கவுன்சிலைக் கலைக்க முடியாது என்ற ஒப்பந்தத்தின் பேரில் ஒரு அருமையான உரிமை, உச்சகட்ட உரிமை நமக்குக் கிடைத்திருந்தது. தமிழ் மாகாண முதலமைச்சருடைய அனுமதி இல்லாமல் சபையைக் கலைப்பதற்கு இலங்கையில் இருக்கிற மத்திய அரசாங்கத்திற்கு உரிமை இல்லை என்று பெற்றுத் தந்த அந்த உரிமையையே ரத்து செய்யவேண்டுமென்று வாதிட்டது யார்? அதன்மூலம் தமிழனுக்கு வருங்காலத்திலே கூட கிடைக்கின்ற உரிமையைப் பறிப்பதற்குக் காரணமாக இருந்தது யார்?

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திரு. மோகன் தொடரலாம்.

திரு. இரா. மோகன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, பீட்டர் ஆல்போன்ஸ் சொன்னது, அங்கே தமிழ் மாநிலத்திலே ஒரு முதலமைச்சர், அங்கே ஒரு முதலமைச்சரை நாங்கள் உருவாக்கினோம். இது சாதனை என்று சொன்னார்

[திரு. இரா. மோகன்]

[1990 ஆகஸ்ட் 23]

அப்படி ஒரு முதலமைச்சர் என்னதான் எதிர்ப்புகள் வந்தாலும் அந்த முதலமைச்சருக்கு மக்கள் ஆதரவு இருந்திருந்தால், அவர் உண்மையிலேயே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு முதலமைச்சராக இருந்திருந்தால் இன்றைக்கும் வரதராஜப்பெருமாள் தான் அங்கே முதலமைச்சராக இருந்திருப்பார். டி.வி.-யிலே தோன்றிக் கொண்டிருந்த வரதராஜப்பெருமானை நான் டி.வி. பார்க்கும் போது எல்லாம் தேடுகிறேன், காண முடியவில்லை. அதற்கு முன்னாலே பார்த்தால் வரதராஜப்பெருமாள் நியூஸ் இல்லாத டி.வி.-யே இருக்காது. எங்கே? ஆக, ஒரு நாடகத்தை ஆடினீர்கள். ஏதோ இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு மத்திய அரசாங்கம் பெரிதாகச் செய்கிறது. ராஜிவ் காந்தி பெரிதாக இலங்கைத் தமிழர்களுக்குச் செய்கிறார் என்று தமிழர்களை நம்ப வைப்பதற்காக திட்டமிட்டு ஒரு நாடகத்தை ஆடினீர்கள், அந்த நாடகத் திரை, முகத்திரை இப்போது கிழிந்து போய்விட்டது. ஆகவே, அதை இனிப் பேசிப் பிரயோசனம் இல்லை. இப்போது போய் நாங்கள் வரதராஜப்பெருமானைக் கொண்டு வந்தோமே, எங்கே என்று கேட்டுப் பிரயோசனம் இல்லை. அவர் காணாமல் போயாச்சு, எங்கே.....

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : தீர்மானத்தை நோக்கி நகரலாம்.

திரு. இரா. மோகன் : வருகிறேன். குறுக்கிடுகிற 'டைமை நீங்கள் கழித்து விடக்கூடாது. இங்கே இன்றைக்கு நம்முடைய தீர்மானம், இந்த அவையிலே நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிற தீர்மானம்-- முழுக்க, முழுக்க, பல ஆண்டுக் காலமாக சோதனைகளுக்கு ஆட்பட்டு, போராளிகள் அவர்கள் எந்த அளவுக்குத் தாக்கு பிடிக்க முடியுமோ அந்தக் காரியத்தையும் அவர்கள் அங்கே தமிழர்களுக்காகச் செய்து, ஆனாலும் சிங்களப் படையினர் இன்றைக்கு மூன்று விதத் தாக்குதல்களைத் தொடர்ந்திருக்கிறார்கள், தமிழர்கள் மீது. ஒரு பக்கம் விமானத்திலே அனுதினமும் குண்டு வீச்சு. ஒரு பக்கம் கப்பல் படையிலிருந்து குண்டு வீச்சு. ஒரு பக்கம் தரைப்படையிலுமாக சிங்கள ராணுவத்தினுடைய ஆதிக்கம். இவைகள் அத்தனையையும் அங்கே தாங்கி, தாங்கமுடியாத நிலைமையில். ஆயிரக்கணக்கிலே இன்றைக்கு தமிழர்கள் அங்கே இருந்து ஓடி வந்து கொண்டிருக்கிற காட்சிகளைப் பார்க்கின்றோம். ஆகவே, தமிழ்நாடு இதையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டு, நாம் இன்றைக்கு ஆளுங்கட்சியாக இருக்கிறோம். ஆகவே எதிர்க்கட்சியாக இருக்கின்றபோது ஒரு பேச்சு, ஆளுங்கட்சியாக வந்தவுடன் ஒரு பேச்சு என்பது திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் கொள்கை அல்ல. நிலையான கொள்கையை இந்த ஈழத் தமிழர் பிரச்சினையிலே கொண்டிருக்கின்ற இந்த அரசு, இந்தக் கட்சி, அதனுடைய முதலமைச்சர் இந்தத் தீர்மானத்தை இன்றைக்குத் தருகிறார். ஓடி வருகின்ற அந்தத் தமிழர்கள்

1990 ஆகஸ்ட் 23] [திரு. இரா. மோகன்]

படுகின்ற துன்பத்திற்கு என்ன காரணம்? ஏன் இந்த நிலை அங்கே ஏற்படுகின்றது? இன்று, நேற்றல்ல, திடீரென்று இப்போது ஏற்பட்ட நிலை அல்ல. தொடர்ந்து பல ஆண்டுக் காலமாக தமிழன் அங்கே நசுக்கப்படுகின்றான். இது நாளை முடியுமா? அதுவும் நமக்குத் தெரியாது. இன்னும் ஒரு 5 ஆண்டுக் காலம் ஆகலாம், 10 ஆண்டுக் காலம் ஆகலாம். ஆனால் அப்பாவித் தமிழன் அங்கே சாகடிக்கப்படுகிறான். பல அகதிகள் முகாமிலே, ஆயிரக்கணக்கான அகதிகள் இங்கே தமிழ் நாட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தவுடன் நம்முடைய அமைச்சர் பெருமக்கள் எல்லாம் அங்கே போய் அவர்களைப் பார்த்தார்கள்.

12-50 மணி

நான் ஒன்றே ஒன்றை பெருமையோடு சொல்லிக் கொள்கின்றேன். கோவையிலே ஆயிரக்கணக்கான தமிழர்கள், 2,000, 3,000 இலங்கைத் தமிழர்கள் தங்கியிருக்கிறார்கள். இதுவரை எந்த, எந்த அமைச்சர்கள் வந்து பார்த்திருக்கிறார்கள் தெரியுமா? திருமதி சுப்புலட்சுமி ஜெகதீசன் அவர்கள் வந்து பார்த்தார்கள்; மாண்புமிகு கண்ணப்பன் அவர்கள் வந்து பார்த்தார்கள்; மாண்புமிகு நேரு அவர்கள் வந்து பார்த்தார்கள். மாண்புமிகு பொன் முத்திராமலிங்கம் அவர்கள் வந்து பார்த்தார்கள். இத்தனைக்கும் மேலாக, நம்முடைய மாண்புமிகு முதல் அமைச்சர் அவர்கள் கோவையிலேயிருந்து பவானி சாகருக்கு திட்டத் துவக்க விழாவுக்குச் செல்கிற வழியில் கொளுத்தும் வெயிலில், 12 மணி வெயிலில், புஞ்சைப் புரியம் பட்டியில் அகதிகள் தங்கியிருக்கிறார்கள் என்று கேள்விப்பட்டு, காரை நிறுத்தி, உள்ளே போய், அந்த அகதிகளிடம் எல்லாம் பேசினார்கள். ஆர்வத்தோடு ஓடி வந்து அவர்கள் ஒலிபெருக்கியை வைத்து, வெளியிலே நிற்க வைத்து, தலைவரே பேசு என்று சொன்னபொழுது, 12 மணிக்கு அவர்களிடத்திலே பேசி, உங்களுடைய பிரச்சினை எனக்குத் தெரியும்; உங்களுடைய குறை எனக்குப் புரியும், உங்களுக்காக இந்த அரசு என்ன, என்ன செய்ய வேண்டுமோ, அவற்றை எல்லாம் செய்து தரும் என்று சொன்னார். இது கோயம்புத்தூரிலே மட்டும். இதைப் போல், இங்கே இருக்கிற அமைச்சர் பெருமக்கள் அத்தனை பேரும் ஒவ்வொரு முகாமுக்கும் சென்று அகதிகளைப் பார்த்திருக்கிறார்கள். இங்கேயிருக்கிற சட்டமன்ற உறுப்பினர்களாகிய நாங்கள் ஒவ்வொரு முகாமுக்கும் சென்று, அந்த அகதிகளை எல்லாம் பார்த்திருக்கிறோம், எங்களுடைய தலைவருடைய ஆணைப்படி. நான் கேட்கின்றேன், இலங்கையில் இந்த அளவுக்கு ஒரு கொடுமை நடைபெறுகிறது, ஆயிரக்கணக்கிலே அகதிகள் இங்கே வந்து குவிகிறார்கள். தமிழ்நாட்டிலே எதிர்க்கட்சி என்று ஒரு கட்சி எதற்கெல்லாமோ உண்ணாவிரதம் எதற்கெல்லாமோ ஊர்வலம்; எதற்கெல்லாமோ கண்டனம், ஆர்ப்பாட்டம் செய்கிறார்கள். அவர்கள் ஏதாவது ஒரு அகதிகள் முகாமுக்குச் சென்று இலங்கையிலிருந்து வாடி வந்த அந்த அகதிகளைப் பார்த்து, திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்

[திரு. இரா. மோகன்] [1990 ஆகஸ்ட் 23]

மட்டும் அல்ல, நாங்களும் உங்களுக்குப் பக்கபலமாக இருக்கிறோம், பின்பலமாக இருக்கிறோம், எல்லா உதவிகளையும் உங்களுக்கு செய்யத் தயாராக இருக்கிறோம், குரல் கொடுக்க தயாராக இக்கிறோம், என்று அந்தக் கட்சி—எதிர்க்கட்சி என்று சொல்லிக் கொண்டு இங்கே உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிற கட்சி அங்கே போனதா? (குறுக்கீடு)

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : உட்கார்ந்திருக்கிற கட்சி என்று சொல்கிறீர்கள். உட்காராமல் வெளியே போன கட்சி என்று சொல்லுங்கள்.

திரு. இரா. மோகன் : திரு. பீட்டர் ஆல்போன்ஸ்ஸுக்குச் சொல்கிறேன், இங்கே உட்கார வேண்டிய கட்சி, எதிர்க்கட்சி அந்தஸ்தைப் பெற்று இன்றைக்கு உட்கார்ந்திருக்க வேண்டிய கட்சி. என்னதான் தங்கள் கட்சியில் அவர்களுக்குள் சண்டை என்றாலும், தமிழர்கள் பிரச்சினையில் பேசுவதற்கு இங்கே வந்து அந்த அம்மாள் 5 நிமிஷம் பேசிவிட்டு போகக் கூடாதா? உடம்பு நன்றாக ஆனபிறகுதானே ஊர்வலம் போனார்கள் ; உடம்பு நன்றாக ஆனபிறகுதானே, உண்ணாவிரதம் இருந்தார்கள். தமிழ் அகதிகள் முகாமுக்குப் போய் 5 நிமிஷம் பார்த்திருக்கக் கூடாதா? போகவில்லை. இனிமேலாவது, போவார்கள் என்று பேசுகிறேன். இனிமேலாவது போய்ப் பார்க்க வேண்டும். எங்களுடைய கொள்கை, ஆளுங்கட்சியாக இருந்தாலும் சரி, எதிர்க் கட்சியாக இருந்தாலும் சரி, இலங்கைத் தமிழர்களுடைய பிரச்சினையில் அந்தத் தமிழர்கள் வாழ வேண்டும் ; அவர்கள் கண்ணீர் துடைக்கப்பட வேண்டுமென்பதிலே தெள்ளத் தெளிவான கருத்தினை கொண்டிருக்கிற இயக்கம்.

நான் இங்கே ஒன்றிரண்டை மட்டும் கூறி விடை பெற விரும்புகிறேன். அங்கேயிருந்து சிங்கள இராணுவத்தால், காதையர்களால் தாக்கப்பட்டு இங்கே வந்திருக்கிற அகதிகளுடைய நிலைமைகளை எல்லாம் பார்த்த பொழுது, கிடைத்த தகவல்களை வைத்துப் பார்த்தால், இன்றைக்கு அந்த அகதிகள் என்ன கேட்கிறார்கள் என்றால், அங்கே தமிழர்கள் வாழ்கிற எல்லா பகுதிகளிலும் சிங்கள இராணுவம் முற்றுகையிட்டிருக்கிற காரணத்தால், உணவுப்பொருள் எங்களுக்கு வந்து சேரவில்லை, ஒரு கிலோ அரிசி கூட கிடைக்கவில்லை, ஒரு லிட்டர் மண்ணெண்ணெய் எரிபொருள் கூட எங்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. எங்களுக்கு மருத்துவ வசதிக்காக மருந்துகள் வாங்க வேண்டுமென்றால் மருந்துகள் கிடைப்பதில்லை. ஆகவே, இந்தக் குறைகளை எல்லாம் தமிழர்களுக்குப் போக்குவதற்கு நம்முடைய மாநில அரசு—நம்முடைய மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் பிரதமர் அவர்களோடு தொடர்பு கொண்டு, அங்கே வாழ்கின்ற இனம்—அல்லல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற அந்தத் தமிழர்களுக்குத் தேவையான இப்படிப்பட்ட காரியங்களைச் செய்வதற்கு மத்திய

1990 ஆகஸ்ட் 23]

[திரு. இரா. மோகன்]

அரசு முன் வரவேண்டும். அதற்கு நம்முடைய மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் தம்முடைய குரலை உயர்த்தி, அங்கே பிரதமரோடு பேச வேண்டுமென்று நான் இந்த அவையிலே கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதே போல, இன்றைக்கு நம்முடைய மாநில அரசைப் பொறுத்த அளவில், நாம் செய்யக் கூடிய மிகப் பெரிய காரியமாக அவர்களை வாழ வைப்பது மட்டுமல்ல, நேற்றைய தினம் முதல்வர் அவர்கள் அறிவித்தார்கள். நாமெல்லாம் மகிழ்ச்சிப் படுகின்ற ஒரு நல்ல காரியம். 10,000 வீடுகள் இலங்கை அகதிகளுக்காக ரூ. 4 கோடி செலவிலே நாங்கள் கட்ட ஆரம்பித்தோம் என்று சொல்லி வந்த முதல்வர் அவர்கள், அதற்கடுத்து அந்த 10,000 வீடுகள் அந்த அகதிகளுக்குப் போதாத நிலைமைகள் இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கிற காரணத்தால் ரூ. 8 கோடி செலவில் 20,000 வீடுகளை இலங்கையிலிருந்து வருகின்ற அந்த அகதிகளுக்கு, அந்தத் தமிழ்ப் பெருங்குடி மக்களுக்கு நான் கட்டித் தருகிறேன் என்ற ஒரு நல்ல செய்தியினை அவர் நேற்றைக்கு அறிவித்து இருக்கிறார்கள்.

12-55 மணி

நம்முடைய மாநில அரசைப் பொறுத்த வரையிலே இதை நாம் செய்திருக்கிறோம். நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. பீட்டர் ஆல்போன்ஸ் அவர்கள் 'நீங்கள் வாயிலே பந்தல் போடுகிறீர்களே, அவர்களுக்காக என்ன செய்தீர்கள்' என்று கேட்டார்கள். என்னவெல்லாம் செய்ய முடியுமோ அதை எல்லாம் செய்கிறோம்; அதையும் உள்பூர்வமாக, மனப் பூர்வமாகச் செய்கிறோம். போராளிகள் ஒற்றுமையோடு வாழ வேண்டும். அவர்களைப் பிரித்தாளுகின்ற கொள்கை இந்த அரசுக்குக் கிடையாது. அவர்களைப் பிரித்து, ஒருவரோடு ஒருவர் அடித்துக்கொண்டு அவர்கள் அழிய வேண்டும்; அந்த இனத்தை அழிக்க வேண்டும்: அதற்கு நாம் அரசியல் ரீதியாகப் பயன்பட வேண்டும் என்ற எண்ணம் எங்களுக்கோ இந்த அரசுக்கோ இல்லை. இதை நாங்கள் மிகத் தெளிவாகச் சொல்கிறோம். மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் ஆயிரம் முறை சொல்லியிருக்கிறார்கள். 'தமிழர்களே ஒற்றுமையாக இருங்கள்; போராளிக் குழுக்களே, உங்களிடத்திலே இருக்கிற பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகண்டு ஒற்றுமையோடு தமிழினம் வாழ்வதற்காகப் பாடுபடுங்கள்' என்று சொன்னார்கள்.

'சுழத்தமிழ்' என்று சொன்னீர்களே, இன்றைக்குச் சொல்வீர்களா என்று ஆல்போன்ஸ் அவர்கள் கேட்டார்கள். அன்றைக்கும் சொன்னோம்; இன்றைக்கும் சொல்கிறோம்; நாளைக்கும் சொல்வோம். அங்கே இருக்கிற சுழத்தமிழர்களுடைய கோரிக்கை தமிழினம் என்று சொன்னால் அதுதான்

[திரு. இரா. மோகன்]

[1990 ஆகஸ்ட் 23]

எங்களுடைய முடிவு; இந்த அரசினுடைய முடிவு; திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினுடைய முடிவு. இதை முடிவு செய்ய வேண்டியது அங்கே இருக்கக்கூடிய தமிழினம். நாம் போய் திணிக்க முடியாது. அவர்கள் தமிழ் ஈழம் வேண்டாம் என்றால் அதெல்லாம் முடியாது, தமிழ் ஈழம் கேள் என்று சொல்ல முடியாது. அவர்கள் தமிழ், ஈழம் வேண்டும்; இதைத்தவிர வேறு வழியில்லை எங்களுக்கு என்று சொன்னால் நீங்கள் அதைக் கேட்காதே; வரதராஜப்பெருமாள் மாதிரி நாங்கள் ஒரு 'பப்பட் கவர்ன்மென்டை' கொண்டு வந்து காண்பிக்கிறோம், அதை நீங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள் என்று சொல்ல முடியாது. அப்படி அந்த.....

திரு. குமரி அனந்தன் : மாண்புமிகு சபாநாயகர் அவர்களே, ஒரே ஒரு விளக்கம். தமிழர் தலைவரை 'பப்பட்' என்று சொல்கிறார். (குறுக்கீடு) மாண்புமிகு ராஜீவ் காந்தி அவர்கள் பிரதமராக இருந்தபோது இங்கே அகதியாக வந்த வரதராஜ பெருமாள் அங்கே அமைச்சராக முடிந்தது. ராஜீவ் காந்தி அவர்கள் பிரதமராக இல்லாதபோது அமைச்சராக இருந்தவர் அகதியாகப் போகவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. மாண்புமிகு உறுப்பினர் மோகன் அவர்கள் தமிழ் ஈழம் தான், தனி ஈழம் தான் இந்த அரசாங்கத்தினுடைய கொள்கை என்று சொன்னார்களே. நம்முடைய மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களும், இந்த அரசும் அதை ஏற்றுக் கொள்கிறார்களா? அதை ஒப்புக்கொண்டு, அதை அறிவித்தாலும் மகிழ்ச்சிதான். எதை அறிவிக்கிறார்கள் என்பது எங்களுக்குத் தெரிய வேண்டும் என்பதுதான். எங்களுடைய கொள்கை தெளிவானது, அரசினுடைய கொள்கையும் அதுதான் என்று திரு. மோகன் சொல்கிறாரே. அப்படி என்றால் முதலமைச்சர் அதற்கு என்ன பதில் சொல்கிறார் என்று தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்.

திரு. இரா. மோகன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நான் பேசும்போது தெளிவாகச் சொன்னேன். எங்களுடைய தலைவர், தமிழக முதல்வர், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் தலைவர் ஆயிரம் முறை திட்டவட்டமாக, தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அங்கே வாழ்கின்ற தமிழ் மக்களுடைய முடிவு என்ன முடிவோ அதுதான் எங்களுடைய முடிவு. அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளுகின்ற முடிவு எதுவோ அதைத்தான் நாங்கள் ஆதரிப்போம். எதையும் அவர்கள்மீது திணிக்க மாட்டோம். தமிழ் ஈழம்தான் எங்களுக்கு வழி, வேறு வழியில்லை என்ற நிலையை அவர்கள் எடுப்பார்களானால் அதற்கு பின்பலமாக இருப்போம். இதிலே எந்தவிதமான மாற்றமும் இல்லை; எந்தவிதத்திலும் நாங்கள் இதிலிருந்து பின்வாங்கப்போவதில்லை என்பதை நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. குமரி அனந்தன் அவர்களுக்குத் தெள்ளத்தெளிவாக நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். (மணியடிக்கப்பெற்றது)

[திரு. இரா. மோகன்]

கடைசியாக இந்தத் தீர்மானத்தின்மீது நான் மிகத் தெளிவாகப் பேச விரும்புவது, தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புவது ஈழத் தமிழர்களுடையப் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கு உளப்பூர்வமாக இந்த அரசு மத்திய அரசை நோக்கி, அவர்களுடைய இன்னல்களைத் துடைப்பதற்கு நீங்கள் முன்வாருங்கள் என்று வேண்டுகோள் விடுத்திருக்கிறது. மத்திய அரசு நிச்சயமாக இந்த வேண்டுகோளை செவிமடுத்து, அங்கே வாடிக்கொண்டிருக்கிற இலங்கைத் தமிழர்களுடைய இன்னலை அகற்றும், அவர்களைக் காக்கும் என்ற நம்பிக்கையோடு இந்தத் தீர்மானத்தை மனப்பூர்வமாக, உளப்பூர்வமாக வரவேற்று அமர்கிறேன். நன்றி, வணக்கம்.

* திரு. உ. ரா. வரதராசன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இலங்கைப் பிரச்சினையிலே இன்றைக்கு ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய கவலை தரக்கூடிய நிலைமைகளைக் கூர்ந்து கவனித்து, இந்தப் பிரச்சினைகளுக்கு ஒரு தீர்வு காணப்பட வேண்டுமென்ற ஆர்வத்தோடு இந்திய கம்யூனிஸ்ட் மார்க்சிஸ்ட் கட்சியினுடைய சார்பிலே சில கருத்துக்களை இந்த மாமன்றத்திலே எடுத்து வைக்க விரும்புகிறேன்.

இலங்கைப் பிரச்சினையிலே எங்களுடைய நிலைபாடுகளை விமர்சிக்கின்றவர்கள் எங்களுக்கு தமிழ் உணர்வே இல்லை என்று சொல்லக்கூடிய அளவுக்குக்கூட போயிருக்கிறார்கள். ஆனாலும் அங்கே தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகின்ற இனப் படுகொலையை—திரு. பீட்டர் ஆல்போன்ஸ் கூட கேட்டார்கள் இனப் படுகொலையா என்று. எங்களுடைய நிலைபாடு, அங்கே தமிழர்களுக்கு எதிராக இனப் படுகொலையை சிங்கள வெறியர்களும் அவர்களுக்குத் தலைமை தாங்கும் பிரேமதாசா அரசும் நடத்தி வருகிறது என்பது—இலங்கையிலே தமிழினத்தை முற்றாக அழித்துவிடுமோ என்ற அச்சத்தைத் தோற்றுவிக்கக்கூடிய அளவுக்கு தொடருகிறது என்கிற காரணத்தினாலே கவலையோடு இந்த விவாதத்திலே நாங்கள் பங்கேற்றுக் கொள்கிறோம்.

13-00 மணி

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : பேரவையின் ஒப்புதலுடன் அவையின் அலுவல் நேரம் நீட்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

திரு. உ. ரா. வரதராசன் : தலைவர் அவர்களே, அங்கே ஏற்பட்டிருக்கின்ற பிரச்சினை காரணமாக பல்லாயிரக்கணக்கான அகதிகள் இங்கே வருகிறார்கள். அது நமக்கு நம்முடைய நலிந்த தோள்களுக்கு பெருத்த சுமையை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இருந்தாலும் அந்த சுமை பெரிது அல்ல, மனித நேயம் பெரிது என்ற முறையில் அந்த அகதிகளைப் பேணி பராமரிக்க நாமெல்லாம் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

[1990 ஆகஸ்ட் 23]

[திரு. உ. ரா. வரதராசன்]

ஆனால் இன்றைக்கு ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய இந்த நிகழ்ச்சியின் பின்னணி என்ன என்பதைப் பற்றி நாம் சற்று சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். இன்றைக்கு அந்தப் பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வு காணுவதற்கு ஒரு படி என்று அமைந்து இருக்கக்கூடிய இந்திய-இலங்கை உடன்பாடு சீர்குலைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த உடன்பாடு சீர்குலைக்கப்பட்டது சிங்கள இன வெறி பிடித்த பிரேமதாசா ஆட்சி காரணமாக. மறுபக்கம் அந்த உடன் பாட்டை சீர்குலைப்பதிலே விடுதலைப் புலிகளும் ஒரு பங்கு ஏற்று இருக்கிறார்கள். இந்திய-இலங்கை உடன்பாட்டை மரியாதைக்குரிய மறைந்த நண்பர் அமிர்தலிங்கம் போன்றவர்கள் எல்லாம் ஏற்றுக் கொண்டார்கள்—செல்வா ஈட்டிய செல்வம் என்று தீட்டி அதை வரவேற்றார்கள். ஆனால் விடுதலைப் புலிகள் முதலிலே அதை ஏற்றுக்கொள்ள வில்லை. ஆனால் யாழ்ப்பாணத்திலே சென்று கடலை அம்மன் கோவில் திடலிலே பொதுக் கூட்டத்திலே அறிவித்து அதை ஏற்றுக் கொண்டார்கள். அதைத் தொடர்ந்து ஆயுத ஒப்படைப்பு என்பதும் கூட நடைபெற்றது. அது முழுவதும் நடைபெற வில்லை என்பதை இப்போதைய நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகின்றன. ஆனால் வட கிழக்கு மாகாணத்தினுடைய இடைக்கால முதலமைச்சர் யார் என்று தீர்மானிப்பதிலே இலங்கை அரசுக்கும், எல்.டி.டி.இ.-யினருக்கும் சுருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டதிலேயிருந்து அங்கே இந்த உடன் பாட்டை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் எதிர்ப்பு நிலைமைக்கு எல்.டி.டி.இ. சென்றது.

வட கிழக்கு மாநிலத்திற்கு அங்கே தேர்தல் நடைபெற்றது. அந்தத் தேர்தலில் எல்.டி.டி.இ. பங்கு ஏற்கவில்லை. இ.பி.ஆர்.எல்.எப். பங்கு ஏற்றது. திரு. வரதராஜப் பெருமாள் அங்கே முதலமைச்சராக ஆனார். அதற்குப் பிறகு தாங்கள் பங்கு ஏற்காத தேர்தலில் தங்களை மீறி பங்கு கொண்ட தாங்கள் விரும்பாத இ.பி.ஆர்.எல்.எப். தலைமையின்கீழ் உள்ள வடகிழக்கு மாகாண ஆட்சிக்கு பாதுகாப்பாக அமைந்திருக்கின்ற ஐ.பி.கே.எப். இந்திய அமைதிப் படை என்று கணித்து அமைதிப் படைக்கு எதிராக எல்.டி.டி.இ. ஆயுத மோதலில் ஈடுபட்டது.

ஐ.பி.கே.எப். அங்கே இருந்தபோது அது இந்திய நாட்டிலிருந்து அனுப்பப்பட்ட ராணுவம், அங்கே ராணுவத்தில் இருக்கக்கூடிய சிலபேர் சில தவறுகள் செய்து இருக்கலாம், தவறுகள் நடந்தது என்று பத்திரிக்கை செய்திகள் எல்லாம் கூட வந்திருக்கின்றன. ஆனால் 1983 ஆம் ஆண்டுக்கு பிறகு இலங்கையிலே தமிழர்களுக்கு எதிராக இனப் படுகொலை நடத்திய சிங்கள ராணுவம் முகாமுக்குள்ளே முடக்கி வைக்கப்பட்ட காலம் என்பது அமைதிப் படை அங்கே இருந்த காலம் மட்டும் தான் என்பதை நான் இங்கே நினைவுபட்ட விரும்புகிறேன். அமைதிப் படை அங்கே இருந்த காலத்திற்கு முன்பே அகதிகள் இங்கே வந்து கொண்டு இருந்தார்கள். அது வெளியேறியபிறகும் இப்

1990 ஆகஸ்ட் 23]

[திரு. உ. ரா. வரதராசன்]

போதும் அகதிகள் வந்து கொண்டு இருக்கிறார்கள். அகதிகள் வராத நிலைமை ஏற்பட்டது என்பது அமைதிப் படை அங்கே இருந்த காலத்தில் தான் என்பதை நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

அங்கே பிரேமதாசா அரசு இந்த இந்திய இலங்கை உடன் பாட்டின்படி அந்த வட கிழக்கு மாகாண கவுன்சிலுக்கு உரிய அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்து அளிக்க முன்வரவில்லை. மாறாக, போராளிக் குழுக்களை எல்லாம் பிரித்து ஆளுகின்ற சூழ்ச்சியிலே அவர் இறங்கினார். ஐ.பி.கே.எப். வெளியேற்றப்பட வேண்டுமென்ற கோரிக்கையை பிரேமதாசா தரண்டிவிட்டார். எல்.டி.டி.இ.-யும் ஐ.பி.கே.எப். வெளியேற வேண்டும் என்று அங்கே கோரிக்கையை வைத்தார்கள். இங்கேயும் ஐ.பி.கே.எப். வெளியேற்றப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கை பலராலும் முன் மொழியப்பட்டது. ஆனால் துரதிருஷ்டவசமாக நம்முடைய காங்கிரஸ் கட்சி உறுப்பினர் திரு. பீட்டர் அல்போன்ஸ் எவ்வளவுதான் சொன்னாலும் அமைதிப் படை வெளியேற்றம் என்பதை நிர்ணயித்தது கடந்த காலத்திலே மத்திய அரசு ஆட்சியிலே இருந்து இருக்கக்கூடிய திரு. ராஜீவ் காந்தி அரசு தான். அந்த ஒப்பந்தத்தின்படி, உடன்பாட்டின்படி அது ஒரு ஆரம்பம் என்று சொன்னார்களே அந்த ஆரம்பத்தினுடைய தொடர்ச்சியாக வட கிழக்கு மாகாண கவுன்சிலுக்கு அதிகாரம் பகிர்ந்து அளிப்பதையும் நிறைவேற்றியதற்குப் பிறகு அதற்கான நிர்வகிப்பை இலங்கை அரசாங்கத்தினின்று செலுத்தியதற்குப் பிறகு அமைதிப் படை வெளியேற்றத்தை திரு. ராஜீவ் காந்தி தொடங்கியிருந்தால் இந்தப் பிரச்சினை இவ்வளவு சீக்கிரம் வெடித்து இருக்காது. மாறாக வெளியேற்றுவதற்கு ஒப்புக்கொண்டு அதற்கான முழு காலக் கெடுவும் திரு. ராஜீவ் காந்தி அரசால் நிர்ணயிக்கப்பட்டது. அதற்கு பின்னால் வந்து இருக்கக்கூடிய தேசிய முன்னணி அரசு இந்த அதிகார பகிர்வு நிறைவேற்றப்பட வேண்டும் என்று பகிர்ந்து அளிப்பதை.....(குறுக்கிடு)

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இதிலே இரண்டாவது கருத்துக்கே இடம் இல்லையே ; பேசட்டுமே.

18-05 மணி

திரு. உ. ரா. வரதராசன் : தலைவர் அவர்களே, நான் சொல்லுவது வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள், உண்மைகள். திரு. ராஜீவ் காந்தி அவர்கள் நிர்ணயித்த காலக்கெடுவின்படி அந்தக் காலக் கட்டத்திற்கு சில நாட்கள், சில வாரங்கள் நீடித்த பிறகுதான் அந்த அமைதிப் படை வாபஸ் என்பது தேசிய முன்னணி ஆட்சியில் பூர்த்தியானது. தேசிய முன்னணி அரசும்கூட அந்த அதிகாரப் பகிர்ந்தளிப்பு நடத்தப்பட வேண்டும், அது நடக்கிற வரையிலே இன்னும் கொஞ்சம் காலம் அங்கே அமைதிப்படை நீடித்து

[திரு. உ. ரா. வரதராசன்]

[1990 ஆகஸ்ட் 23]

இருக்கலாம் என்கின்ற நிர்ப்பந்தத்தைச் செலுத்தியிருந்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று பீட்டர் ஆல்போன்ஸ் அவர்கள் சொல்வார்களேயானால் நான் அதை ஒப்புக்கொள்ள முடியும். ஆனால் அந்த அமைதிப்படை வெளியேறுவதற்கே தேசிய முன்னணி அரசுதான் காரணம் என்று சொல்வது வரலாற்று உண்மையில் என்பதை நான் இங்கே, இந்த அவைக்குச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். (குறுக்கீடு)

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : அவர் ஒன்றும் குற்றம் சாட்டவில்லை. செய்திகளைத்தான் சொல்கிறார்.

திரு. உ. ரா. வரதராசன் : ஐ.பி.கே.எஃப்-ஐ வெளியேற்றிய பிறகு அங்கே வடகிழக்கு மாகாணக் கொள்கையில் ஆட்சி என்பதே குலைந்து போனது. (குறுக்கீடு)

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : எல்லாவற்றுக்கும் குறுக்கிட்டுப் பேசவேண்டுமென்று ஆரம்பித்தால் உண்மைகளைக் கூடப் பேச முடியாது.

திரு. சா. பீட்டர் ஆல்போன்ஸ் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, அவர்கள் என் பெயரைச் சொல்லி சொன்னதால் நான் சொல்கிறேன். நான் என்ன சொல்ல வருகிறேன் என்றால்....

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : நீங்கள் முதலில் பேசியதால் அவர் உங்கள் பெயரைச் சொன்னார் ; அவ்வளவுதான்.

திரு. சா. பீட்டர் ஆல்போன்ஸ் : அவர் சொன்ன கருத்துக்களைப் பற்றித்தான் சொல்கிறேன். அதாவது, ராஜீவ் காந்தி அவர்கள் படைகளைத் திரும்ப அழைக்கச் சொன்னார் என்பது வேறு. இனிமேல் என்ன நேர்ந்தாலும் நாங்கள் படைகளை அனுப்ப மாட்டோம் என்று நமது வெளியுறவுத் துறை அமைச்சர் சொல்வது வேறு.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : அவரும் படைகளை அனுப்புவதற்கு நிர்ணயித்ததைத்தான் சொன்னார். எப்போது யார் நிர்ணயித்தது ; யார் வரலாறுத்தது என்பதைத்தான் சொன்னார். வேறு ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

திரு. சா. பீட்டர் ஆல்போன்ஸ் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, அதாவது முழுமையாக படை வீரர்களை இங்கே அழைக்கக்கூடிய முடிவை மத்திய அரசு எடுக்கவில்லை.

To show that we have no intention to occupy the territory. We are prepared to withdraw our forces at any time. So, as a token of our sincere interest, we exhibited a part of our action. We never made any statement that we will never ask any question about the genocide in Sri Lanka.

அந்த வார்த்தையை ராஜீவ் காந்தியினுடைய அமைச்சரவையிலே

1990 ஆகஸ்ட் 23] [திரு. பீட்டர் ஆல்போன்ஸ்]

எந்த அமைச்சரும் சொல்லவில்லை, தேசிய முன்னணியுடையே அமைச்சரவையிலேதான் வெளியுறவு அமைச்சர், நாங்கள் என்ன நேர்ந்தாலும் இனி ராணுவத்தை அனுப்ப மாட்டோம் என்று சொன்னார்கள்.

திரு. உ. ரா. வரதராசன்; மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, ராஜிவ்காந்தியினுடைய அரசு ஒரு டோக்கன் வித்திராயல அடையாள பூர்வமான வாபச் சமட்டுந்தான் ஒப்புக்கொண்டு, முழுமையாக அமைதிப்பட்டய வெளியேற்றுவதற்கோ வாபஸ் பெறுவதற்கோ ஒப்புக்கொள்ளவில்லை என்பது உண்மையல்ல. ஜனவரி 31, 1990 என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டது. அது, மார்ச் 31 என்று பின்னாலே தள்ளிப்போடப் பட்டது. இவையெல்லாம் வரலாறு ரீதியான உண்மைகள். ஆனால் மீண்டும் அனுப்பப்பட வேண்டுமென்று இப்போது ருக்கிற தேசிய முன்னணியினுடைய அமைச்சர்கள் சொல்லவில்லையே (குறுக்கீடு) குறுக்கிட்டுச் சொல்வதாக இருந்தால், தயவுசெய்து பின்னாலே சொல்லலாம். (குறுக்கீடு)

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இப்போது வாதத்தைத் திசை திருப்பக் கூடாது. அவர் சொல்லட்டுமே.

திரு. உ. ரா. வரதராசன்; என்னுடைய கருத்தோட்டம் சிறுதவு படாமல் இருப்பதற்குக் கொஞ்சம் ஒத்துமைக்குமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன். (குறுக்கீடு)

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: உறுப்பினர்கள் கவனிக்க வேண்டும் அவர் பேசும்போது அவர் செய்தியைச் சொல்லி விட்டார். (குறுக்கீடு) குற்றச்சாட்டு ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அவர், செய்தியைச் சொல்லிக்கொண்டு இருக்கிறார். (குறுக்கீடு) என்ன குற்றச்சாட்டு சொல்லிவிட்டார் நிர்ணயிக்கப்பட்டது என்றுதானே சொல்கிறார் ஒவ்வொன்றுக்கும் எழுந்து எதிர்ப்புத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று ஆரம்பித்தால் அப்புறம்பேசவே முடியாது. குறுக்கீடு அவர் பேசட்டும், விடுங்கள்.

திரு. உ. ரா. வரதராசன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, அமைதிப் படையை வாபஸ் பெறுவது என்று எடுத்த முடிவு தவிர்க்கப்பட முடியாத முடிவு. நாங்களும் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். காரணம், இந்தியா-இலங்கை உடனடி பாட்டிலே இலங்கையினுடைய அரசு, இலங்கையினுடைய குடியரசுத் தலைவர் விரும்புகிற நாள் வரையில்தான் அமைதிப்

[திரு. உ. ரா. வரதராசன்]

[1990 ஆகஸ்ட் 23]

படை இருக்க முடியும் என்கின்ற அடிப்படையில்தான் அந்தப் படை அனுப்பப்பட்டது. இப்போது தேசிய முன்னணியினுடைய ஆட்சியிலே இருக்கக்கூடிய வி. பி. சிங் ஆனாலும் சரி, வேறு எந்த அமைச்சர் ஆனாலும் சரி 'நான் நினைக்கிறேன், அனுப்புகிறேன்' என்று அனுப்புவதற்கு ராஜீவ்காந்தி-ஜெய வர்த்தனே உடன்பாட்டிலே இடம் இல்லை என்பதுதான் யதார்த்தமான உண்மை. உண்மையைத் தெரிந்து கொண்டு உண்மைச் செய்திகளுக்கிடையே அடிப்படையிலே நம்முடைய விமர்சனங்கள் இருக்க வேண்டுமென்பதைத்தான் என்னுடைய நோக்கமாக நான் சொல்கிறேன்.

இப்போது, ஜி.பி.கே.எப். வெளியேறியதற்குப் பிறகு அங்கே வடகிழக்கு மாகாண கவுன்சில் என்பது குலைந்து போனது. வரதராஜப்பெருமாள் அவர்கள் வெளியேற வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. வெளியேறுகிற நேரத்தில்கூட அரசியல் தீர்வுக்கு மாறான ஒரு அறிவிப்பை வரதராஜப்பெருமாள் அந்த கவுன்சிலினுடைய தீர்மானமாக நிறைவேற்றி, வெளியேறினார். அதுவும் சரியல்ல என்பது எங்களுடைய கருத்து.

அங்கே, வடகிழக்கு மாகாண ஆட்சி நிலை குலைந்ததை எல்.டி.டி.ஈ. தன்னுடைய வெற்றியாக நினைத்தது. பிரேமதாசா, எல்.டி.டி.ஈ., தேன்னிலவு சற்றுகாலம் அங்கே நீடித்தது. மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் கூட இந்த மன்றத்திலே சொன்னார்கள். ராஜீவ்காந்தி ஆட்சியிலே இருந்தபோது பேச்சு வார்த்தைக்கெல்லாம் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று முதலமைச்சர் அவர்கள் சென்று ராஜீவ்காந்தியை சந்தித்த போது, பின்னாலே 'நாங்களே நேரடியாக இலங்கை அரசோடு பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம், இந்திய அரசாங்கத்தினுடைய தலையீடு தேவையில்லை' என்று விடுதலைப் புலிகளே சொல்ல வேண்டிய அளவுக்கு அவர்களிடத்திலே ஒரு உறவு ஏற்பட்டது. அந்தத் தேன்னிலவு பிரேமதாசாவுக்குத் தேவைப்பட்டது. காரணம், தெற்கே ஜெ.வி.பி. பிரச்சினையைச் சமாளிப்பதற்கு இவருக்கு ஒரு கால் அவகாசம், இடைவெளி தேவைப்பட்ட காரணத்தினாலே எல்.டி.டி.ஈ.-யோடு சற்று காலம் சமரசமாக அவர் இருந்தார். ஜெ.வி.பி. பிரச்சினையை ஓரளவுக்குக் கட்டுப்பாட்டிற்குக் கொண்டு வந்ததற்குப் பிறகு பிரேமதாசா தன்னுடைய இராணுவத்தை எல்.டி.டி.ஈ.-க்கு எதிராகத் திருப்பியிருக்கிறார் என்பதுதான் இன்றைய நிகழ்வுகள். அங்கே பிரச்சினை வெடித்தது.

வடகிழக்கு மாகாணத்திலே இருக்கக்கூடிய காவல் நிலையங்களுடைய கட்டுப்பாட்டிலே ஒப்படைக்கப்பட வேண்டும் என்று எல்.டி.டி.ஈ. கோரியபோது, அதை ஏற்க முடியாது என்றதற்குப் பிறகு, சிங்கள இராணுவத்திற்கும் எல்.டி.டி.ஈ.க்கும் இடையிலே ஆயுத மோதலாக அங்கே ஆரம்பித்ததுதான். இன்றைக்கும் இந்த யுத்தம் தொடருகிறது.

1990 ஆகஸ்ட் 23]

[திரு. உ.ரா. வரதராசன்]

13-10 மணி

எல்.டி.டி.ஈ. இலங்கை இராணுவ மோதல் தொடங்கிய பிறகுதான், இலங்கைத் தமிழர் மீது சிங்கள இராணுவம் நாலு கால் பாய்ச்சலிலே பாயத் தலைப்பட்டது. அகதிகள் வருவதும் அதற்குப் பிறகுதான் ஆரம்பித்திருக்கிறது. யாழ் கோட்டைக் கான சண்டையிலே, யாழ் நகரைச் சுற்றி வசிக்கக்கூடிய அப் பாவித் தமிழ் மக்கள் வசிக்கக்கூடிய பகுதிகளிலேயெல்லாம், ரசாயனக் குண்டுகளை, தீக்குண்டுகளை வீசி அழிக்கிற அந்தப் படுகொலை முயற்சியையும் சிங்கள அரசு மேற்கொண்டது. இவையெல்லாம் கடுமையான கண்டனத்திற்குரியவை. இத் தகைய நிலைமைக்கு பிரேமதாசா, சிங்கள வெறியர்கள், சிங்கள இனவெறி அரசு ஆகியோர் பிரதானப் பொறுப்பு. ஆனால், எல்.டி.டி.ஈயும் துரதிருஷ்டவசமாக இந்த நிலைமைக்கு ஒரு காரணமாக இருந்திருப்பதுதான் வருத்தத்திற்குரியது.

எல்.டி.டி.ஈ. இனர் இன்னொன்றையும் செய்கிறார்கள். சகோதரப் போராளிகளைத் தாக்கி அழிக்கிற போக்கிலும் தொடர்ந்து ஈடுபட்டு வருகிறார்கள். மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள்கூட, பிரேமதாசா அவர்களுக்கு வேண்டுகோள் விடுத்தார்கள், 'சொந்த மக்களையே குண்டு வீசிக் கொல்வதா?' என்று. சிங்கள இனவெறி காரணமாக, தமிழ் மக்களை, தன்னுடைய நாட்டு மக்களாக இருந்தாலும், கொன்று குவிக்கிற அந்த ஈனச்செயலை பிரேமதாசா செய்து கொண்டிருக்கிறார். அது தடுக்கப்பட வேண்டுமென்று வேண்டுகோள் விடுத்தது முற்றிலும் சரி. ஆனால், 'சொந்த சகோதரத் தமிழர்களையே கொல்வதா?', என்று பிரபாகரனைக் கேட்க வேண்டிய கடமையையும் முதலமைச்சர் அவர்கள் செய்திருக்க வேண்டும் என்பது என்னுடைய கருத்து. அது ஏதோ சகோதர யுத்தம் அல்ல. யுத்தம் என்று சொன்னால், இருவருமே ஆயுத பாணியாக இருந்து நடத்துவதுதான் யுத்தம். ஆனால் திராயுதபாணியாக இருக்கக்கூடிய போராளிகளையெல்லாம் இதரப் போராளிகளையெல்லாம் கொல்வது சகோதரப் படுகொலை. இதிலே தொடர்ந்து, எல்.டி.டி.ஈ. ஈடுபட்டு வந்திருக்கிறது. சீறி சபாரத்தினம், உமாமகேஸ்வரன்.....

மாண்புமிகு திரு. துரைமுருகன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு முதலமைச்சர் கலைஞர் அவர்கள் போராளிகளுக்குள்ளே சகோதரத்துவம் வேண்டும் என்று 'கலைஞர் மடல்' வாயிலாக பல கடிதங்களை எழுதியிருக்கிறார்கள். பல மேடைகளிலும் பேசியிருக்கிறார்கள். எனவே, கலைஞர் அவர்கள் எந்த முயற்சியையும் எடுக்கவில்லை என்பது போல மாண்புமிகு உறுப்பினர் பேசுவது சரியல்ல.

திரு. உ. ரா. வரதராசன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, சகோதர யுத்தம் நடக்கக் கூடாது என்று மாண்புமிகு கலைஞர் அவர்கள் தொடர்ந்து பேசி வருவதையும், எழுதி

[திரு. உ. ரா. வரதராசன்] [1990 ஆகஸ்ட் 23]

வருவதையும் படித்திருக்கிறவன்தான் நான். தமிழ்நாட்டிலே பத்மநாபா படுகொலை நடந்ததற்குப் பிறகு, சகோதர யுத்தத்தை தமிழ்நாட்டிலே நடத்தி விட்டார்களே என்று அறிக்கை விட்டதும் உண்மைதான். நான் கேட்பது, இன்றைக்கு சகோதரப் படுகொலையை நடத்தக்கூடிய எல்.டி.டி.ஈ. யினரைப் பார்த்து பிரபாகரனைப் பார்த்து, பிரேமதாசாவுக்கு விடுத்த வேண்டுகோளைப் போல 'சகோதரப் போராளிகளைப் படுகொலை செய்வதை நிறுத்துங்கள்' என்ற வேண்டுகோளையும் சேர்த்து தெளிவாக முதலமைச்சரவர்கள் வேண்டுகோள் விடுக்க வேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய வேண்டுகோளாக இருந்ததே தவிர, சகோதர யுத்தத்தை முதலமைச்சர் அவர்கள் ஊக்குவிக்கிறார்கள் என்னும் பொருள்பட நான் சொல்லவில்லை. இன்றைக்கு, உமாமகேஸ்வரன், அமிர்தலிங்கம், பத்மநாபா ஆகியோர் எல்.டி.டி.ஈ.-யினரால் கொலை செய்யப்பட்டிருப்பது என்பது வருந்தத்தக்க, அதிர்ச்சி அளிக்கக்கூடிய, அநாகரீகமான உண்மைகள். அவையும் சேர்த்து தடுத்து நிறுத்தப்பட்டால்தான், இலங்கைப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு என்பது காண முடியும்.

இப்போது அரசியல் தீர்வு காணப்பட வேண்டும் என்பது சரியானது. இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய சர்வதேச சூழ்நிலையிலே—உலக சூழ்நிலையிலே, எந்த நாட்டினுடைய பிரச்சினையாக இருந்தாலும், அதற்கு ஒரு இராணுவத் தீர்வு என்பது சாத்தியம் இல்லை. ஆனால், எது அரசியல் தீர்வு என்பது துரதிருஷ்டவசமாக மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களுடைய தீர்மானத்தில் தெளிவாகக் கூறப்படாமலேயே இருக்கிறதே என்கிற காரணத்தினாலேதான், ஒரு திருத்தத்தைத் தர வேண்டிய அவசியம் எங்களுக்கு ஏற்பட்டது. தனி ஈழத்தைத் தான் ஈழத் தமிழர்கள் மீது நான் திணிக்க விரும்பவில்லை என்று மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இங்கே திரு. மோகன அவர்களும் குறிப்பிட்டார்கள். அது இந்தப் பிரச்சினையிலே ஒரு முன்னேற்றமான நிலைபாடுதான். ஆனால், ஒன்றுபட்ட இலங்கைக்கு உள்ளீட்டு, சுயாட்சி அதிகாரம் கொண்ட வட கிழக்கு மாகாணம் தமிழர்களுக்கு, தமிழர் வாழக்கூடிய பகுதிகளுக்கு என்கிற முறையிலேதான், அரசியல் தீர்வு ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும். இதிலே எல்.டி.டி.ஈ. மட்டுமல்ல; (எல்.டி.டி.ஈ., வேண்டாமென்று நான் சொல்லவில்லை) எல்.டி.டி.ஈ.-யையும் சேர்த்து அனைத்து தமிழ் ஈழப் பகுதிகள்—தமிழர்களைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தக்கூடிய அரசியல் கட்சிகள், போராளிக் குழுக்கள் அத்தனையையும் சேர்த்து பங்கேற்கச் செய்து, ஒரு பேச்சுவார்த்தை நடத்தி, தீர்வு காணப்பட வேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய திருத்தத்தினுடைய நோக்கமாகும். (மணியடிக்கப் பெற்றது) நான் பிரச்சினையை விட்டு வெளியே செல்லாமல் பேசிக் கொண்டிருக்கிறேன். சற்றுக்கூடுதலாக நேரம் ஒதுக்குங்கள்.

1990 ஆகஸ்ட் 23]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : அதனால்தான் 14 மணித்துளிகள் கொடுத்திருக்கிறேன்.

திரு. உ. ரா. வரதராசன் : அங்கே இராணுவ நடவடிக்கை நிறுத்தப்பட வேண்டும். அதற்கு ஒரு போர் நிறுத்தத்தை இலங்கை அரசு பிரகடனப்படுத்த வேண்டும். இதற்கு இந்திய அரசு, இலங்கை அரசை வலியுறுத்த வேண்டும். இராணுவ மோதலை நிறுத்த எல்.டி.டி.ஈ-யும் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும் ; நிறுத்த வேண்டும். எல்.டி.டி.ஈ. ஆயுதங்களைக் கீழே போட்டு, இராணுவத் தீர்வின் மூலம் இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணுவது சாத்தியமல்ல என்கிற நிலை பாட்டை ஏற்க வேண்டும். அரசியல் தீர்வை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். ஜனநாயகப் பாதைக்குத் திரும்ப வேண்டும். சகோதரப் படுகொலையை நிறுத்த வேண்டும். அதோடு தனது சகோதரப் படுகொலை உள்ளிட்ட நடவடிக்கைகளுக்கு, தமிழ் மண்ணை-தமிழ் நாட்டைத் தளமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்வதையும் தடுத்த நிறுத்த வேண்டும் என்பதையும் சேர்த்து வலியுறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன்.

இங்கே முன்னாலே கூட, போர் நிறுத்தம் பற்றி, எல்.டி.டி.ஈ யின் தலைவராக இருக்கக் கூடிய கிட்டிவோடு முதலமைச்ச ரவர்கள் பேசினார்கள். பேசி, பத்திரிகையிலேயும் செய்தி வந்திருக்கிறது. போர் நிறுத்தம் என்று ஒப்புக் கொண்டால், இலங்கை அரசு வெளிநாடுகளிலே இருந்து ஆயுதங்களை வாங்கிக் குவித்துக் கொண்டிருக்கிறது ; ஆகவே, அந்த இடைக் காலத்தை அது பயன்படுத்திக் கொண்டு விடுமென்று அவர்கள் சொல் கிறார்கள். ஆகவே, போர் நிறுத்தத்தை அவர்கள் ஏற்க வில்லை என்பது போல் முதலமைச்சர் அவர்களோடு கிட்டி பேசியதாக இன்றைக்குத் தகவல் தெரிவித்தார்கள்..

13-15 மணி

அப்படியானால் போர் தற்காலிகமாக நிறுத்தப்படுவதற்குக் கூட எல்.டி.டி.ஈ. தயாராக இல்லை என்று சொன்னால், இதன் முடிவு என்னவாக இருக்கும்? எப்போது முடியும்? இந்தப் பிரச்சினைக்கு ராணுவத் தீர்வு என்று சொல்கிறபோது நேரடி ராணுவப் போராட்டம், ராணுவ யுத்தத்தின் மூலம் தீர்வு என்று எல்.டி.டி.ஈ.யும் சொல்லவில்லை. அவர்கள் ஒரு கொரியல்லா போராட்டத்தைத்தான் நடத்திக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். கொரியல்லா போருக்கு எவ்வளவு காலம் என்ற நிர்ணயிப்பே கிடையாது. அது பல பத்தாண்டு களுக்குக் கூட தொடரலாம். அதற்குள்ளாக அங்கே தமிழா களின் நிலைமை என்ன ஆகும்? அப்பாவித் தமிழர்கள் எவ்வளவு அல்லலுறுவார்கள் என்பதை நாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். அங்கே இருக்கின்ற தமிழர்களை சிங்கள இராணுவத்தினரின் இனவெறி அரசு கொண்டு குவிப்பதற்கும், மிச்சம் உள்ளவர்கள் இலட்சக் கணக்கில் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்து தஞ்சம் புகுவதற்கும்

[திரு. உ.ரா. வரதராசன்]

[1990 ஆகஸ்ட் 23]

பிறகு அங்கே தமிழர்களே இல்லை என்ற நிலைமைக்குக் கொண்டு போய்விடும். இதையெல்லாம் ஏகாதிபத்திய சக்தி, கள் இலங்கையில் காலூன்றி நின்றுகொண்டு தூண்டிவிட்டுக் கொண்டு நடத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த ஏகாதிபத்திய சக்திகள் அங்கே காலூன்றி இருப்பது இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு மட்டும் அல்ல, இலங்கைக்கு மட்டுமல்ல, இந்தியாவுக்கே கூட ஆபத்தை ஏற்படுத்தும் என்பதை நான் சுட்டிக்காட்டி இந்தத் திருத்தத்தை வலியுறுத்த நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

இதோடு இறுதியாக, இந்தப் பிரச்சினையை ஒட்டி தமிழ் நாட்டிலே கூட இதனுடைய எதிரொலியாகப் பிரிவினைக் குரல் எழுப்புகிறவர்கள் பலபேர் இருக்கிறார்கள். தமிழ் தேசியத் தன்னுரிமை என்ற பெயரில் இந்தக் கோரிக்கை வெளிப்படுத்தப் படுகிறது. இதைப் பத்திரிகைக்காரர்கள் சில பேர் எப்படி எழுதுகிறார்கள்? திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசின் முதலமைச்சர் கலைஞர் அவர்களே, இந்தப் பிரிவினை கோரிக்கைகளை ஆதரிக்கிற நிலைபாட்டை மேற்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று எழுதுகிறார்கள்.

ஆண்ணா அவர்கள் இருந்த காலத்திலேயே பிரிவினைக் கோரிக்கையைக் கைவிட்டுவிட்ட திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசை இன்னும் ஒரு பிரிவினை சக்தி என்று வருணிக்கிற நிலைமையை துரதிஷ்டவசமாக ராஜீவ் காந்தி உட்பட பல பெரியவர்கள் எல்லாம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் கலைஞர் அவர்கள் ஒருபடி மேலேபோய் தேசிய இயக்கம் என்ற முறையில் தன்னை இணைத்துக்கொண்டு தேசிய முன்னணி அரசின் ஒரு பகுதியாகவே இருக்கக்கூடிய நிலையில் இப்படிப் பிரிவினைக் குரல் இங்கே தமிழகத்தில் எதிரொலிப்பதைத் தடுத்து நிறுத்த வேண்டும்.

இது தொடர்பாக ஒரு சிறிய செய்தியைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் கவனத்திற்கு நான் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: ஒருவரே அதிக நேரம் எடுத்தால் அப்புறம் ரொம்ப நேரம் ஆகிவிடும் ஒரு மணித்துளிக் குள் முடிக்க வேண்டும்.

திரு. உ. ரா. வரதராசன் : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இங்கே இந்தப் பிரச்சினையில் அறிக்கை விட்டிருக்கக் கூடிய, ஆளும் கட்சி சார்பாகச் சொல்லியிருக்க கூடிய, திரு. ஆலடி அருணா, முன்னாள் எம். பி. அவர்கள் “இந்தியா போன்ற பல இனங்கள், பல மொழிகள் பல நாகரீகங்கள், பல வகுப்புகள் நிறைந்த நாட்டில் தன்னாட்சி, தனி ஆட்சி முழுக்கங்கள், வகுப்பு வாதங்கள், பிரிவினை முழுக்கங்கள் ஏற்படுவது இயற்கை,” என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இப்படி

[திரு. உ. ரா. வரதராசன்]

1990 ஆகஸ்ட் 23]

ஆளும் கட்சி சார்பிலே ஒரு அறிக்கைவந்து, இது இயற்கை என்று சொல்வது அதை நியாயப்படுத்துவதுபோல் ஆகி இருக்கிறது என்பதை நான் சுட்டிக் காட்டவிரும்புகிறேன். பின்னாலே, “இதைத் தடுக்க அரசு கடமைப்பட்டு இருக்கிறது,” என்று திரு. ஆலடி அருணா அவர்களே சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதை முழுவதுமாகச் சொல்ல வேண்டும் என்பதற்காக அதையும் சொல்கிறேன். இதைச் சொல்கிறபோது இதைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கு இந்த அரசு முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

அகதிகள் வருகை என்பது ஆக்கிரமிப்பு என்று வர்ணனை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி ஆக்கிரமிப்பு என்று வர்ணிக்கப்படுமேயானால் அதை அரசியல் நடவடிக்கை மூலம் முறியடிக்க முடியாது, ராணுவ நடவடிக்கைதான் என்று போகும். அகதிகள் வருகை காரணமாக நிர்ப்பந்தம், நெருக்கடி, சுமைகள் எல்லாம் நமக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பது உண்மைதான். இந்தப் பிரச்சினையில் அரசியல் தீர்வு என்பதை அவர்களுடைய முடிவுக்கே விடுகிறேன் என்று சொல்வதற்கு பதிலாக இலங்கைத் தமிழருடைய எதிர்கால நன்மையைக் கருதி ஒரு தொலை நோக்கோடு தமிழர்களுடைய பிரச்சினையிலே தீர்வு காண்பதற்கு ஒரு தீர்வு சொல்ல வேண்டும் என்கிற கடமையோடு துணிக்கோடு, இதுதான் அரசியல் தீர்வு, சுயாட்சி அதிகாரம் கொண்ட மாநில சுயாட்சி கொண்ட வடகிழக்கு மாகாணம் என்பதுதான் தீர்வு, இந்தத் தீர்வை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதை அனைத்து போராளிக் குழுக்களுக்கும் வேண்டுகோளாக விட்டு அதனுடைய அடிப்படையிலேயே மத்திய அரசு செயல்பட வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்த முன்வர வேண்டும் என்று கேட்டு, வாய்ப்புக்கு நன்றி தெரிவித்து விடைபெறுகிறேன்.

திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர திட்சிதர் : மாண்புமிகு சபாநாயகர் அவர்களே, மாண்புமிகு முதலமைச்சர் தமிழினத் தலைவர், டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் பிரேரேபித்திருக்கின்ற இந்த இலங்கைப் பிரச்சினை சம்பந்தமான தீர்மானத்தை நானும் எங்கள் கட்சியின் சார்பில் ஆமோதிக்க முன்வருகிறேன். இதுவரையில் பேசிய அங்கத்தினர்கள் எல்லாம் நல்ல கருத்துக்களைச் சொன்னார்கள். அங்கே இதுவரையில் சண்டை நடந்தது, யார் செத்தார்கள் என்று கேட்டால் எப்படிச் செத்தாலும் தமிழன்தான் செத்திருக்கிறான். எவன் எப்படிப் போனால் என்ன? எந்தச் சர்க்காராக இருந்தால் என்ன? போராளியாக இருந்தால் என்ன? எல். டி. டி. இ. யாக இருந்தால் என்ன? பத்மநாபாவாக இருந்தால் என்ன? ராஜீவ் காந்தியாக இருந்தால் என்ன, யாராக இருந்தால் என்ன? இறந்தவர்கள் தமிழர்கள். தமிழன்தான் இறந்திருக்கிறான். அதற்கு ஒரு தீர்வு காணவேண்டும் என்று நம்முடைய

[திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீட்சிதர்]

[1990 ஆகஸ்ட் 23]

கலைஞர் அவர்கள் ஒரு தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். தற்போது நடப்பது என்ன? யாழ்ப்பாணத்திலே குண்டுமாரி பொழிகிறது என்பதைப் பேப்பரிலே பார்க்கிறோம். பேப்பரிலேதான் பார்க்கிறோம். நேரிலே நாம் பார்க்கப் போகிறோமா? அவ்வளவு தைரியம் எங்கே நம்முடைய ஆட்களுக்கு இருக்கிறது? அந்தமாதிரி இல்லை. அங்கே கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற தமிழர்கள் இங்கே அகதிகளாக வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒரு ஆயிரம், இரண்டாயிரம் அல்ல கிட்டத்தட்ட நம்முடைய தமிழினத் தலைவர் கலைஞர் அவர்கள் சொன்னதுபோல் 80,000-க்கு மேல் ஒடும் போல் இருக்கிறது.

13-20 மணி

நாங்கள் ஒரு வாரத்திற்கு முன்னால் எட்டு நாள் ஒன்பது நாள் சுற்றுப்பயணம் பண்ணி அகதிகளின் நிலைமைகளையெல்லாம் அறிந்து கொண்டு வந்தோம். அதனால்தான் இப்போது இவர் கூட கேள்வி போட்டார். ஐ. பி. கே. எப். ராணுவம் அங்கே இருப்பது நல்லதா இல்லையா என்று எல்லாம் கேட்டார்கள். நாங்கள் ஒரு கேள்வி மட்டுமல்ல, ஆதியிலே இருந்து அந்தம் வரை தமிழர்கள் எப்படி இருந்தார்கள், எப்படி வாழ்ந்தார்கள், ஏன் இந்த நிலைமை ஏற்பட்டது என்றெல்லாம் கேட்டோம். ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு பதில் சொன்னார்கள். ஐந்து விரலும் சரியாகவா இருக்கிறது? அப்படிச் சொல்லும்போது ஏதாவது அவர்கள் பாதகமாகச் சொன்னதை பேப்பர்காரர்கள் அப்படியே போட்டு விடுகிறார்கள். அது பிரச்சினையாகிவிடுகிறது. போடவேண்டியதுதான். நியாயம். அவர்களுடைய நியாயம். அது அவர்களுக்கு ஜனநாயக உரிமை, அதுமாதிரி தமிழ் அகதிகள் இங்கே வரும் போது—கலைஞர் அவர்கள் அடிக்கடி சொல்வார்கள்—அது போல அவர்களைப் பராமரிக்கிற பொறுப்பு நம்முடையது. கிட்டத்தட்ட நாங்கள் எத்தனையோ முகாம்களைப் பார்த்திருக்கிறோம். அதனுடைய விளைவுகள் என்ன என்பதைப் பற்றி புள்ளிவிவரம் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். கிட்டத்தட்ட 35 முகாம்களுக்கு மேல் பார்த்தோம். 5,600 குடும்பங்களுக்கு மேல் பார்த்தோம். 19,000-க்கு மேல் 20,000 வரை அகதிகளை நேரடியாக விசாரணை செய்திருக்கிறோம். அதனுடைய நிலைமையைத்தான் சொல்ல வேண்டும். நடந்தது பற்றி சொல்லி, கேட்டு என்ன பிரயோசனம்? இறந்து போனவன் பற்றி, குண்டு போட்டது பற்றி கேட்டு என்ன பண்ணுவது? நீ இப்படி நடந்தாய், நான் இப்படி இருந்தேன் என்று சொல்லி என்ன பிரயோசனம்? அதையெல்லாம் யார் கேட்டார்கள்? இன்றைக்கு எப்படி இருக்கிறாய்? அதுதானே முக்கியம். அவர் அப்படி இருந்தார், இவர் இப்படி இருந்தார் என்று சொல்வது முக்கியமல்ல. அதை யார் கேட்டது? இன்றைக்கு உன் வீடு என்ன? உன் வாசல் என்ன? சொத்து என்ன? சுதந்திரம் என்ன? அதற்குத் தான் பேச வேண்டும்.

1990 ஆகஸ்ட் 23] [திரு. ஓம். வெங்கடேஸ்வர தீட்சிதர்]

இன்றைய நிலையில் தமிழர்களை அங்கே தாக்குகிறார்கள். தமிழர்கள் இங்கே வருகிறார்கள். தமிழர்கள் ஒரிசாவுக்கு அனுப்பப்படவில்லையா? அங்கே அவர்களை வைத்துக் கொள்ள முடிந்ததா? அவர்களை யாராவது வைத்துக் கொண்டானா? நம் தமிழ் இனத் தலைவர் கலைஞர் அவர்கள், மெதுவாக அவர்களை இங்கே கொண்டு வந்து பராமரிக்கிறார். அதிலே போய் விசாரித்தோம். ஒவ்வொரு தமிழர்களையும் முகாமில் விசாரித்தபோது என்ன நிலைமை, எப்படி இருக்கு என்று விசாரித்தால், பலரும் பலவிதமாக அபிப்பிராயங்கள் சொன்னார்கள். பராமரிப்பு பற்றி ஒன்றும் சொல்ல முடியாது நல்லாதான் இருக்கு என்று சொன்னார்கள். ஒரு மாதம் ஒன்றரை மாதமாக நாங்கள் எல்லாம் வந்து கொண்டிருக்கிறோம், ஏற்கெனவேயும் அகதிகளாக வந்தோம், ஆனால் இன்றைக்கு நிலைமை வேறு. முன்பு வந்ததில் 10-ல் 8 பேர் இப்போதும் வந்திருக்கிறோம் என்றார்கள். அதையும் நாங்கள் கேட்டோம். இதற்கும் அதற்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது என்றார்கள். இப்போது பராமரிப்பு நன்றாகத்தான் இருப்பதாகச் சொன்னார்கள். வேறு என்ன செய்ய முடியும்? பராமரிப்புதானே, கஷ்டம் இருக்காது? இருக்கும்தான். அகதிகள் இப்போது ஓடிவரவில்லையா? அப்போதும் வந்தார்கள். இப்போதும் வருகிறார்கள். காங்கிரஸ் ஆட்சிக் காலத்தில் வரவில்லையா? எல்லா ஆட்சியின்போதும் வந்தார்கள். அதைப்பற்றியும் விசாரித்தோம். கிட்டத்தட்ட நாங்கள் பார்த்த முகாம்களில் 20,000 அகதிகளைச் சந்தித்தோம். அந்த முகாம்களில் ஒரு கிலோ அரிசி ரேஷனில் 57 பைசாவுக்குக் கொடுக்கிறார் தமிழ் இனத் தலைவர் கலைஞர். எவ்வளவு செளகர்யம் பாருங்கள்? அப்படி கணக்குப் பார்த்தால் ஆளுக்கு ரூபாய் 150 சம்பளம், பெண்களுக்கு ரூபாய் 120 சம்பளம், குழந்தை குட்டிகளுக்கு ரூபாய் 60 வீதம் கொடுத்து ரேஷனிலேயும் இப்படி விலையைக் குறைத்து சாமான்களைக் கொடுக்கிறார். இப்படி சகலவிதமான வசதியோடும் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். இனிமேல் இலங்கைக்குப் போ என்றால் கூட சாதாரணமாகப் போகமாட்டான். எப்படிப் போவான்? நல்லபடியாக பராமரிப்பு, எந்தவிதமான கஷ்டமும் இல்லை.

39 அகதி முகாம்களையும் பார்த்தபோது கடந்த இரண்டு வாரத்திற்குள் அதிகம் பேர் வந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் வந்தவுடனேயே இனாமாக, பெரிய பெரிய தொண்டு நிறுவனங்களிடம், லயன்ஸ் கிளப் மற்றும் தனவந்தர்களிடம் போய், இங்கே இருக்கிற அதிகாரிகள் எல்லாம் உங்கள் தர்மமாக இருக்கட்டும், அரசாங்கம் பணம் சாங்க்ஷன் இருக்கிறதோ இல்லையோ, முதலில் உங்கள் பொறுப்பில் அவர்களைப் பராமரிக்கவேண்டுமென்று கேட்டு, சாம்பார் சாதம், புளி சாதம், தயிர் சாதம் எல்லாம் செய்து போட்டு, ரொட்டி,

[திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீட்சிதர்] [1990 ஆகஸ்ட் 23]

பால் எல்லாம் வாங்கி அதிகாரிகள் கொடுத்துக் காப்பாற்றியிருக்கிறார்கள். சில குறைகள் ஆங்காங்கு இருக்கத்தான் செய்யும். எத்தனை இடங்களுக்குத் தான் அகதிகளை அனுப்புவார்கள்? எத்தனை பேருக்குத்தான் இடம் கிடைக்கும்? வந்துக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். சத்திரம் பிடித்து, பராமரிக்க வண்டாமா? தமிழர்கள் தமிழர்கள் என்று சொல்லி விட்டு வந்தவன் காதில் ஈ பறக்க விட்டால் சும்மா தமிழன் என்று எப்படி உணர்வு இருக்கும்? அந்த முகாம்களைப் போய்ப் பார்க்கும்போது சில முகாம்களில் கஷ்டம் இருக்கத்தான் செய்யும். ஒரு வாரத்திற்குள் வந்தவர்களுக்கு சரியான பராமரிப்பு இல்லை. முடியவில்லை. எங்கள் பொருட்கள் வந்து சேரவில்லை என்கிறார்கள். அங்கே சில கஷ்ட நஷ்டங்கள் இருக்கிறது. சின்னதுதான். பெரிய கஷ்டம் இல்லை. ரேஷன் பொருட்கள் தருகிறார்கள். வந்ததும் உடுப்பு கொடுத்திருக்கிறார்கள். பாவாடை கொடுத்திருக்கிறார்கள். வேட்டி சட்டை கொடுத்திருக்கிறார்கள். படிப்பதற்கு உடனே பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்த்து இருக்கிறார்கள். ஒருவிதமான குறையும் வைக்கவில்லை. செய்ய முடியாதது என்னவென்றால், 10 பேர் படகில் வந்தோம், நானுபேர் அங்கே போய் விட்டார்கள். அப்பனும் பிள்ளையும் பிரிந்துவிட்டோம் என்றால் அது முடியவில்லை. அதைத்தான் கவலையாகத் தெரிவித்தார்கள்.

13-25 மணி

கல்யாண சத்திரம் எல்லாவற்றையும் அதிகாரிகள் பூக் பண்ணிவிட்டார்கள். இனிமேல் எங்களைக் கேட்காமல் கல்யாண சத்திரத்தை வாடகைக்கு யாருக்கும் கொடுக்காதீர்கள் என்று தாசில்தார் போன்ற அதிகாரிகள் பிடித்து வைக்கிறார்கள். 8,000 ரூபாய் வாடகையுள்ள கல்யாண சத்திரம் எல்லாம் இவர்களைப் பராமரிப்பதற்காக வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர்களைப் பராமரிக்க வேண்டுமல்லவா? சில இடங்களில் நாம் பார்க்கும்போது நம் வீடே ஒழிகுது. அது போல அங்கேயும் போய் பார்த்தால் சில இடங்களில் ஈரமாக இருக்கிறது, காரணம் ஒழுகும் நிலைமை இருக்கிறது. 3, 4 நாட்கள் சர், சர் என்று மழை. பொள்ளாச்சி, உடுமலைப் பேட்டை இங்கெல்லாம் போகும்போது இம்மாதிரி மழை. இதுபோல் நான் சீசனை பார்த்ததே இல்லை. அதுமாதிரியான நிலைமையில் அங்கே பார்க்கும்போது அகதிகள் கஷ்டப்படும் படியான நிலைமையை பார்க்க முடிந்தது. அப்படிப் பார்க்கும்போது வாலாஜாபேட்டை, பெரமாநல்லூர், சித்தர் கோவில் இம்மாதிரி ஒரு சில சின்ன அகதிகள் முகாம்களில் மட்டும்தான் அவர்கள் கஷ்டங்களுக்கு உள்ளாகும்படியான

1990 ஆகஸ்ட் 23] [திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீட்சிதர்]

நிலைமையை காண முடிந்தது. அதுமாதிரி வேலூரில் போய் பார்த்தோம். போலீசுக்கு டிரெயினிங் கொடுக்கிறார்களே, அந்த போலீசுக்கான கேன்டனை இவர்களுக்காக திறந்து விட்டது போல தோற்றம் ஏற்பட்டது. இவர்களுக்காக இரண்டு வீசிறி போட்டிருக்கிறார்கள். 'கேரம் போர்ட்' ஆடுகிறார்கள். 'பாஸ்கட் பால்' ஆடுகிறார்கள். காசிக்கு போகிறவர்களுக்கு சாமான்களை எல்லாம் பந்தோபஸ்தாக வைக்க 'டார்மிட்டரி' கொடுக்கிறார்களே, அதுபோல் இவர்களுடைய பொருள்களை எல்லாம் பந்தோபஸ்தாக வைப்பதற்கான வசதிகளை செய்திருக்கிறார்கள். அப்படி என்றால் கல்யாணம் செய்து வைப்பது ஒன்று மட்டும்தான் பாக்கிபோல் இருக்கிறதே என்று நான் கேலியாக கேட்டேன். அவ்வளவு செளகரியமாக அவர்கள் எல்லாம் இருக்கிறார்கள்.

இராமேஸ்வரம் போய் பார்த்தோம். அதுபோல திருச்சி, கொட்டப்பட்டு எல்லாம் போய் பார்த்தோம். பிரைவேட் நர்சிங் ஹோம் மாதிரி அங்கே இருக்கிறது. நாங்கள் இம் மாதிரி வசதிகளை பெற போக வேண்டுமென்றால் கூட 2, 3 மைல் தள்ளி தான் போக வேண்டும். ஆனால் இங்கே இவர்களுடைய காலையில், மத்தியானம் மற்றும் சாயங்காலம் ஆகிய மூன்று வேளைகளிலும் டாக்டர்கள் வந்து, ஒவ்வொரு முறையும் 'உனக்கு உடம்புக்கு என்ன! உடம்புக்கு ஏதாவது சிகிச்சை தேவை இருக்கிறதா' என்று இவர்களை டாக்டர்களே தேடி வந்து கேட்டு உதவி செய்கின்ற நிலைமையைப் பார்த்தேன். இதுபோல யாரும் செய்ய முடியாது. அவ்வளவு தூரம் நல்ல வசதிகளைச் செய்கிறார்கள்.

இப்படி நான் சொல்வதை கேட்டு, தீட்சிதருக்கு என்ன இதில் அக்கறை? அத்திகள் இவருக்கு ஏதாவது சம்பளம் அல்லது லஞ்சம் கொடுக்கிறார்களா என்று கேட்கலாம். எங்கள் கட்சியிலே, தேசிய முன்னணி கட்சியிலே, சிவாஜி தலைமையில் இதற்காக என்று ஒரு கமிட்டி போட்டோம். இங்கெல்லாம் தீட்சிதர் போனால்தான் சரியாக இருக்கும் என்று எட்டு பேர் கொண்ட ஒரு கமிட்டியை இரண்டு, மூன்று கார் கொடுத்து விசாரிக்க அனுப்பினார்கள். சிவாஜி அவர்களுக்கு இருந்த ஓர் ஆர்வத்தின் காரணமாக எங்களைப் போய் விசாரிக்கச் சொன்னார்கள். மத்தியிலிருந்து இவர்களுக்காக எவ்வளவு கொடுத்தார்கள்? எவ்வளவு கேட்கப் போகிறீர்கள்? நீங்கள் இதுவரை எவ்வளவு செலவழித்தீர்கள் என்றெல்லாம் இங்கு கேட்டார்கள்.

ஓர் அகலுக்கு 25 ரூபாய் செலவு என்று வைத்தால்கூட வருடத்திற்கு 110 கோடி ரூபாய் வேண்டும். தமிழ்நாடு அரசு இதைத் தாங்குமா என்று கேட்கலாம். எதையும் தாங்கும் அமைச்சர்கள் தான் இங்கே இருக்கிறார்கள். (சிரிப்பு) இருந்தாலும் மத்திய அரசிடமிருந்து நிறைய வருகிறது. இன்னும்

[திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீட்சிதர்] [1990 ஆகஸ்ட் 23]

கொடுப்பார்கள். 11, 12 மைல் தூரத்தில் தான் நாம் இருக்கிறோம். நாம் செய்யாமல் வேறு யார் போய் செய்ய முடியும். அகதிகளுக்கு இன்னும் ஏதாவது பணம் வேண்டுமா, பராமரிப்பில் ஏதாவது குறை இருக்கிறதா, நல்ல பராமரிப்பு இருக்கிறதா, இன்னும் எவ்வளவு பணம் தேவை, எவ்வளவு செலவழிக்க முடியும்? இந்த சர்க்காரால் எவ்வளவு செலவழிக்க முடியும், என்றெல்லாம் பார்த்தோம். இந்த சர்க்காரால் முடியாது என்பதல்ல, நிறைய கொடுக்கிறார்கள், கிட்டத்தட்ட இரண்டு கோடி ரூபாய் மூன்று கோடி ரூபாய் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்று கேள்விப்பட்டேன். இன்னும் எங்கள் எஸ்டி. மேட்படி 110 கோடி ரூபாய் வரை செலவாகும். காரணம் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து தினமும் இன்னும் வந்துகொண்டேயிருக்கிறார்கள், வந்துகொண்டேயிருப்பார்கள். இன்னும் அகதிகள் முகாம்களில் அகதிகளின் எண்ணிக்கை ஒரு லட்சத்திற்கு மேல் போகலாம்.

படகுக்கு 500 ரூபாய்; 1,000 ரூபாய் கொடுத்து வந்தோம். 200 ரூபாய், 300 ரூபாய் குழந்தைகளுக்கு கொடுத்து வந்தோம் என்று அவர்கள் சொல்வதை எல்லாம் கேட்பவர்களுக்கு கண்ணீர் வரும் நிலைமை இருக்கிறது. நாங்கள் எங்களுடைய சாமான்களை எல்லாம் விட்டு வந்துவிட்டோம் என்று சொல்கிறார்கள். உங்களுடைய செலவுக்கு என்ன செய்கிறீர்கள் என்று கேட்டால் 10 ஆயிரம் ரூபாய் வரை அங்குள்ள தோட் ரூபாய் கொண்டு வந்தோம். அதை எப்படி நேரடியாக நாங்கள் செலவு செய்ய முடியும் என்கிறார்கள், அங்கேயும் சமூக விரோதிகள் புகுந்து விடுகிறார்கள். இவர்கள் நான்கில் ஒரு பங்கு கொடுத்து அந்தப் பணத்தைப் பெற்றுக் கொள்கிறார்கள். பிறகு எப்படியாவது ஒப்பேத்தி மாற்றலாம், வட்டியாக கால் பங்கு பணம் போனால் கூட மீதி 75 சதவீதம் தங்களுக்குத் தானே வரும் என்று இப்படி செய்கிறார்கள். இப்படி 70, 80 சதவிகிதத்தினர் தங்களுடைய ரூபாய் நோட்டுகளை கொடுத்து ஏமாந்துவிட்டார்கள். அதுபோல அங்கே சமுத்திரத்தை விட்டு படகிலிருந்து இறங்கிய உடனே ஏதாவது ஆதாரம் இருக்கிறதா என்று கேட்பார்களோ என்கிற பயத்திலேயே தங்க நகைகளை கேட்கின்ற விலைக்கு விற்றுவிடுகிறார்கள். இம்மாதிரி அங்கே கஷ்டப்படுகின்ற அகதிகளை நீங்கள் என்ன செய்யப் போகிறீர்கள் என்று கேட்டபோது தான் இந்த வார்த்தைகள் அவர்களிடமிருந்து வந்தன.

இன்றைக்கு அவர்களுக்கு இராணுவத்தால் தொந்தரவு ஏற்பட்டிருக்கிறது. நாற்பது வருடங்களுக்கு முன்பு நாம் சுதந்திரம் வாங்கினோம். அதற்கு முன்பு என்ன நிலைமை இருந்தது? அதற்கு முன்னாலே அங்கே போய் தோட்டங்களிலே வேலை செய்து வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள்தான் இன்றைக்கு அங்கேயிருந்து அடிப்பட்டுக்கொண்டு இங்கே வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நாம் சுதந்திரம் கேட்பது என்பது பிறப்புரிமை, அதில் தப்பு இல்லை. இருந்தாலும்

1990 ஆகஸ்ட் 23] [திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வரதீட்சிதர்]

ஒரு நாட்டில் அப்படி கேட்பது பிரிவினை. தற்போது அது முடியுமா, முடியாதா என்பதுதான் பெரிய பிரச்சினை. பிரிவினையை நம்முடைய நாட்டிலேயே அண்ணாதுரை அவர்கள் காலத்திலேயே தூக்கி எறியச் சொன்னார்கள். பிரிவினை என்ற வாதமே இனி வேண்டாம். இனி ஒற்றுமையாகத்தான் வாழ வழிவகை காண வேண்டும். இந்தியாவில் இராணுவம் இல்லையா? இந்திய கப்பல் படை இல்லையா? ஏரோடிதரம் இல்லையா? இங்கேதான் 'சார்ச்' மாநாட்டையே கூட்டினார்கள். 'சார்ச்' மாநாடு போடப்பட்டதே எல்லோரும் ஒற்றுமையாக இருக்க வேண்டுமென்றுதானே. அதற்காகத்தானே 6 நாடுகள் சேர்ந்து ஒற்றுமையை உருவாக்கத் தானே அதனை அமைத்தார்கள். இன்றைக்கு அந்த நாட்டிலே ஒற்றுமை இல்லையென்றால் அதற்கு யார் என்ன செய்ய முடியும்? இப்படிப்பட்ட நிலையில் இன்றைக்கு அங்கிருந்து அகதிகள் தினமும் வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இது லட்சம் அகதிகளுக்கு மேல் போகும்.

13-30 மணி

கலைஞர் அவர்கள் 80,000 வீடுகள் கட்டியிருப்பதைப் பார்த்து ரொம்ப ஆச்சரியப்படுகிறேன். எல்லாம் நல்லபடியாகத்தான் இருக்கிறது. இருந்தாலும் சில இடங்களிலே கஷ்டம் இருக்கிறது. முகாம்களில் 12 முதல் 15 வயது குழந்தைகளுக்கு 40 ரூபாய் தருகிறார்கள். கணக்கு பார்க்கும்போது ஒரு குடும்பத்திற்கு 1,500 ரூபாயிலிருந்து 2,000 ரூபாய் கணக்கு வருகிறது. ரேஷன்படி கணக்கு பார்த்தால் ஆயிரம் ரூபாய். நமக்கு சீமை எண்ணெய் கிடைக்கவில்லை. கொட்டாம்பட்டி முகாமிலே 10 லிட்டர் எண்ணெய் கொடுக்கிறார்கள். மந்திரி கூட பார்த்துவிட்டு வந்தார்கள். நமக்குக் கூட கிடைக்கவில்லை. இருந்தாலும் நாம் பக்கத்திலே போய் வாங்கிக் கொள்ளலாம். ஆனால் அவர்களைப் பார்த்தாலே பயப்படுகிறார்கள். அவர்கள் விடுதலைப் புலிகளாக இருப்பார்களோ என்று பயப்படுகிறார்கள். அதனால் அவர்களை நாம் பராமரிக்கிறோம். இந்தப் பிரச்சினையிலே மத்திய அரசினுடைய தீர்வு என்ன என்பதற்காகத்தான் இதை வேகமாக நிறைவேற்றுகிறோம். இன்றைக்கு 80,000 அகதிகள் வந்திருக்கிறார்கள். அது லட்சம் பேராகும்போல் இருக்கிறது. இங்கேயிருந்து இவ்வளவு அகதிகள் வந்தால், இறந்த தமிழர்களின் எண்ணிக்கை எவ்வளவு இருக்கும் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். இந்திய இராணுவம் யாரைக் கொன்றது? பிரபாகரன் படையும், இந்தியப் படையும் சண்டை போட்டு, ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் செத்தார்கள். அதற்கு யார் என்ன பண்ணுவது? எனவே இந்தத் தீர்மானத்தை வரவேற்றாக வேண்டும். வேறு வழியே இல்லை. மத்திய அரசை மாநில அரசு அணுகி ஒரு அரசியல் தீர்வு காணவேண்டுமென்று சொல்கிறோம். படையை, அனுப்பி, அவர்களிடத்திலே ஒரு பிரிவினை மனப்பான்மையை ஏற்படுத்தவில்லை. வெளி உறவு அமைச்சர் திரு. குஜ்ரால் இருக்கிறார். அவர் கீழே எத்தனையோ ஐ.ஏ.எஸ். செய்

[திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீட்சிதர்] (1990 ஆகஸ்ட் 23)

லாளர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லாம் பார்த்து, பேசி விட்டுத்தான் வருகிறார்கள். பேப்பரிலே வந்துகொண்டிருக்கிறது. திரு. கோபால்சாமிக்குக் கூட எக்ஸ்டர்னல் அபேர்ஸ்டிபார்ட்மெண்டில் நாங்கள் பதவி கொடுத்துவிட்டோம். அவர்கள் காங்கிரஸ்காரர். ராஜீவ் காந்தியால் போற்றப்பட்டவர். எங்களுக்கு கட்சி கிடையாது. எவன் நல்லவனோ, எங்கே ஆற்றல் இருக்கிறதோ, எங்கே அறிவு இருக்கிறதோ அவர்களைப் போடுகிறோம். இப்படித்தான் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. கோபாலசுவாமி ஐயங்கார் மகன் பார்த்தசாரதிக்கு இன்றைக்குப் பதவி கொடுத்திருக்கிறோம்.

திரு. எஸ்.ஆர். பாலசுப்பிரமணியம் : எந்த ஜி.பி.-யைச் சொல்கிறார்? பழைய செயலாளர் திரு. ஜி. பார்த்தசாரதிக்கு பதவி கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதா? என்ன பதவி கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைத் தெரிவிக்க வேண்டும். அவர் காங்கிரஸ்காரராக என்றும் இருந்ததில்லை.

திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீட்சிதர் : அவர் காங்கிரஸ்காரர் என்று சொல்லவில்லை. அவர் பொது மனிதராகத்தான் இருந்தார். அவர்களுக்கெல்லாம் பதவி கொடுத்திருக்கிறோம். உங்களுடைய அபிப்பிராயம் என்ன? மறுபடியும் படையைக் கொண்டு போய் நிறுத்தி, அவர்களுக்கும் போராளிகளுக்கும் சண்டை மூட்டி, மறுபடியும் தமிழர்கள் சாகவேண்டுமா? ஆகையால் கலைஞர் அவர்களுடைய தீர்மானத்தை, தமிழினத் தலைவருடைய தீர்மானத்தை, மத்திய அரசோடு உறவு கொண்டு நேரடியாகப் பேசி, நல்ல முறையில் பேசி, தீர்வு காணவேண்டுமென்று தீர்மானத்தை வரவேற்று விடை பெறுகிறேன்.

திரு. குமரி அனந்தன் : மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, இந்தப் பேரவை சம்பந்தப்பட்ட காரணத்தாலே இதைச் சொல்கிறேன். இந்தப் பேரவையிலே இருந்த 3 உறுப்பினர்கள் நீதி மன்றத்தினுடைய தீர்ப்பின் காரணத்தாலே அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினுடைய உறுப்பினர்களாகத் தொடர்ந்து செயல்படுவார்கள் என்று திரு. உக்கம் சந்தையும், திரு. கே.கே.எஸ்.எஸ்.ஆர். இராமச்சந்திரனையும், திரு. திருநாவுக்கரசையும் பற்றி இங்கே அறிவிக்கப்பட்டது. அதைத் தாங்கள் கவனத்தில் கொண்டும் அந்த இட ஒதுக்கீட்டைச் செய்தீர்கள். ஆனால் நீதி மன்றம் 23 ஆம் தேதியன்று வரை அனுமதித்ததை இன்று ரத்து செய்திருக்கிறது. எனவே அவர்கள் உள்ளே இருந்தாலும், வெளியே இருந்தாலும் அவர்கள் எந்த அமைப்பில் உறுப்பினர்களாக இருக்கிறார்கள் என்கின்ற வகையிலே தங்களுடைய தீர்ப்பை நாங்கள் எதிர் பார்க்கிறோம். காரணம், நீதி மன்றத்தினுடைய தீர்ப்பைப் பற்றி இப்போது தான் நான் கேள்விப்பட்டேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திரு. குமரி அனந்தனே நீதிபதியாக இருந்தாலும் எனக்குச் செய்தி வந்து சேர

1990 ஆகஸ்ட் 23] [மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்]

வேண்டும். (குறுக்கீடு) இதுதான் ரொம்ப முக்கியம், இதை முடிவு பண்ணிவிட்டுத்தான் இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையை முடிவு பண்ணவேண்டுமா?

13-35 மணி

திரு. எம். அப்துல் லத்தீப் : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, மிகுந்த பொறுப்புணர்வோடும், அரசியல் விவேகத்துடனும், மாநில அரசுக்கு உரிய அதிகார வரம்புக்கு உட்பட்டும் இந்தத் தீர்மானம் வரையப்பட்டிருக்கிறது என்பதை நான் மெத்த மகிழ்ச்சியுடன் பாராட்டுகிறேன். இதை வரவேற்கிறேன். இந்தப் பிரச்சினையில் என்னைப் பொறுத்தவரையில் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் எவ்வளவு பொறுப்போடு இந்தத் தீர்மானத்தை வரையறுத்து இருக்கிறார்களோ அதைப் போலவே நான் என்னுடைய வரையறைக்கு உட்பட்டு பொறுப்போடு பேச வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருக்கிறேன் என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆனால் மனிதப் பிரச்சினையைப் பொறுத்தவரையில் மனிதர்கள் கொல்லப்பட்டால்—அது எங்கு கொல்லப்பட்டாலும், யாரால் அநீதியாகக் கொல்லப்பட்டாலும் நாம் அனைவரும் அதனைக் கண்டித்துப் பேசி அவர்களை எல்லாம் தண்டிக்க வேண்டுமென்று கேட்க உரிமை படைத்தவர்கள். அந்த அடிப்படையில் இந்த அவை, நமக்குப் பக்கத்திலே இருக்கிற நம்முடைய இன மக்கள் நிறைய வாழ்கிற நம்முடைய சொந்த பந்தங்கள் நிறைய இருக்கிற நம்முடைய தமிழ் மக்களை ஒரு நாட்டு அரசாங்கமே கொல்கிறது என்ற சூழ்நிலையில் கண்டிப்பது என்பது நாம் பெற்றிருக்கிற உரிமை மட்டுமல்லாமல் அது நம்முடைய கடமையும் ஆகும். அந்த அடிப்படையில் நான் இந்தத் தீர்மானத்தை முழு மனதோடு ஆதரிக்கிறேன்.

ஒரு நாட்டில் உள்நாட்டுக் கலவரங்கள் ஏற்பட்டால் போலீஸ்காரர்களை வைத்து அந்த கலவரங்களை அடக்குவது என்பது இயல்பு, இயற்கை, அது தேவை. ஆனால் தொடர்ந்து அது அதனுடைய பிரஜைகளுக்கு எதிராகவே இராணுவத்தை ஏவி, குண்டுகள் வீசி எந்தவிதமான ஒரு நீக்குப்போக்கும் இல்லாமல் அதனுடைய சொந்தப் பிரஜைகளைக் கொண்டு குவித்துக் கொண்டிருப்பதை சர்வதேசச் சட்டம் அனுமதிக்கிறதா, சர்வதேச நாடுகள் ஏற்றுக்கொள்ளுமா என்பதை நாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். தயவு செய்து குறிப்பாக என்னைப் பொறுத்தவரையில், 1965 ஆம் ஆண்டு நிறைவேற்றப்பட்ட சாஸ்திரி—ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயகா உடன்பாட்டின் அடிப்படையில் ஈழ நாட்டில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த தமிழ் வம்சாவழியினர் மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு ஒரு பிரிவு அங்கேயே பிரஜை உரிமை பெற்று முழு உரிமையோடு இருக்க வேண்டும், அதனுடைய இன உணர்வோடு இருக்க வேண்டும், மொழி உணர்வோடு

[திரு. எம். அப்துல் லத்தீப்]

[1990 ஆகஸ்ட் 23]

வாழ வேண்டும், அதனுடைய கலாச்சாரத்தைப் பேணி வாழக் கூடிய மொழி உரிமையோடு அங்கு வாழ வேண்டும் என்று இரண்டு பிரதமர்களும் ஏற்றுக்கொண்டு, இன்னொரு பிரிவு இந்த நாட்டிற்குத் திரும்பி வருவதா அல்லது அங்கேயே இருப்பதா என்ற 'ஸ்டேட்லெஸ்' என்ற முறையில் அவர்கள் குறிக்கப்பெற்று, மற்றொரு பிரிவு இந்திய நாட்டிற்குத் திரும்பி அனுப்பப்பட வேண்டும்: அவர்கள் இந்திய நாட்டுப் பிரஜைகள் என்று மூன்று வகையாகப் பிரிக்கப்பட்ட நிலையில் இன்றைக்கு 'ஸ்டேட்லெஸ்' மக்கள் என்ற தமிழ் மக்கள் அங்கே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நம்முடைய தமிழர்கள் இந்திய நாட்டுப் பிரஜைகள் என்று பிரிக்கப்பட்டவர்களும் அங்கே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த மக்களைக் குண்டு வீசி அந்த நாட்டு அரசு கொல்கிறது என்று சொன்னால் இந்திய நாட்டினுடைய கடமை என்ன? எங்கு வாழ்ந்தாலும் இந்திய மக்களைக் காக்க வேண்டிய பொறுப்புடைய இந்திய அரசு, இந்திய நாடு, இந்திய நாட்டு மக்கள்—நமக்குப் பக்கத்திலே இருக்கிற நம்முடைய நாட்டுப் பிரஜைகளை அந்த அரசு தொடர்ந்து கொன்று கொண்டிருக்கிறது என்றால், இந்த நாட்டிலே பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டு கொண்டிருக்கிற தங்களுடைய மக்களைக் காக்க வேண்டிய பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிற அரசாங்கத்தின் கடமை என்ன என்பதை நாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

எனக்கு இருக்கிற குறையெல்லாம் சாஸ்திரி-ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயகா உடன்பாட்டிலே குறிக்கப்பட்டு இருந்த தமிழர்களுக்கு உரிய உரிமைகளை நிலை நிறுத்த அன்று இருந்த இந்திய அரசாங்கத்தில் இடம் பெற்று இருந்தவர்கள் முறையாக நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளவில்லை என்பதை நான் குற்றச்சாட்டாகச் சொல்கிறேன். அவர்கள் அவர்களுடைய உரிமைகளை முறையாக நிலைநாட்ட நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளாத காரணத்தினால் தொடர்ந்து தமிழர்களுக்கு அநீதிகள் இழைக்கப்பட்டு வந்த காரணத்தினால்தான் தமிழர்களிடையே ஒரு கொந்தளிப்பு ஏற்பட்டு, இறுதியாக இவர்களோடு நம்மால் வாழமுடியாது என்ற நிலை அங்கே உருவானது என்பதையும் நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. இரத்தத்தோடு இரத்தம், எலும்போடு எலும்பு, உயிரோடு உயிர், உடம்போடு உடம்பு என்று விவாகம் செய்து வைக்கப்பட்டவர்கள்கூட, வாழ்க்கை முழுவதும் ஒன்று என்று இணைத்து வைக்கப்பட்டவர்கள்கூட, மனம் முறிந்துவிட்டால், இனிமேல் தொடர்ந்து வாழமுடியாது என்ற நிலை ஏற்பட்டுவிட்டால், நான் என் வழி: நீ உன் வழி' என்ற நிலைக்கு ஆளாக்கப்படுவதற்குச் சட்டம் இடம் கொடுக்கும்போது, சாஸ்திரி-ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயகா உடன்பாட்டின் அடிப்படையிலே தமிழர்கள் பெற்ற உரிமைகளை நிலை நாட்ட இங்கே இருந்த நம்முடைய இந்திய அரசு என்ன செய்தது? முழுவதுமாக அதை மறந்துவிட்டது. அது அவர்களுடைய கவன மின்மை காரணமாகத்தான்.

1990 ஆகஸ்ட் 23] [திரு. எம்.அப்துல் லத்தீப்]

13-40 மணி

அன்றைக்குக் கூட பலர் பேசினோம். வடபுலத்திலே யிருந்து மக்கள் கொலை செய்யப்பட்டால், அவர்கள் அழிக் கப்பட்டால் ஒரு வேளை தூங்கிக் கொண்டிருப்பவர்கள் எழுந்து உட்காருவார்கள். தமிழர்கள் என்ற காரணத்தால்தான் அவர்கள் கண்கள் திறக்கப்படவில்லை. அவர்கள் அசைவதும் இல்லை, என்று அன்றைக்கு நாடு முழுவதும், தமிழ்நாடு முழுவதும் பேசினோம். அன்றைக்கிருந்த இந்திய அரசாங்கம் இப்படி செய்தது. இதற்கு அரசியல் பின்னணி உண்டு என்று சொல் கிறார்கள். உண்டுதான். திரு. ராஜீவ் காந்தி அவர்கள், அதிபர் ஜெயவர்த்தனாவோடு உடன்பாடு செய்து கொண்டதற்கும் அரசியல் கட்டாயங்கள் உண்டு. அதை மறுக்க யாராலும் முடி யாது. அதிபர் ஜெயவர்த்தனா அவர்கள், திரு. ராஜீவ் காந்தி யோடு செய்து கொண்ட உடன்பாட்டுக்குக் காரணம் அதிபர் ஜெயவர்த்தனாவுக்கு ஏற்பட்ட அரசியல் கட்டாயங்கள் தான். டீவருக்கு இருந்த கட்டாயங்கள் வேறு, அவருக்கு இருந்த கட்டாயங்கள் வேறு. ஆனால் இரண்டு பேருக்கும் இடையே இருந்த அரசியல் கட்டாயங்களைத் தீர்த்துக்கொள்வதற்காக யார் அழிக்கப்படுகிறார்கள் இன்றைக்கும் என்றால் தமிழர்கள் தான் என்பதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. உடன்பாட்டின் அடிப்படையிலே இந்திய இராணுவம் சென்றது உண்மைதான். ஆனால் எந்த வகையிலே அது நடந்து கொண்டது என்பதைப் பற்றி நாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டாமா? இந்திய நாடு தொடர்ந்து ஒரு கொள்கையைப் பேணி வருகிறது. 'நான்-டீன்டர் பியரன்ஸ்'—மற்ற நாட்டு விவகாரங்களில் தலையிடக் கூடாது என்பது நேரு பெருமகனார் வகுத்த பஞ்சசீலக் கொள்கை யினுடைய அடிப்படையாகும். அந்த அடிப்படையில் பார்த்தாலும் ஈழ நாட்டில் நாம் தலையிட்டு இருக்கக் கூடாது. ஆனால் அங்கே யிருந்த விசேஷ சூழ்நிலையின் காரணமாக மனிதாபிமான அடிப் படையில் அதிபர் ஜெயவர்த்தனா அவர்களும், திரு. ராஜீவ் காந்தி அவர்களும் சேர்ந்து ஒரு உணர்வுக்கு ஆளாகி, ஒரு உடன்பாட்டுக்கு ஆளாகி, ஈழ நாட்டுக்கு இராணுவம் அனுப்பப்படும் என்று அனுப் பியதற்குரிய காரணம் என்ன என்பதை யாரும் புரிந்து கொள்ளா மல் இல்லை. எல்லோருக்கும் தெரியும். ஆனால் இராணுவம் சென்று என்ன செய்தது? தமிழர்களைக் காப்பாற்றியதா? எத்தனை தமிழர்கள் கொன்று குவிக்கப்பட்டார்கள். இந்த ராணுவம், நமது தமிழ்ச்சினை நிர்வாணமாக ஆக்கி சிங்களவர் கள் ஊர்வலம் நடத்தியபோது, சிங்களவர்களோடு சேர்ந்து கொண்டு நம்முடைய பெண்மணிகள் நிர்வாணமாக ஆக்கப்பட்டு ஊர்வலமாக வந்தபோது அவர்களைப் பார்த்து இந்த இராணு வத்தினர் ரசித்தார்கள்.

“பலாம்பா பலாம்பா தமிழா நீ தூ ணலட்சணா”,

“பலாம்பா பலாம்பா தமிழா நீ தூ ணலட்சணா” என்று....

[1990 ஆகஸ்ட் 23]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : உறுப்பினர் தீர்மானத்தை நோக்கிப் போகலாம், வேறு செய்திகள் வேண்டாம்.

திரு. சா. பீட்டர் ஆல்போன்ஸ் : தலைவர் அவர்களே,.....

திரு. குமரி அனந்தன் : தலைவர் அவர்களே.....

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : உங்கள் இரண்டு பேரில் யார் பேசப் போகிறீர்கள்? திரு. குமரி அனந்தன்.

திரு. குமரி அனந்தன் : தலைவர் அவர்களே, இந்திய சுதந்திர தினத்தில் கொடியேற்றிப் பேசிய பாரதப் பிரதமர் கூட அமைதிப்படை பணியைப் பற்றி பாராட்டிப் பேசியிருக்கிறார். இப்போது அங்கே இருக்கிறவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக நாம் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கக் கூடிய நேரத்தில், இப்படிப்பட்டச் செய்திகளைச் சொல்லி அந்த இராணுவத்திலே பணியாற்றியவர்கள் அத்தனை பேரையும்—தவறான குற்றச்சாட்டு என்று கூட நான் சொல்ல முடியும், அவர் வேறு வழியில் வாதாடலாம்—புண்படுத்தும் சொற்களால் சொல்வது“ தாயின் மணிக்கொடி பாரீர், அதை தாழ்ந்து பணிந்து புகழ்ந்து பாடிட வாரீர்” என்று அந்த மணிக்கொடியை காப்பாற்றுவவர்களைப் பற்றி இத்தகைய வார்த்தைகளால் சொல்லுவது சற்றும் பொருத்தமாக இல்லை. அதுவும் உண்மைக்கு மாறானது. தயவு செய்து அந்தப் புண்படுத்தும் சொற்களைச் சொல்ல வேண்டாம் என்று இப்போது உங்கள் மூலமாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திரு. அப்துல் லத்தீப் அதைவிட்டுவிட்டு நேரிடையாகப் பிரச்சினைக்கு வரலாம்.

திரு. சா. பீட்டர் ஆல்போன்ஸ் : தலைவர் அவர்களே....

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : உட்காருங்கள், நான் சொல்லுகிறேன். திரு. அப்துல் லத்தீப் ஒன்றைக் கவனிக்க வேண்டும். இப்போது நிலைமை உங்களுக்குத் தெரியும். தேசிய முன்னணி அரசு, தி.மு.க. அரசு ஆகியவற்றினுடைய உடன்பாடான போக்கில் அதற்கான தீர்வுகளை நோக்கி இந்தத் தீர்மானம் வந்திருக்கிறது. அருள்கூர்ந்து உடன்பாடான செய்திகளைப் பேசி விரைவில் முடிக்க வேண்டுகிறேன்.

திரு. எம். அப்துல் லத்தீப் : அந்த இலக்கை நோக்கித்தான் நான் சென்று கொண்டிருக்கிறேன். மற்றவர்கள் சென்ற பாதையில் தான் நான் சென்று கொண்டிருக்கிறேன். மற்றவர்கள், பாதைகளிலே உபாதைகளை ஏற்படுத்தி விட்டார்கள். அந்த உபாதைகளையெல்லாம் நான் அகற்றிக் கொண்டுதான் போய்க் கொண்டிருக்கிறேன்.

1990 ஆகஸ்ட் 23]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : அதையெல்லாம் பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம். நம்முடைய பாதைக்கு வாருங்கள். அருள்கூர்ந்து நேரிடையாகப் பிரச்சினைக்கு வாருங்கள். தேவையில்லாமல் உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் பேசாமல் திரு. அப்துல் லத்தீப் அவர்கள் இலக்கை நோக்கி வரவேண்டும்.

13-45 மணி.

திரு. எம். அப்துல் லத்தீப் : தலைவர் அவர்களே, நான் சொல்வது பிரச்சினை தீர வேண்டும் என்பதில் எல்லோருக்கும் அக்கறை உண்டு. எனவேதான் இந்தத் தீர்மானம் மிகவும் பொறுப்போடு வரையப்பட்டிருக்கிறது என்று நான் சொன்னேன். ஆனால் இன்றைக்கு என்ன நடந்து கொண்டிருக்கிறது? தயவு செய்து நீங்கள் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். இரண்டு மாநாடுகள் நடைபெறுகின்றன ஒரே நேரத்தில் — சென்னையில் ஒரு மாநாடு நடைபெறுகிறது — பி.ஜே.பி. யின் மாநாடு. இன்னொரு செயற்குழு டெல்லியில் நடைபெறுகிறது. அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் மாறுபாடான கருத்துக்களை வெளியிட்டுக் கொள்கிறார்கள். அது அவர்களுடைய உரிமையின்பாற்பட்டது. நான் அதைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்லவில்லை. ஆனால் இங்கு நடந்த மாநாட்டில், டெல்லியில் நடந்த செயற்குழுவில் எப்படிப்பட்ட கருத்துக்களைச் சொல்லி தமிழகத்தில் இல்லாத ஒரு சூழ்நிலையை ஏற்படுத்துவதற்கு சிலபேர் முயன்றார்கள் என்பதையும் நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. நான் அவர்களுடைய பெயரைச் சொல்லவில்லை. ஒரே நேரத்தில் நடந்த இரண்டு நிகழ்வுகள். தமிழகத்தில் ஈழப்புலிகள் தஞ்சம் புகுகிறார்கள். ஈழப் புலிகளுக்கு இங்கே இருக்கிறவர்களே ஆயுதம் தருகிறார்கள். இங்கே ஆயுதம் தருவதற்கு குறிப்பிட்ட நோக்கம் உண்டு. தமிழகத்தில் காஷ்மீரில் இல்லாத நிலைமை, பஞ்சாபில் இல்லாத நிலைமை உருவாகிக் கொண்டிருக்கிறது என்ற கருத்துக்கள் சொல்லப்படும்போது அது எந்த அளவிற்கு இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு உதவும் என்பதையும் தயவு செய்து நீங்கள் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். நான் அதைத்தான் குறிப்பிட்டுச் கொள்ளேனே தவிர வேறல்ல. இலக்கியத்தோடு சிலபேர் இங்கே பேசினார்கள். அவர்கள் பேசியதற்கு பதில் கொடுப்பதற்கு எனக்கும் உரிமை உண்டு. 'தாயின் மணிக்கொடி...' பற்றி மாண்புமிகு திரு. குமரி அனந்தன் அவர்கள் சொன்னார்கள். தாயின் மணிக்கொடியை அவர் மட்டும் மதிப்பவர் அல்ல. அவர் மதிப்பவராக மட்டும் இருக்கலாம். நாங்கள் அதற்கு உயிர் கொடுப்பவர்கள் கூட—அதை அவர்கள் மறந்து விடக் கூடாது. இப்படிப்பட்ட கருத்துக்களை எல்லாம் உணர்ந்து அதோடு வேறு பிரச்சினைகளை இணைக்கக் கூடாது என்று நான் தயவு செய்து அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

எனவே, முதல் தவறு எங்கே நடந்தது என்றால் சாஸ்திரி—ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயகா உடன்படிக்கை அடிப்படையில் தமிழர்களுக்கு உரிமை சாசனமாக வழங்கப்பட்ட அந்த உரிமைகளை நிலைநாட்ட, வற்புறுத்த, பெற இந்திய அரசாங்கம்

[திரு. எம். அப்துல் லத்தீப்] [1990 ஆகஸ்ட் 23]

தொடர்ந்து மறந்து விட்டது. அதிலே அக்கறை எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. அங்கேயிருந்து தான் அந்தப் பிரச்சினை உருவானது என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. உ. ரா. வரதராசன் : தலைவர் அவர்களே, சாஸ்திரி—ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயகா ஒப்பந்தத்தை இப்போது இலங்கை அரசு சொல்லி அங்கேயிருக்கிற தோட்டத் தொழிலாளர்களை, தமிழர்களை இங்கே ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறது. இப்போது அதை வலியுறுத்தவில்லை என்று சொல்வது நமக்கு, நம்முடைய நலன்களுக்கு முரணானது என்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. லத்தீப் அவர்களுக்குச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

திரு. எம். அப்துல் லத்தீப் : தலைவர் அவர்களே, முதலிலேயே நான் சுட்டிக் காட்டி விட்டேன். அதிலே மூன்று நிலைகள் உருவாகின. சில பேர் அங்கேயிருந்து வெளியேற்றப்பட வேண்டும்—எந்த நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று அவர்கள் குறிக்கப்படவில்லை. இன்றைக்கும் அங்கே இருக்கிறார்கள். சிலபேர் வெளியேற்றப்பட வேண்டும் என்ற குறிப்பும் இருக்கிறது. ஆனால் அவர்களும் கொல்லப்படுகிறார்கள். கொல்லப்படும்போது இந்திய அரசாங்கத்தினுடைய கடமை என்ன? நம்முடைய அங்கீகரிக்கப்பட்ட பிரஜைகள் கொல்லப்பட்டு வருகிறார்கள். என்பது தான் முக்கியமான பிரச்சினை. அதைத்தான் இங்கே சுட்டிக் காட்டினேன் என்பதைச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். அங்கே சென்றவர்கள் எப்படி நடந்து கொண்டார்கள் என்பதை அந்த நாட்டு பத்திரிகையில் வந்ததைத் தான் சொன்னேனே தவிர, நம்முடைய இராணுவம் அனுப்பப்பட்ட நோக்கம் என்ன, அது எப்படி நடந்து கொண்டது என்பதைப் பற்றியெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது. ஏனென்றால் நான் நேரிடையாகப் பார்க்கவில்லை. வந்த செய்திகளைத் தான் சொன்னேன். எனவே, அந்த உடன்படிக்கையை ஜனாதிபதியாக இருந்த திரு. ஜெயவர்த்தனா அவர்கள் தனக்கு ஏற்பட்ட உள்நாட்டு குழப்பத்தைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்கு, உரிமைகளைப் பெறுவதற்கு.....

திரு. எஸ். ஆர். பாலசுப்பிரமணியம் : தலைவர் அவர்களே, இந்திய—இலங்கை உடன்பாடு ஏற்பட்ட நேரத்தில், ராஜிவ் காந்தி—ஜெயவர்தனே உடன்பாடு ஏற்பட்ட நேரத்தில் மாண்புமிகு உறுப்பினர் சேர்ந்துள்ள கட்சி அந்த உடன்பாட்டை வரவேற்று தீர்மானம் நிறைவேற்றி அது பத்திரிகையில் வந்திருக்கிறது. அந்த நிலையை அவர் மறந்து விட்டாரா அல்லது மாறுபட்ட நிலையிலிருந்து பேசுகிறாரா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. எம். அப்துல் லத்தீப் : தலைவர் அவர்களே, இன்றைக்கும் நான் சொல்கிறேன். இராணுவம் அனுப்பப்பட்டது வேறு. அதை நாங்கள் ஆதரித்தோம் என்பது உண்மை. அந்த இராணுவம்

1990 ஆகஸ்ட் 23]

[திரு. எம். அப்துல் லத்தீப்]

வம் எப்படி நடந்து கொண்டது என்பது வேறு. அதை விமர்சனம் செய்வதற்கு எனக்கு உரிமை உண்டு. அதைத்தான் நான் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : அதையெல்லாம் விட்டு விட்டு உறுப்பினர் அவர்கள் நேரிடையாகப் பிரச்சினைக்கு வர வேண்டும்.

திரு. எம். அப்துல் லத்தீப் : தலைவர் அவர்களே, பரிகாரம் காண வேண்டுமென்றால் சில சூழ்நிலைகளை உருவாக்கினால் தான் பரிகாரம் காணமுடியுமே தவிர வேறல்ல. இந்திய அரசாங்கத்திற்குச் சில கட்டாயங்கள் உண்டு. அதைப்போல ஈழ அரசாங்கத்திற்கும் சில கட்டாயங்கள் உண்டு. அதே நேரத்தில் அங்கே வாழ்கிற தமிழர்களுக்கும் சில கடமைகள் உண்டு. அங்கேயிருக்கிற முக்கிய குறைபாடு என்னவென்றால் தமிழர்களுக்கிடையே உள்ள ஒற்றுமையின்மை என்பதை மறந்து விடக் கூடாது. தமிழர்கள் ஒற்றுமையாகச் செயல்பட்டிருந்தால் படுகொலைகள் நடந்திருக்கமாட்டா.

13-50 மணி

தமிழர்களுக்காகக் குரல் கொடுத்த அமிர்தலிங்கம் போன்றவர்கள் கொல்லப்பட்டு இருக்கமாட்டார்கள். நம்முடைய பாலசிங்கம் போன்றவர்கள் கொல்லப்பட்டு இருக்கமாட்டார்கள். (குறுக்கீடுகள்)

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : உயிரோடு இருப்பவர்களைக் கொலை பண்ணுகிறீர்களே, (குறுக்கீடு). பொதுவாகவே 12 மணிக்கு மேலே அவருக்கு வாய்ப்புக் கொடுத்தால் இப்படி ஆகிவிடுகிறது.

திரு. எம். அப்துல் லத்தீப் : பாலு என்ற பெயரிலே கொஞ்சம் (சிரிப்பு) எனவே பத்மநாபா அவர்கள் கொல்லப்பட்டு விட்டார்கள். இப்படி எல்லாம் நடந்திருக்காது. நான் சொல்ல விரும்புவது, எங்களைப் பொறுத்தவரையில், இந்தப் பிரச்சினையிலே தமிழர்கள் எல்லாம் ஒன்றுபட வேண்டும், ஒரே குரலில் அவர்கள் தங்களுடைய உரிமைகளுக்காகப் போராட வேண்டும். எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும், தமிழர்கள் ஒருவரையொருவர் அடித்துக் கொள்ளக் கூடாது என்பது என்னுடைய வேண்டுகோள்.

அதே நேரத்தில் முஸ்லீம்கள் மசூதியிலே தொழுது கொண்டிருந்தபோது கொல்லப்பட்டார்கள் என்று வந்திருக்கிற செய்தி என்பது நம்முடைய உள்ளங்களை எல்லாம் கலக்கி விட்டது. மனித இனத்திற்கு விரோதமாக கட்டவிழ்த்துவிடப்பட்ட ஒரு மகத்தான இருதயமற்ற காட்டுமிராண்டித்தனம்தான் செயல் என்று சொன்னால், அது மிகையாகாது. யார் செய்தார்கள்

[திரு. எம். அப்துல் லத்தீப்] [1990 ஆகஸ்ட் 23]

என்பதுதான் இப்போது முக்கியம். ஈழத்தின் புலிகள்தான் செய்தார்கள் என்று இலங்கை அரசாங்கம் சொல்கிறது. ஆனால் அப்படி இல்லை. நாங்கள் செய்யவில்லை, எங்களையும் முஸ்லீம்களையும் பிரித்து வைப்பதற்காக இலங்கை அரசாங்கமே செய்த ஒரு ஏற்பாடு என்று....(குறுக்கீடு).

திரு. எஸ். ஆர். பாலசுப்பிரமணியம் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே,.....

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திரு. எஸ். ஆர். பாலசுப்பிரமணியம் இப்படி அடிக்கடி குறுக்கிட்டுக் கொண்டிருந்தால், எப்போதுதான் அவர் பேசி முடிப்பது? இப்போது என்ன Point of Order? இந்தப் பிரச்சினையிலே உங்களுக்கு என்ன Point of Order? (குறுக்கீடு). உட்காருங்கள். அவர் பேசி முடிக்கட்டும். (குறுக்கீடு) அடிக்கடி எழுந்து Point of Order கேட்கக் கூடாது. அடிக்கடி கேட்டால், எதற்கும் மரியாதை இல்லாமல் போய்விடும். (குறுக்கீடு) நீங்கள் சீக்கிரம் முடித்து விடுங்கள்.

திரு. எம். அப்துல் லத்தீப் : தலைவர் அவர்களே, நான் கொஞ்சம் நேரத்தை அதிகமாக எடுத்துக் கொள்கிறேன் என்று தாங்கள் குறைபடுகிறீர்கள். என்னுடைய நேரம் இப்படி மற்றவர்களால் எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது. (குறுக்கீடு).

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : உங்கள் தோழர் தான். நீங்கள் இரண்டு பேர்களும் செய்வதுதான்.

திரு. எம். அப்துல் லத்தீப் : இந்த இரண்டு கருத்துக்களும் வந்து இருக்கின்றன. ஈழப் புலிகள் கொன்றிருக்கிறார்கள் என்பது ஒரு செய்தி. அதற்கு வந்திருக்கிற மறுப்புச் செய்தி, ஈழப் புலிகள் நாங்கள் செய்யவில்லை. எங்களையும், முஸ்லீம்களையும் பிரிப்பதற்காக இலங்கை அரசாங்கமே செய்திருக்கிற சதி, அவர்களே, தங்களுடைய ஆட்களை வைத்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள் என்பது இன்னொரு செய்தி. ஆக, இந்த இரண்டு செய்திகள் வருகின்றன. இதை யார் செய்திருந்தாலும் அதைக் கண்டிப்பது, அவர்களுக்கு கண்டனம் மட்டுமல்ல. தண்டனையும் வழங்குவதற்கு International comity of Nations எல்லோரும் கடமைப்பட்டவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

சாதாரணமாக யுத்தத்தில் சுட்டுக் கொல்வது சாதாரணம். ஆனால் தொழுகையில் இருப்பவர்கள், என்ன நடக்கிறது அக்கம் பக்கத்தில் என்பது கூட தெரியாதவர்கள், கையிலே ஆயுதம் இல்லாதவர்கள், தன்னைத் தானே தற்காத்துக் கொள்ள முடியாதவர்கள், தொழுகையிலே, கூட்டுத் தொழுகை நடத்திக் கொண்டிருக்கும்பேர்து, துப்பாக்கியை எடுத்து, அனைவரையும் நூற்றுக்கணக்கானவர்களைச் சுட்டுத் தள்ளுகிறார்கள். இந்தப் படுகொலையை சர்வதேசமும் கண்டிக்க வேண்டும். எல்லா

1990 ஆகஸ்ட் 23] [திரு. எம். அப்துல் லத்தீப்]

நாடுகளும், எல்லா காலத்திலும் கண்டிக்க வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் அந்த நிலை உருவாக்கப்பட்டு இருக்கிறது. எனவே ஈழப்பிரச்சினை தீரவேண்டும் என்றால், யதார்த்த நிலைகளை எல்லாம் கருத்தில் கொண்டு, நாம் இன்றைக்கு நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளவேண்டும். தமிழர்கள் எல்லாம் ஒன்றாக வேண்டும். அந்தத் தமிழர்களைக் கூட முஸ்லீம்கள் என்று பிரிவினை செய்து பார்க்கக் கூடாது. அங்கேயிருக்கிற நிலைமைகளிலே, எல்லா தமிழர்களுக்கும் நன்மை ஏற்படும் வகையில் தமிழர்கள் ஒரு உடன்பாட்டுக்கு வந்து இலங்கை அரசாங்கத்தோடு பேச்சு வார்த்தை நடத்த வேண்டும். அப்படி பேச்சு வார்த்தை நடத்துவதற்கு இந்திய அரசாங்கம் துணையாக இருக்க வேண்டும். இந்திய அரசாங்கம் துணையாக இருப்பதற்கு தமிழக அரசாங்கத்தோடு முறையாக பேச்சு வார்த்தை நடத்த வேண்டும். இப்போது 80 ஆயிரம் மக்கள் வந்து விட்டார்கள். அவர்களை எப்படிச் சமாளிப்பது? ஏற்பட்டு இருக்கிற மிகப் பெரிய பொருளாதாரச் சிக்கல்களை நாம் எப்படிச் சமாளிப்பது? 80 ஆயிரம் மக்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற நிலம் அங்கே காலியாகிவிட்டது. தமிழகத்திலே அவர்கள் வந்து புகுந்துவிட்டார்கள். அதைத்தான் முதலமைச்சர் அவர்கள் அது ஒரு மறைமுகமான ஆக்கிரமிப்பு என்று குறிப்பிட்டு இருக்கிறார்கள். இது விஷயத்திலே நம்முடைய இந்திய அரசாங்கம் தார்மிக நிலைமைகளையும், தர்ம நியாயங்களையும், தனக்கு இருக்கிற கடமைகளையும் உணர்ந்து பார்த்து செயல்பட வேண்டும். வீணாக யாரோ எங்கோ உட்கார்ந்து கொண்டு, தமிழக அரசாங்கத்தின்மீது களங்கம் கற்பிப்பது, தமிழக அரசாங்கம்தான் இதிலே மிகப் பெரிய பங்கு வகிக்க வேண்டும், அவர்கள் தான் நடுநிலையிலேயிருந்து செயல்பட வேண்டும் என்று சொல்லி, அவர்களுடைய எண்ணங்களிலே ஒரு குறையைக் கற்பித்து, அவர்கள் செம்மையாக, சுதந்திரமாக இந்த விஷயத்தில் செயல்பட முடியாமல், தமிழக அரசாங்கத்தை, அரசியல் நோக்கத்தோடு சில கட்சிகள் இன்றைக்கு விமர்சித்து வருவது, தமிழர்களுடைய வாழ்க்கையோடு விளையாடுவதற்கு ஒப்பாகும் என்பதை நான் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இன்றைக்கு இருக்கிற இந்தச் சூழ்நிலையில் இந்த அரசாங்கத்தைத் தவிர, வேறு அரசாங்கத்தால், இவ்வளவு விவேகத்தோடும், இவ்வளவு சிறப்புக்குரிய வகையிலும் இந்தப் பிரச்சினையை அணுகிவிட முடியாது என்பது என்னுடைய கருத்து மட்டுமல்ல, டெல்லி வட்டாரத்திலே உள்ள பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுடைய கருத்தும் ஆகும். டெல்லியிலே இருக்கிற அனைத்துக் கட்சிகளுடைய உறுப்பினர்களும் அப்படித்தான் சொல்கிறார்கள். பெயரை வேண்டுமானால் நான் சொல்லத் தயார். ஆகையினாலே தமிழக அரசாங்கத்திற்கு உதவிகரமாக இருந்து, தமிழர்கள் எல்லாம் ஒன்றுபட்டு, வாழவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, இந்த முஸ்லீம்களைக் கொன்று குவித்த செய்தி நம்முடைய ஈழப் புலிகளுக்கு ஒரு பெரிய குறையையும் கறையையும் ஏற்படுத்தி இருக்கிறது. இலங்கை அரசாங்கத்திற்கு

[திரு. எம். அப்துல் லத்தீப்] [1990 ஆகஸ்ட் 23]

ஒரு கறையை ஏற்படுத்தி இருக்கிறது. அதையும் நாம் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு, இந்தத் தீர்மானம் எப்படி வடிக்கப்பட்டு இருக்கிறதோ, அந்த வகையிலே நான் ஆதரித்து அமர்கிறேன்.

13-55 பணி

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்தத் தீர்மானத்தை வழிமொழிகின்ற வகையில், தங்களுடைய கருத்துக்களை எடுத்துரைத்த கட்சிகளின் உறுப்பினர்களுக்கும், தலைவர்களுக்கும், திருத்தங்களைத் தந்துள்ள மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஆகிய கட்சிகளுக்கும் என்னுடைய நன்றியை முதற்கண் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

தீர்மானத்தின் மீது நான் ஆற்றுகின்ற இந்த நிறைவு உரை முழுமையாக இருக்க வேண்டுமென்பதற்காக முன் மொழியப் பட்ட தீர்மானத்தை மீண்டும் ஒரு முறை நிறைவு படுத்தி, தரப்பட்டுள்ள உறுப்பினர் திருத்தங்களையும் அந்த உரையில் இணைத்து—திருத்தங்களை ஏற்றுக் கொள்கிறோமோ இல்லையோ—எனினும் இப்படிப்பட்ட திருத்தங்களும் இடம் பெற்றன என்பதற்கேற்ப அவைகளையும் தொகுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நான் முன்மொழிந்த தீர்மான வாசகம்.

“இலங்கை அரசின் இராணுவத் தாக்குதலால் நாள்தோறும் நூற்றுக்கணக்கான தமிழ் மக்கள் மாண்டு கொண்டிருக்கிறார்கள். அஃதன்னியில் விமான குண்டு வீச்சுக்களால் பாதிக்கப்பட்டு தங்கள் உடமைகளை இழந்து உயிர் தப்பினால் போதும் என்று பல்லாயிரக் கணக்கான இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் தமிழ்நாட்டிற்கு அகதிகளாக வந்து குளிந்த வண்ணமிருக்கிறார்கள்.

இலங்கையில் இவ்வாறு மனித உரிமைகள் மீறப்படுவதையும் அகதிகள் வருகையின் மூலம் ஒரு வகையான ஆக்கிரமிப்பை இலங்கை அரசு இந்திய நாட்டின் மீது செய்து வருவதையும் நாம் சகித்துக்கொண்டிருக்க முடியாது.

எனவே இதற்கோர் அரசியல் தீர்வு கண்டு இலங்கையில் தமிழர்கள் நிலையான நிம்மதியான வாழ்வைப் பெறவும் இங்கே அகதிகளாக வந்திருப்போர் மன ஆறுதலுடன் அச்சமின்றி தங்கள் தாயகத்திற்குத் திரும்பிச் செல்லவும் உரிய சூழ்நிலையை உருவாக்க இந்திய அரசு உடனடியாக முன்வரவேண்டுமென்று இந்தப்பேரவை இந்திய அரசைக் கேட்டுக் கொள்கிறது.”

இதனோடு இணைக்க வேண்டுமென்று இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி சார்பில் ஒரு திருத்தத்தை மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் அழகர்சாமி அவர்களும், பழனிச்சாமி அவர்களும் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதில் கடைசிப் பத்தியில் இணைக்க

1990 ஆகஸ்ட் 23] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

வேண்டுமென்ற அவர்கள் கருத்துக்கள், “மேலும் உரிய குழ்நிலையை உருவாக்குவதில் இலங்கையில் உள்ள அனைத்து அரசியல் கட்சிகளும் கூடிப் பேசி தமிழர் பாதுகாப்பிற்கும், பிரச்சினைக்கும் அரசியல் தீர்வு காண மத்திய அரசு முன்வர வேண்டுமெனவும் இப்பேரவை கேட்டுக் கொள்கிறது” என்பதாகும். †

மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சார்பாக மாண்புமிகு ரமணி அவர்களும், மாண்புமிகு உறுப்பினர் வரதராசன் அவர்களும் தந்துள்ள திருத்தம், “இலங்கை அரசு போராளிக் குழுக்களிடையே பிரித்தானியக் குழ்ச்சியைக் கடைப்பிடிப்பதைக் கைவிட்டு, உடனடியாக ராணுவ நடவடிக்கைகளை நிறுத்தி விட்டு, இலங்கை இனப் பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வு காணப் பேச்சுவார்த்தை நடத்த முன்வர வேண்டும். அவ்வாறே எல்.டி.டி.எ.—இயக்கத்தினரும் ஆயுத மோதலைக் கைவிட்டு, ஜனநாயகப் பாதைக்குத் திரும்பவும், அரசியல் தீர்வு காணவும் முன்வருவதோடு, இதர போராளிக் குழுக்களுக்கு எதிரான தாக்குதலை நிறுத்த வேண்டும். இலங்கையிலுள்ள தமிழர்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் அரசியல் கட்சிகள் மற்றும் போராளிக் குழுக்கள் அனைத்தையும் அழைத்து பேச்சுவார்த்தை நடத்தி, தமிழ் மக்கள் கணிசமாக வாழும் இலங்கை வடக்கு—கிழக்கு மாகாணத் திற்குப் பரவலான கூடுதல் அதிகாரங்கள் கொண்ட சுயாட்சி உரிமையை வழங்கி, இலங்கை அரசு இப்பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வு காண உடனடி நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்” என்பதாகும்.

இதிலே பெரிய மாறுபாடோ அல்லது முரண்பாடான கருத்தோ அரசுக்கு இல்லை என்பதை நான் முதலிலே தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஆனாலும் இந்தத் திருத்தத்தை இதிலே இணைக்க இயலாமைக்கு நான் சொல்ல விரும்புகின்ற காரணம், நாம் இந்திய அரசைத்தான் கேட்டுக் கொள்ள முடியும். திருத்தத்திலே இலங்கை அரசு இப்பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வு காண உடனடி நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று இருப்பதால் இலங்கை அரசைக் கேட்டுக் கொள்கின்ற கடமை நமக்கு இருந்தாலும், உரிமை இல்லாத காரணத்தால் நாம் உரிமையோடு கேட்டுக் கொள்ளக் கூடிய அரசாக இந்திய அரசு இருக்கின்ற காரணத்தால் இந்தத் திருத்தத்தை இதிலே இணைக்காவிட்டாலும் கூட, அந்தத் திருத்தங்களிலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற அந்த மையக் கருத்துக்கள் எனக்கு உடன்பாடானவை, இந்த அரசுக்கு உடன்பாடானவை என்பதை இங்கே நான் அழுத்தந்திருத்தமாக, திட்ட வட்டமாகத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

14-00 மணி

இங்கே நம்முடைய உறுப்பினர்கள் பேசினார்கள். முதலிலே நண்பர் பீட்டர் ஆல்போன்ஸ் அவர்கள் புதுக் கவிதையோடு தன்னுடைய பேச்சைத் தொடங்கினார். அந்தப்

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி] [1990 ஆகஸ்ட் 23]

புதுக் கவிதையின் வாசகங்கள் உடனடியாக எனக்குக் கிடைத்தன. வாங்கிக் கொண்டேன். அவரிடமிருந்து அல்ல—வர வேண்டிய முறையில். அதிலே அவர்கள் சொன்னார்கள் “இலைகளைப் பறிக்கின்ற போதும் கிளைகளை முறிக்கின்ற போதும் எதிர்த்துக் கேட்டிருந்தால் அவர்களுக்கு வேர்களையே எரிக்கிற வீரம் பிறக்குமா” என்று கேட்டிருக்கிறார்கள். அது ஆல்போன்ஸே எழுதிய கவிதையாக இருந்தால் பாராட்டுவேன். வேறு யாராவது எழுதி படித்திருந்தால், அதை நினைவூட்டியதற்காகப் பாராட்டுவேன். “இலைகளைப் பறிக்கிற போதும், கிளைகளை முறிக்கிற போதும் எதிர்த்துக் கேட்டிருந்தால் அவர்களுக்கு வேர்களையே எரிக்கிற வீரம் பிறக்குமா” என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். இப்போது மிச்சப்பட்டது வேர்கள் தான். இலைகளும் கிளைகளும் முறிக்கப்பட்டது ராஜீவ் காந்தி ஆட்சிக் காலத்திலே (மேசையைத் தட்டும் ஒலி) ஏன் அதைச் சொல்லுகிறேன் என்றால், அவர்களே குறிப்பிட்டார்கள். மாண்புமிகு முன்னாள் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி அவர்கள் வடக்கு—திழக்கு மாநிலத்திலே ஒரு கவுன்சிலை உருவாக்கி வரதராஜ பெருமாள் அவர்களை முதலமைச்சராகப் பொறுப்பு ஏற்கச் செய்தார்கள் என்று குறிப்பிட்டார்கள்.

அப்படிப் பொறுப்பை ஏற்ற வரதராஜ பெருமாள், பொறுப்பேற்ற நாளிலேயிருந்து அந்தப் பொறுப்பை விட்டு விட்டு இலங்கையை விட்டு வெளியேறி வெளி நாடுகளிலே தஞ்சம் புகுந்த வரையில் என்ன கோஷத்தை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தார் என்பதை நாம் மறந்து விடக் கூடாது. வரதராஜ பெருமாள் எழுப்பிய கோஷமே, “தமிழர் பகுதிகளில் சிங்களவர் குடியேற்றம் நடைபெற்றுக் கொண்டேயிருக்கிறது. அது ராஜீவ் காந்திக்கும் ஜெயவர்த்தனாவிற்கும் இடையிலே ஏற்பட்ட ஒப்பந்தத்திற்கு எதிரானது. சிங்களவர் குடியேற்றம் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்குமானால் நாங்கள் ஆட்சிப் பொறுப்பிலே இருந்து பயன் இல்லை. ஒப்பந்தத்தை மீறி காரியங்கள் நடைபெறுகின்றன” என்று வரதராஜ பெருமாள், இங்கே ராஜீவ் காந்தி அவர்கள் பிரதமராக இருந்த அந்தக் காலத்தில் பெரும் குரலெடுத்துப் பேசினார். ஆனால் அப்போது இந்தியா அதைக் காதில் போட்டுக் கொள்ளவில்லை, அல்லது இந்தியா சொன்னதை இலங்கை அரசு செவி கொடுத்து கேட்கவில்லை, அலட்சியப்படுத்தி விட்டது. அதனால் தான் அவருடைய கவிதைக்கு சரியான பொருள் என்னவென்றால், வேண்டுமென்றே தமிழர் பகுதிகளில் சிங்களவர் குடியேற்றம் நடைபெற்றபோது, எதிர்த்துக் கேட்டிருந்தால் வேர்களையே எரிக்கிற வீரம் அவர்களுக்குப் பிறந்திருக்காது என்பதுதான் என்னுடைய தாழ்மையான கருத்தாகும்.

1990 ஆகஸ்ட் 23] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

14-05 மணி

அடுத்து 'கண்களைத் தோண்டிய பிறகு புருவத்திலே பூசுவதற்கு மை சேகரிக்கும் மானிடர்களே' என்பது அவர்களின் புதுக் கவிதையினுடைய அடுத்த பகுதி. வரதராஜ பெருமாள் தமிழகத்திற்கு வந்தது உங்களுக்குத் தெரியும். அவர் வந்தபோது நான் அவரைப் பேச்சுவார்த்தைக்கு அழைத்திருந்தேன். அதைப் போலவே விடுதலைப் புலிகளின் சார்பாக பாலசிங்கம் அவர்களும், யோகி அவர்களும் என்னிடத்திலே பேசுவதற்காக வந்திருந்தனர். மற்ற போராளிக் குழுக்களின் தலைவர்களும் என்னிடத்திலே பேசுவதற்காக வந்திருந்தார்கள். அப்போது தேசிய முன்னணி ஆட்சி மத்தியிலே பொறுப்பேற்று விட்ட சூழ்நிலை. அப்போது தமிழகத்திற்கு வந்த வரதராஜ பெருமாள் அவர்கள் என்னிடத்திலே மாத்திரம் அல்ல, பத்திரிகை நிருபர்களிடத்திலேயும் சென்னையிலே சந்தித்தபோது மட்டுமல்ல, டெல்லியிலே நிருபர்களிடத்திலே சந்தித்த போதுச் சொன்னது என்ன? டெல்லியிலே உள்ள தலைவர்களை ராஜீவ் காந்தி உள்பட எல்லாத் தலைவர்களையும் சந்தித்த போது பிரதமர் மற்றும் உள்ள மத்திய அமைச்சர்களை சந்தித்தபோது என்ன சொன்னார், பத்திரிகைகளிலே, எடுப்பாக வந்த செய்திகள் என்னவென்று பார்த்தால் பெயர் தான் வடக்கு—கிழக்கு மாநில அரசு என்று இருக்கிறதே யல்லாமல் அதிகாரபூர்வமாக எங்களுக்கு அரசாங்கம் என்ற பெயரே கிடையாது என்று. இரண்டாவது, எந்த அதிகாரமும் தங்களுக்குக் கிடையாது. ராஜீவ்—ஜெயவர்த்தனா ஒப்பந்தத் தின்படி கோடிட்டுக் காட்டப்பட்ட எந்த அதிகாரங்களும் எங்களுக்குக் கிடையாது. இன்னும் சொல்லப் போனால் எங்கள் பகுதியிலே ஒரு குட்டையோ, குளமோ இருந்தால் அந்தக் குட்டையோ, குளமோ மழை பெய்து நிரம்பியிருந்தால் மாநிலக் கௌன்சிலுக்குச் சொந்தம். வாய்க்கால் வழியாக, ஒரு ஆறு வழியாக தண்ணீர் வந்து நிரம்பினால் அது மத்திய அரசுக்குச் சொந்தம். எங்கள் பகுதியிலே இருக்கின்ற வீதிகள், தெருக்களில் ஒரு தபால் ஆபீஸ் திடீரென்று வந்துவிடுமேயானால்—தபால் ஆபீஸ் கூட வர வேண்டியதில்லை,—ஒரு தபால் பெட்டியை திடீரென்று வைத்து விடுவார்களே யானால் அந்தத் தெரு, வீதி மத்திய அரசுக்குச் சொந்தம். இப்படிப்பட்ட அதிகாரமே இல்லாத ஒரு பொறுப்பு தான் எங்களிடத்திலே இருக்கிறது என்று அவர் சொன்னார். ஆனால் மதிப்பு மிகுந்த முன்னாள் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி அவர்கள் இந்தியாவிலே பேசியது என்ன? சென்னை மெரினா கடற்கரையில் நடைபெற்ற கூட்டத்திலே பேசியது என்ன என்பதை நான் குற்றச்சாட்டிற்காகச் சொல்லவில்லை. அவர் கூட எண்ணி, எதிர்பார்த்து, ஏமாந்துவிட்டார் என்பதற்காக இதைச் சொல்கின்றேன். அவர் சொன்னார், இந்தியாவிலே இருக்கின்ற மாநிலங்களுக்கு வழங்கப் பட்டிருக்கின்ற உரிமைகளை விட, அதிகாரங்களை விட

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1990 ஆகஸ்ட் 23]

அதிக உரிமைகளும், அதிக அதிகாரங்களும் வடக்கு-கிழக்கு மாநிலத்திற்கு இலங்கையிலே வழங்கப்பட்டிருக்கிறது என்று பிரதமராக இருந்த ராஜீவ் காந்தி அவர்கள் இதே சென்னை மாநகரத்திலே எடுத்துச் சொன்னார்கள். அதை நாம் மறந்து விடவில்லை. எல்லா ஏடுகளிலும் வெளி வந்திருக்கிறது. அவருடைய பேச்சு புத்தகமாகவே அச்சு ஏற்றப்பட்டு தரப்பட்டிருக்கிறது. இந்தியாவிலே உள்ள மாநிலங்களை விட அதிக சுயாட்சித் தன்மையோடு அங்கே வடக்கு-கிழக்கு மாநிலத்தில் சுயாட்சி வழங்கப்பட்டிருக்கிறது என்று ராஜீவ் காந்தி அவர்களே சொன்னார்கள். அவர்கள் நம்மை ஏமாற்றுவதற்காகச் சொல்லவில்லை. ராஜீவை ஏமாற்றுகின்ற வகையிலே அந்த ஒப்பந்தத்தை இலங்கையிலே உள்ள அரசு மீறிவிட்டது என்பதற்காகத் தான் இதை நான் சொல்கின்றேன். எனவே எந்த அதிகாரமும் இல்லாத ஒரு சூழ்நிலையில் வரதராஜ பெருமாள் அவர்கள் இங்கே ஐ.பி.கே.எஃப்.—இந்திய அமைதிப் படை ஏற்கெனவே ராஜீவ் காந்தி அவர்களே ஒப்புக் கொண்டு அதற்குப் பிறகு வி. பி. சிங் அவர்கள் பிரதமராக ஆன பிறகு ராஜீவ் ஒப்புக் கொண்டதை நிறைவேற்ற வேண்டிய சூழ்நிலையிலே இந்திய இராணுவ அமைதிப் படை திரும்பப் பெறப்பட்ட பிறகு ஏற்பட்ட நிலைமைகள் எல்லாம் நமக்கு நன்றாகத் தெரியும். இவைகளையெல்லாம் விளக்க நான் விரும்பவில்லை. ஒன்றை இந்த அவை மறந்திருக்காது. நான் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றவுடன் டெல்லிக்குச் சென்று பிரதமராக அன்றைக்கு வீற்றிருந்த ராஜீவ் காந்தி அவர்களைச் சந்தித்தேன். அந்த சந்திப்பு 2 நாள் சந்திப்பு. அந்த 2 நாள் சந்திப்பில், ராஜீவ் அவர்களோடு நான் பேசியது 2 மணி நேரம். ராஜீவ் அவர்களால் அனுப்பி வைக்கப்பட்ட நடவடிக்கை போன்ற அமைச்சர்களோடும், வேறு பல வெளியுறவுத் துறை அதிகாரிகளோடும் நான் பேசியது 8 மணி நேரம். மொத்தத்தில் 10 மணி நேரம் அந்த இரண்டு நாளில் நான் இலங்கைப் பிரச்சினை குறித்து டெல்லியிலே பேசியிருக்கிறேன். அதிலே 2 மணி நேரம் பிரதமராக இருந்த ராஜீவ் அவர்களிடத்திலே பேசியிருக்கிறேன். அந்தப் பேச்சைப் பற்றி ராஜீவ் அவர்களே கூட மிகச் சிறந்த சந்திப்பு என்று மற்ற அமைச்சர்களிடத்திலே அவர்கள் சொல்லி பெருமைப் பட்டுக் கொண்டார், மகிழ்ச்சியடைந்தார் என்று கேள்விப் பட்டு நானும் பூரிப்பு கொண்டேன். அந்த பூரிப்போடு நான் சென்னைக்கு வந்தபோது தான் நம்முடைய பீட்டர் ஆல்போன்ஸ் அவர்கள் இந்த அவையிலே எழுந்து 'இந்தியத் துணைக் கண்டத்தினுடைய தலைவர் அவர்களும், இங்கே தமிழகத்தினுடைய முதலமைச்சர் அவர்களும் இலங்கைப் பிரச்சினைக்கு ஒரு விடிவு கண்டதற்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்' என்று குறிப்பிட்டார்கள். நானும் உள்ள படியே மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு அவர் தெரிவித்த நன்றியை ஏற்றுக் கொண்டேன். அதற்குப் பிறகு மீண்டும் ஒரு முறை ராஜீவ் அவர்களுடைய அழைப்பின் பேரில் டெல்லிக்குச்

1990 ஆகஸ்ட் 23] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

சென்று மறுபடியும் இலங்கைப் பிரச்சினை குறித்து பேசப் பட்டது. அப்போது தான் சில முடிவுகள் எடுக்கப்பட்டன. அந்த முடிவுகளின்படி வடக்கு-கிழக்கில் அமைந்துள்ள கௌன்சிலிலு விடுதலைப் புலிகளுக்கு பெரும்பான்மையான இடங்களைத் தருவது என்றும், சில இடங்களை—குறிப்பிட்ட சில இடங்களை ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் மற்றும் உள்ள ஈராஸ், டெலோ போன்ற இயக்கங்களுக்குத் தருவது என்றும் பேசி முடிவு எடுக்கப்பட்டு, இதைப் பற்றி பேசுவதற்கு நீங்களே கூட கொழும்புக்குச் செல்லலாம் என்று என்னைச் சொன்னார், அல்லது யாராவது நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் குழுவினர் கொழும்புக்குச் செல்லலாம். அதற்கான ஏற்பாடுகளை நாங்கள் செய்கின்றோம். அதைப் போலவே விடுதலைப் புலிகளுடைய பிரதிநிதிகளைச் சந்திப்பதற்கு அதற்கான வசதிகளையும், வாய்ப்புகளையும் நாங்கள் செய்து தருகிறோம். என்றெல்லாம் குறிப்பிட்டு, ஒரு தேதியையும் அவர்கள் அன்றைக்கு சுட்டிக்காட்டி, அந்தத் தேதியிலே செல்வதற்குத் தயாராக இருங்கள் என்று சொன்னார்கள். என்ன விபரீதம் என்றால், தமிழனுடைய தலைவிதி தமிழ்நாட்டிலே ஏற்பட்ட அரசியல் மாறுதல் இலங்கைத் தமிழனுடைய தலைவிதியை மாற்றி விட்டது என்பதை நான் மிகுந்த கோகத்தோடு இங்கு சொல்ல விரும்புகின்றேன். அப்போது மார்ச் திங்கள் 25 ஆம் தேதி சட்டமன்றத்தில் நடைபெற்ற ஒரு நிகழ்ச்சி, அந்த நிகழ்ச்சியைப் பற்றி எல்லாம் நான் விவரிக்க விரும்பவில்லை. அந்த நிகழ்ச்சியையொட்டி, தமிழ்நாட்டிலே அரசியல் சூழ்நிலை மாறியது. தமிழ்நாட்டிலே இருந்த அரசியல் சூழ்நிலைக்கும், இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினைக்கும் முடிச்சப் போடப்பட்ட காரணத்தால், பெருமூயற்சி எடுத்துக் கொண்ட அன்றைய பிரதமர் ராஜீவ்காந்தி அவர்கள் பிறகு அதைப்பற்றிப் பேசாமல் இருந்துவிட்டார்.

14-10 மணி

டெல்லியிலே இருந்து எனக்கு தூது வருவார்கள், அதிகாரிகள் வருவார்கள், அவர்கள் என்னையோ அல்லது நான் அனுப்புகின்றவர்களுையோ இலங்கைக்கு அழைத்துச் செல்ல ஏற்பாடுகளைச் செய்வார்கள் என்றெல்லாம் நாள் குறித்து, அந்த நாளுக்காக நான் காத்திருந்தபோது இடையிலே மார்ச் 25ஆம் தேதி இங்கே பட்ஜெட் சமர்ப்பிக்கிற நாள் வந்து, அதிலே ஏற்பட்ட தகராறுகளின் காரணமாக பிறகு 'தினேஷ்சிங் வருகை, பூச்செண்டு தருகை' இவைகளையெல்லாம் ஒட்டி ஏற்பட்ட அரசியல் கசப்புக்கள் இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையிலே போய் முடிந்து விட்டது. அது இலங்கைத் தமிழனுடைய தலையெழுத்தாக ஆகிவிட்டது. இந்தக் கசப்புணர்வை அதற்குப் பயன்படுத்தாமல் இருந்திருப்பார்களேயானால் அல்லது அவர் பயன்படுத்துகின்ற அளவுக்கு இங்கே இருந்து ஒரு தூண்டுதல் இல்லாமல் இருந்திருக்குமேயானால் எப்படியோ இந்தப் பிரச்சினை அன்றைக்குச் சுமுகமாக, நாம் இன்றைக்குப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறோமே, அரசியல் தீர்வு, அந்த அரசியல் தீர்வின்

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1990 ஆகஸ்ட் 23]

அடிப்படையிலே நல்ல முறையிலே முடிந்திருக்கக்கூடும். அது நடக்கவில்லை. அதற்குப் பிறகு ஒரு 15 நாள், 20 நாளுக்குப் பிறகு பார்த்தால் பிரேமதாசாவோடு எல்.டி.டி.ஈ. குழுவினர் பேசுகிறார்கள் என்ற செய்தி வந்தது. அந்த நேரத்தில் அப்போதும் பிரதமராக இருந்த ராஜீவ் அவர்கள் சென்னை விமான நிலையத்தின் வழியாக இங்கு வந்து ஹெலிகாப்டரிலே இறங்கி, விமானத்திலே ஏறி டெல்லிக்குச் செல்கிறார்கள். அப்போது என்னையும், நாடாளுமன்ற மாநிலங்களவை உறுப்பினர் மாறனையும் பார்த்துப் பேசினார்கள். நான் அவரிடத்திலே கேட்டேன், இப்படி ஏமாற்றி விட்டார்களே என்று. உடனடியாகச் சொன்னார்கள், நீங்கள் வருவீர்கள் என்று எதிர்பார்த்தேனே என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். நீங்கள் ஆள் அனுப்புவதாகச் சொன்னீர்கள், யாரும் வரவில்லையே என்று சொன்னேன். நாளைக்கே மாறனை அனுப்பி வைங்கள். முடிந்தால் இப்போதே என்னோடு இந்த விமானத்திலே வரட்டும் என்று சொன்னார்கள். நாளைக் காலையிலே வருவதாக மாறன் சொன்ன பிறகு, அப்படியே மறுநாள் காலையிலே மாறனை அனுப்பி வைத்தேன். அனுப்பி வைத்த பிறகு ராஜீவ்காந்தி அவர்கள் மாறனிடத்திலே சொன்னது, 'இப்போதும் ஒன்றும் ஆகிவிடவில்லை, இனிமேல் மேற்கொண்டு முன்பு பேசிய அதே பிரச்சினையின் அடிப்படையில் அதே சமரச உடன்பாடு செய்து கொள்ளத் தயார்' என்று சொன்னதும், நாங்கள் அவர்களோடு தொடர்பு கொண்ட போது அதற்கு முன்பாக, அவர்கள் பிரேமதாசாவிடத்திலே பேசச் சென்று விட்டார்கள்.

அந்த நேரத்திலேதான் ராஜீவ் அவர்களே சொன்னார்கள், பிரேமதாசாவோடு பேசத் தேவையில்லை. அவர்களுக்கு ஈழம் தான் வேண்டுமென்றால் அதைப் பெற்றுத்தரக் கூட இந்திய அரசு தயாராக இருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். அப்படிச் சொன்ன காரணத்திற்காக ஈழம் வேண்டுமென்ற கொள்கையை ராஜீவ் காந்தி ஒத்துக்கொண்டார் என்று பொருள் அல்ல. சில நேரங்களில் வேகமரகப் பேசுகிற நேரத்தில் சில பிரச்சினைகளை வைத்துப் பேசுகிற நேரத்தில் பிரிவினையைப் பற்றி, நாட்டு விடுதலையைப் பற்றிப் பேசிவிடுவது இயற்கை. நேற்றைக்குக் கூட அ.தி.மு.க. உறுப்பினர்கள் டெல்லியிலே இந்திப் பிரச்சினையிலே பேசும்போது, 'நீங்கள் இந்தியைத் திணித்தால் நாடு துண்டு ஆகிவிடும்' என்று பேசியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் மாத்திரமல்ல, 'இந்தியா துண்டு ஆகிவிடும் நீங்கள் இந்தியைத் திணித்தால்' என்று அன்பரசு, எம்.பி., அவர்களே பேசியதாக இன்று இந்துப் பத்திரிகையிலே வந்திருக்கிறது. அதைப் போல ஒன்று. அதற்காக நாங்கள், தமிழ் ஈழம், அது தான் என்னுடைய கொள்கை என்று ராஜீவ் அறிவித்து விடவில்லை. அதைக்கூட பெற்றுத் தரத் தயார், பிரேமதாசாவோடு பேசத் தேவையில்லை என்று சொன்னார்கள். அதற்குப் பிறகு நிலைமைகள் எல்லாம் மாறிவிட்டன.

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

அவர்களே பேசச் சென்று விட்டார்கள். அப்படிப் பேசச் சென்றது, பிரேமதாசாவினுடைய வலையிலே விழுந்தது என்று இங்கே மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் எல்லாம் சுட்டிக் காட்டினார்கள். அதை நான் ஏற்றுக்கொள்கின்றேன். வலையிலே விழுந்ததைப் போல் தான், விடுதலைப் புலிகள் அவர்களுடைய வலையிலே விழுந்து இன்றைய தினம் பல்லாயிரக்கணக்கான தமிழர்கள் அகதிகளாக தமிழ்நாட்டிற்கு வரக் கூடிய ஒரு சோகக் கட்டம், நம்மால் சகிக்க முடியாத அளவுக்கு நடந்து கொண்டிருக்கின்றது. இன்று நம் முன்னால் இருக்கின்ற பிரச்சினை, இதற்கு எப்படித் தீர்வு காண்பது என்பதுதான்.

பல பிரச்சினைகள் இங்கே பேசப்பட்டிருக்கின்றன. நான் அவைகளுக்கெல்லாம் மாறான கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்ல விரும்பவில்லை. விடுதலைப் புலிகள் மாத்திரமல்ல. எல்லாப் போராளிகளுமே வன்முறையிலே ஈடுபடுவது போன்ற காரியங்களில் தமிழ்நாட்டிலே ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். ஈ. பி. ஆர். எல். எஃப். இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் 7, 8 தடவை, 1987 ஆம் ஆண்டிலேயே பல முறை கைது செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஏ. கே. 47 போன்ற துப்பாக்கிகளை வைத்திருந்தார்கள் என்று எம். ஜி. ஆர். ஆட்சிக் காலத்திலேயே கைது செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதைப்போல விடுதலைப் புலிகளும் இங்கே ஆயுதங்களைக் கொண்டு வருகின்ற முயற்சியிலே ஈடுபட்டபோது இந்த அரசால் அவர்கள் பிடிக்கப்பட்டு இருக்கின்றார்கள். ஒன்றை நான் அன்றைக்கும் சொன்னேன். இன்றைக்கும் சொல்கிறேன், விடுதலைப் புலிகளுக்கு அல்லது மற்ற போராளிகளுக்கு முகாம்கள் தமிழ்நாட்டில் இருந்தது உண்மை. ஆனால் கடந்த 2 அல்லது 3 ஆண்டுக் காலமாக அவர்களுக்குப் பயிற்சி முகாம்கள் இல்லை. நான் ஏற்கெனவே அறிவித்ததைப் போல அலுவலகங்கள் இருந்தன. அந்த அலுவலகங்களை வைத்துக்கொண்டு இங்கே இயங்கி வந்தார்கள். இன்றைக்கு கூட அந்த அலுவலகங்களை வைத்துக் கொண்டு அவர்கள் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அது அனைவருக்கும் தெரிந்த உண்மை. ஆனால் அந்த அலுவலகங்களில் இருப்பவர்கள் ஒருவருக் கொருவர் மோதிக் கொள்வதும் நான் அடிக்கடி குறிப்பிட்டதைப் போல சகோதர யுத்தத்திலே ஈடுபடுவதும் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடிய ஒன்று அல்ல என்பதை இப்போது நான் தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

14-15 மணி

இன்று நாம் அனைவரும் சேர்ந்து நிறைவேற்ற இருக்கின்ற—வேண்டும் என்று விரும்புகின்ற இந்தத் தீர்மானத்தினுடைய அடிப்படையில்—இன்று காலையிலே கூட நான் இன்னொரு முயற்சியாக எடுத்து இரண்டு பிரச்சினைகளுக்காக பிரதமர் திரு. வி. பி. சிங் அவர்களை நம்முடைய கழக நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களும், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்பாக அமைச்சர் பொறுப்பு ஏற்றிருக்கின்ற திரு. முரசொலி மாறன் அவர்களும் பிரதமரைச் சந்தித்து இருக்கிறார்கள். அந்தச்

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி] [1990 ஆகஸ்ட் 23]

செய்தியை அப்படியே படிக்கிறேன். மத்திய நகர்ப்புற வளர்ச்சித் துறை அமைச்சர் திரு. முரசொலி மாறன் அவர்கள் தலைமையில் கழக நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் திருவாளர்கள் வை. கோபால்சாமி, தா. கிருஷ்ணன், மிசா இரா. கணேசன், ஜே. எஸ். இராசு, முகமது சகி, வெங்கட்ராமன் மற்றும் வீரப்பன் ஆகியோர் இன்று காலையில் பிரதமர் திரு. வி. பி. சிங் அவர்களைச் சந்தித்தார்கள்.

முதல் பிரச்சினையாக இந்தி மொழி பேசும் மாநிலங்களைச் சேர்ந்த 4 மாநில முதலமைச்சர்கள் ஆங்கிலத்திற்கு விரோதமாக பேசியிருப்பதைக் குறிப்பிட்டு அவர்கள் அப்படி பேசியிருப்பதானது இந்திய ஒருமைப்பாட்டிற்கு விரோதமான செயல் என்றும் தேசிய முன்னணியின் தேர்தல் அறிக்கையில் மொழிக் கொள்கை பற்றி குறிப்பிட்டதற்கு மாறான செயலை இந்த 4 மாநில முதலமைச்சர்களும் கையாள்வதாகவும் தெரிவித்து கடிதம் கொடுத்தார்கள். கடிதத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட பிரதமர் அவர்கள் இன்றைக்கே அதைப்பற்றிக் கவனிப்பதாகவும் அந்த 4 மாநில முதலமைச்சர்களும் தெரிவித்த கருத்து தேசிய முன்னணி அரசைக் கட்டுப்படுத்தாது என்றும் திட்டவட்டமாகத் தெரிவித்து உறுதிமொழியும் கொடுத்திருக்கிறார். (மேசையைத் தட்டும் ஒலி.)

அடுத்து மத்திய அமைச்சர் திரு. முரசொலி மாறன் அவர்கள் தலைமையில் சென்ற அந்தக் குழு பிரதமரிடம் இலங்கை நிலைமைகளை விளக்கமாகக் கூறி அகதிகள் வரவு 80 ஆயிரத்தைத் தாண்டி விட்டதாகவும், விமானத் தாக்குதல் இலங்கையில் தொடர்ந்து நடைபெறுவதாகவும் அப்பாவி மக்கள் கொல்லப் படுவது நீடிப்பதாகவும், மறைமுகமான இலங்கையின் ஆக்கிரமிப்பு அகதிகளை அனுப்புவதன் மூலம் நீடிப்பதாகவும் எனவே இந்தியா மேலும் காலம் தாமதிக்காமல் தனது அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி தனது வலியுறுத்தலின்பேரில் உடனடியாக இலங்கைப் பிரச்சினையைப் தீர்ப்பதற்கான வழிவகைகளுக்கான உதவிகளைச் செய்ய வேண்டுமென்றும் வலியுறுத்திக் கேட்டுக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். இந்தப் பிரச்சினை குறித்தும் பிரதமர் அவர்கள் உடனடியாகக் கவனிப்பதாகக் கூறியதோடு வெளி விவகாரத் துறைச் செயலாளரை உடனடியாக தொலை பேசியில் அழைத்து அவர்களிடத்திலே பேசி இருப்பதாகவும் செய்தி வந்துள்ளது. இங்கு இந்தத் தீர்மானத்தின் மூலமாகப் பேசும்போது இந்திய சர்க்கார் என்ன செய்தது, தமிழக அரசு என்ன செய்தது என்று நம்முடைய திரு. ஆல்போரன்ஸ் அவர்கள் அல்லது மற்ற உறுப்பினர்கள் கேட்கும்போது நான் அதற்கு வருத்தப்படவில்லை. அப்படி கேட்பது தான் இங்கு இருக்கின்ற அரசுக்கும் நல்லது, மத்தியில் இருக்கும் அரசுக்கும் நல்லது என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். நீங்கள் கேட்டால் தான் நாங்கள் செயல்பட முடியும். எதிர்க்கட்சிகள் கேட்கிறார்கள் என்றால் இந்த அரசு எந்த உணர்வோடு இருக்கிறதோ அந்த உணர்வுக்கு ஆக்கத்தையும் ஊக்கத்தையும்

1990 ஆகஸ்ட் 23]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

அளிக்கின்ற வகையில்தான் நீங்கள் இங்கே வைக்கின்ற பிரச்சினைகள், நீங்கள் எழுப்பிய வினாக்கள் இருக்கின்றதே அல்லாமல் எந்தக் குற்றச்சாட்டாக இருந்தாலும் கூட அது எங்களை மேலும் ஊக்கப்படுத்தி இந்தப் பிரச்சினையில் வேகமாகச் செல்வதற்கு எங்களைத் தூண்டுகின்ற ஒன்றாக நாங்கள் கருதுகிறோமே அல்லாமல் வேறு அல்ல என்பதை மிகுந்த பணிவோடு இந்த மாமன்றத்திற்கு நான் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். திரு. ஆல்போன்ஸ் அவர்கள், மத்திய அரசு இந்த அகதிகளுக்கு இதுவரையில் என்ன செய்தது என்று கேட்டார்கள். அகதிகளுக்கு 10 கோடி ரூபாய் செலவாகும். அதற்கு முன் பணமாக தரவேண்டுமென்று கேட்ட உடனே மத்திய அரசு அகதிகள் பிரச்சினைக்காக 4 கோடி ரூபாயை அனுப்பி வைத்திருக்கிறது என்பதை நான் இங்கே தெரிவித்துக் கொள்ளக்கூடமைப்பட்டிருக்கிறேன். (மேசையைத் தட்டும் ஒலி.)

இதுவெல்லாம் கூட பதில் ஆக அல்ல விளக்கமாகத் தான் சொல்கிறேன். ஒருவேளை அவருக்குத் தெரியாமல் இருந்து இருக்கலாம், அதனால் கேட்டு இருக்கக்கூடும். நம்முடைய திரு. தீட்சிதர் அவர்கள் அகதிகள் முகாம்களுக்கு எல்லாம் சென்று வந்ததைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். அகதிகள் முகாம்களில் உள்ள அகதிகள் எவ்வளவு வசதி வாய்ப்புகளோடு இன்று வாழ வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் அல்ல, இலங்கையில் இருக்கிற அரசு பிரதிநிதிகளுக்குக்கூட அமைச்சர்களுக்குக் கூட அதன் காரணமாக பொறாமை கொண்டு இப்படி இவ்வளவு வசதிகளைச் செய்யலாமா என்று அவர்கள் வினவியதோடு அந்த அகதிகள் முகாம்களை எல்லாம் நாங்கள் சென்று பார்க்க வேண்டும் என்று கூட அவர்கள் விருப்பம் தெரிவித்து அறிக்கை விடுத்தபோது அவர்களைப் பார்க்க நாங்கள் அனுமதிக்க முடியாது என்று தமிழக அரசின் சார்பில் திட்டவாட்டமாகத் தெரிவித்து விட்டோம்.

14-20 மணி

அதை மத்திய அரசுக்கும் நாம் தெரிவித்து இருக்கிறோம். முஸ்லீம்கள், இவர்களுக்கிடையே பலியாகின்ற செய்தியை நம்முடைய லத்தீப் அவர்கள் இங்கே எடுத்துக் காட்டினார்கள். அதைக் குறித்து இரு செய்திகள் நமக்குக் கிடைக்கின்றன. பத்திரிகைச் செய்திகள் அல்லது டி.வி-யிலே வருகின்ற செய்திகளின் படி முஸ்லீம்களை எல். டி. டி.ஈ-யினர் கொன்றுவிட்டார்கள் என்று ஒரு செய்தியும் அதைத் தொடர்ந்து, அதை எல். டி. டி.ஈ. இயக்கம் மறுக்கிறது என்ற ஒரு செய்தியும் வந்துகொண்டு இருக்கிறது. அவர் எடுத்துக் காட்டியதைப்போல அங்கே வாழ்கின்ற முஸ்லீம்களும் தமிழர்கள் தான். தமிழ் பேசுகின்ற முஸ்லீம்கள் தான் அங்கே வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கிறார்கள். முஸ்லீமோ அல்லவோ வேறு யாராக இருந்தாலும், மனித நேய உணர்வோடு

[ஊரக்டர் : மு. கருணாநிதி] [1990 ஆகஸ்ட் 23]

இப்படிப்பட்ட படுகொலைகளை நாம் யாரும் சகித்துக் கொண்டு இருக்க முடியாது. அங்கே நடைபெறுகின்ற இந்தப் போர் நிறுத்தப்படவேண்டுமென்பதிலே இருவிதமான கருத்துக்களுக்கு இடமேயில்லை. வரதராசன் அவர்கள் இங்கே எடுத்துக் காட்டியதைப் போல லண்டன் மாநகரத்திலே இருக்கின்ற 'கிட்டு' அவர்கள் 4,5 வாரங்களுக்கு முன்பு தொலைபேசியிலே என்னைத் தொடர்பு கொண்டு நான் தெரிவித்த கருத்தை அவரே லண்டன் மாநகரத்திலே உள்ள ஏடுகளுக்குச் சொல்லி அதை இந்தியாவிலே உள்ள ஏடுகள் எல்லாம் பிரசுரித்து இருக்கின்றன. அனைவருக்கும் தெரியும் அவர் என்னிடத்திலே பேசும்போது நான் சொன்னேன், 'சீஸ் ஃபையர்' செய்துவிட்டு, பேச்சுவார்த்தைக்குச் செல்லுங்கள் அதுதான் உகந்த வழி என்று நான் அவர்களுக்கு எடுத்துச் சொன்னேன். இப்படி நான் சொல்கின்ற காரணத்தால், ஆல்போன்ஸ் கேட்டதைப்போல, அன்றைக்கு 'தமிழ் ஈழம்' 'தமிழ் ஈழம்' என்று சொன்னீர்களே அது என்ன வாயிற்று என்று கேட்பதிலும் அர்த்தமில்லை. "தமிழ் ஈழம்" என்று சொன்னோம்: இன்றைக்கும் அது அவர்களுக்குக் கிடைக்குமேயானால் நாமெல்லாம் மகிழ்ச்சி அடைவோம். அதில் என்ன தவறு இருக்க முடியும். ஒரு விடுதலைப் போராட்டத்திலே அவர்கள் இறங்கி இருக்கிறார்கள். கூடாது என்று சொல்லவோ விடுதலைப் போராட்டத்தை நடத்துகின்றவர்கள் மீது வேண்டாத ஒன்றை நாம் திணிக்கவோ நிச்சயமாகத் தயாராக இல்லை. எந்தவொரு நிகழ்ச்சியிலும், முதலிலே கோரிக்கை ஒன்றாக இருந்து, அடுத்து, படிப்படியாக அந்த கோரிக்கைகளுடைய தன்மைகள் மாறக்கூடும். 'மகாபாரதம்' படம் டி.வி. யிலே அண்மையிலேதான் பார்த்து முடித்து இருக்கிறோம். அதிலே கூட கண்ணபரமாத்மா தூது சென்ற போது முதலிலே 5 நாடுகள் கேட்டு, பிறகு 5 ஊர்கள் கேட்டு, பிறகு 5 வீதிகள் கேட்டு, பிறகு 5 வீடுகள் கேட்டு, அதற்குப் பிறகுதான் பாரதப் போரே நடைபெற்று—5 வீடுகள் தராத காரணத்தால், நாடே கிடைத்து விட்டது அவர்களுக்கு. அப்படி கிடைத்தாலும் கிடைக்கலாம், இவர்களுக்கு (மேசையைத் தட்டும் ஒலி) எனவே, அது அல்ல இப்போது நமக்குள்ளு பிரச்சினை. நாம் இன்றைக்கு மிக முக்கியமாகக் கருதுவது இலங்கையிலே தமிழனுக்கு அமைதி வேண்டும். தமிழ் இனத்திற்கு அமைதி வேண்டும்: நிலையான அமைதி வேண்டும். ஏறத்தாழ 40 ஆண்டுக்காலமாக அவர்கள் போராடுகிறார்கள். தந்தை செல்வநாயகம் கையிலே ஆயுதம் எடுத்து அந்தப் போராட்டத்திலே குதிக்கவில்லை. அறப்போராட்டத்திலேதான் குதித்தார். அவரைத் தொடர்ந்து தமிழ் தேசிய முன்னணியை உருவாக்கிய அமிர்தலிங்கம் போன்றவர்கள் ஆயுதம் எடுத்து போராட்டத்திலே குதிக்கவில்லை. அறப் போராட்டத்தின் மூலமாக 40 ஆண்டுக்காலமாக கிடைக்காத ஒன்றை எப்படி உத்தமர் காந்தியடிகள் அறப்போராட்டத்தின் மூலமாக விடுதலையைப் பெற முடியுமா முடியாதா என்று சந்தேகித்து, பகத்சிங் துப்பாக்கி எடுத்தானோ, எப்படி வாஞ்சி நாதன் துப்பாக்கி எடுத்தானோ அதைப்போல அகிம்சையின்

1990 ஆகஸ்ட் 23] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

மூலமாக அங்கே சுதந்திரத்தைப் பெற முடியுமோ முடியாதோ என்ற சந்தேகத்தின் காரணமாகத்தான் பிரபாகரன் அங்கே துப்பாக்கி எடுத்திருக்கிறானே அல்லாமல் வேறு அல்ல. எனவே இன்றைக்கு நாம் விரும்புவது துப்பாக்கியை இருசா ராரும் கீழே போட்டுவிட்டு, பேச்சு வார்த்தைக்கு வரவேண்டும். அந்தப் பேச்சுவார்த்தையில் அவர்களுக்கு சந்தேகம் இருக்கிறது. போர் நிறுத்த நேரத்திலே ஒரு அரசு தனக்குள்ள எல்லா அதிகாரங்களையும் வசதிகளையும் பயன்படுத்திக் கொண்டு தளவாடங்களைப் பெருக்கிக் கொண்டால் என்ன செய்வது என்ற சந்தேகம் இருக்கிறது. அந்தச் சந்தேகத்தைப் போக்குகின்ற அளவுக்கு, இடையிலே ஒருவர் அதற்கு உத்தர வாதம் அளிக்கவேண்டும். உத்தரவாதம் அளித்து இந்தப் பேச்சுவார்த்தையை நடத்தவேண்டும். அதற்கு இந்திய அரசு முன்வரவேண்டும். நான் இந்திய அரசை வலியுறுத்தி, வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்ள, இந்தத் தீர்மானத்தின் மீது நீங்கள் பேசிய பேச்சுக்கெல்லாம் எனக்கு ஆயுதங்களாகப் பயன்படுகின்றன என்று கூறி இந்தத் தீர்மானத்தை அனைவரும் ஏற்க வேண்டுமென்று தெரிவித்து, அமைகின்றேன்.

திரு. உ. ரா. வரதராஜன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நம்முடைய விதி எண் 175 மற்றும் 177-க்கு உட்பட்டு நான் அளித்த திருத்தத்திலே, மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் சொன்ன அந்தச் சிக்கலை நீக்குவதற்காக “இலங்கை அரசு இப்பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வு காண உடனடி நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும்” என்ற இடத்திலே “உடனடி நடவடிக்கை எடுக்க இந்திய அரசு வலியுறுத்த வேண்டும்” என்பதைச் சேர்த்துக்கொண்டு, இந்தத் திருத்தத்தை ஏற்றுக்கொள்வார் என்று நான் நம்புகிறேன், ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு வேண்டுகிறேன்.

14-25 மணி.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : தலைவர் அவர்களே, நான் இறுதியாகப் பேசிய இந்த நிறைவு உரை பேச்சே அப்படியே அச்சு ஏற்றப்பட்டு மத்திய அரசுக்கு அனுப்பப் பட இருக்கிறது. அப்படி அனுப்பப்படும்போது, அதுவே தீர்மானம் மாதிரிதான் போகப் போகிறது. எனவே இத்திருத்தத்தை ஏற்றுக்கொண்டு, அதன் மூலமாக ஒரு சிக்கலை ஏற்படுத்திக் தேவையில்லை என்று கருதுகிறேன். ஏனென்றால், பேச்சுவார்த்தைக்கு வரும்போது, “நீ தமிழ் ஈழம் என்ற சொல்லை விட்டுவிட்டு வரவேண்டும்” என்று இலங்கை அரசு சொல்லக் கூடும். “தமிழ் ஈழத்தை ஒத்துக்

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி] [1990 ஆகஸ்ட் 23]

கொண்டால்தான், நாங்கள் பேச்சுவார்த்தைக்கு வருவோம்' என்று அவர்கள் சொல்லக் கூடும். ஆகையினால்தான் இந்த இரண்டுக்குமிடையே எதையும் சொல்லாமல், முதலில் பேச்சுவார்த்தைக்கு வரட்டும், இரண்டையும் பற்றிப் பேசாமல் பேச்சுவார்த்தைக்கு உட்காருங்கள் என்று நாம் கேட்டுக் கொள்வதையே நம்முடைய தீர்மானமாக அமைக்கவும், அதற்கு இந்திய அரசு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்பதற்காகவும்தான் திருத்தத்தை வலியுறுத்த வேண்டாம் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். என்னுடைய பேச்சிலேயே அந்தத் திருத்தங்கள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன என்பதையும் நான் முன்னமேயே தெரிவித்திருக்கிறேன். ஆகவே, தயவுசெய்து மார்க்கிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும், இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் திருத்தங்களை வலியுறுத்தாமல், அவை என்னுடைய பேச்சிலே இடம் பெற்றிருப்பதனால் வரவேற்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு. உ.ரா. வரதராசன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் தம்முடைய நிறைவுரையில் இறுதியிலே இந்தத் திருத்தத் தின் உள்ளடக்கத்தை நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். என்று கூறியதற்காக திருத்தத்தை நான் வலியுறுத்தவில்லை.

திருவாளர்கள் உ.ரா. வரதராசன், ஜி. பழனிச்சாமி ஆகிய வர்களுடைய திருத்தங்கள் பேரவையின் அனுமதியுடன் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ளப் பெற்றன.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: பேரவை முன்னுள்ள கேள்வி:

இலங்கை அரசின் இராணுவத் தாக்குதலால் நாள்தோறும் நூற்றுக் கணக்கான தமிழ் மக்கள் மாண்டு கொண்டிருக்கின்றார்கள். அஃதன்மையில் விமான குண்டு வீச்சுக்களால் பாதிக்கப்பட்டு தங்கள் உடமைகளை இழந்து உயிர் தப்பினால் போதும் என்று பல்லாயிரக்கணக்கான இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் தமிழ் நாட்டிற்கு அகதிகளாக வந்து குவிந்த வண்ணமிருக்கின்றார்கள்.

இலங்கையில் இவ்வாறு மனித உரிமைகள் மீறப்படுவதையும் அகதிகள் வருகையின் மூலம் ஒரு வகையான ஆக்கிரமிப்பை இலங்கை அரசு இந்திய நாட்டின் மீது செய்து வருவதையும் நாம் சகித்துக் கொண்டிருக்க முடியாது.

எனவே இதற்கோர் அரசியல் தீர்வு கண்டு இலங்கையில் தமிழர்கள் நிலையான நிம்மதியான வாழ்வைப் பெறவும் இங்கே அகதிகளாக வந்திருப்போர் மன ஆறுதலுடன் அச்சமின்றி தங்கள் தாயகத்திற்குத் திரும்பிச் செல்லவும் உரிய சூழ்நிலையை

1990 ஆகஸ்ட் 23] [பேரவைத் தலைவர்]

உருவாக்க இந்திய அரசு உடனடியாக முன்வரவேண்டுமென்று இந்தப் பேரவை இந்திய அரசைக் கேட்டுக் கொள்கிறது.”

இந்தத் தீர்மானம் பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பெற்று ஒட்டு மொத்த தமிழர்களின் ஒருமித்த உணர்வோடு ஒருமுகமாக நிறைவேற்றப் பெற்றது.

9. அரசினர் தீர்மானங்கள்—(தொடர்ச்சி).

(ஆ) பேரவை மீண்டும் கூடும் நாள் குறிப்பிடப்படாமல் ஒத்திவைக்கப்பெறுதல்.

மாண்புமிகு டாக்டர் க. அன்பழகன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நான் கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை மொழிகிறேன்:

“பேரவை விதி 25(1)-ன்படி பேரவை மீண்டும் கூடும் நாள் குறிப்பிடப் பெறாமல் ஒத்திவைக்கப்பெற வேண்டும்.”

தீர்மானம் பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பெற்று ஒருமனதாக நிறைவேற்றப்பெற்றது.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: பேரவையின் இக்கூட்டத் தொடரின் அலுவல்கள் இத்துடன் முடிவுற்று, மீண்டும் கூடும் நாள் குறிப்பிடப் பெறாமல் பேரவை ஒத்திவைக்கப் பெறுகிறது.

பின்னர் பேரவை 14-27 பணிக்கு, மீண்டும் கூடும் நாள் குறிப்பிடப் பெறாமல் ஒத்திவைக்கப்பெற்றது.

12. பேரவையின் வைக்கப்பெற்ற ஏடுகள்.

அ. சட்டப்படிக்கான விதிகளும் ஆணைகளும்.

58. சுற்றுலாப் பயணிகள் பேருந்துகளுக்கு அனைத்திந்திய அளவில் அனுமதி வழங்குவது குறித்து உள் (போ.6) துறையின் 31-1-1989-ஆம் நாளிட்ட 187 ஆம் எண் அரசாணையில் வெளியிடப்பட்ட அறிக்கை. [1939 ஆம் ஆண்டு இயக்கூர்கி கள் சட்டத்தின் (மத்தியச் சட்டம் 4/1939) 133(3) பிரிவின் கீழ் பேரவை முன் வைக்கப்பெற்றது].

59. 1954-ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணைய விதிமுறைகளில் திருத்தமொன்று செய்வது குறித்து பணியாளர்—நிருவாகச் சீர்திருத்தத் துறையின் 30-12-1989 ஆம்